

Giới thiệu Ở Chung Thì Có Làm Sao Đầu

Truyện Ở Chung Thì Có Làm Sao Đầu của tác giả Từ Trùng là hệ liệt đầu tiên của Chi Yêu Em Thôi , hệ liệt thứ hai đó là tác phẩm Sống Chung Thì Có Gì Đầu Ghê Gớm.

Câu chuyện sẽ giải thích rõ ràng hơn những nguyên do mà chúng ta nên ở chung khi đến với nhau, để có kinh nghiệm thêm tránh những cuộc hôn nhân tan vỡ.

Mời các bạn theo dõi truyện để có cảm nhận riêng của mình và đánh giá về nội dung truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Phần 1

Kiến trúc châu Âu hoa mỹ giống như cảnh đẹp trong bui thiếp, trong nhà được bố trí xa hoa, nhà họ Nhiếp lấy nghề ngân hàng khởi nghiệp, giờ phút này trong căn nhà cao cấp đang tổ chức tiệc rượu, chúc mừng nam nữ chủ nhân kết hôn 30 năm, trong căn phòng cách xa tiệc rượu cực kỳ náo nhiệt.

"Kết hôn lâu như vậy còn có thể kỷ niệm ngày kết hôn, cảm giác thật là lãng mạn đó ~~~" Giọng nói mềm mại như con nít, Cao Mỹ Hà hâm mộ khẽ thở dài.

"Đó là nhà người ta có tiền mới có lãng mạn, chúng ta cũng đừng vọng tưởng!" Ngô Gia Gia ở bên người cô dọn dẹp chén bát thờ ơ nhìn khách khứa, lơ đãng nói: "Cậu không thấy sao? Tất cả đều là đồng tiền đó!"

"Trời ơi, người ta có tiền là chuyện người ta, cậu ở đây hận đời nhiệt tình như vậy làm gì?" Cao Mỹ Hà buồn cười nheo mắt nhìn cô, bắt tay vào dọn dẹp đồng bừa bãi trên bàn.

Bởi vì tỉ lệ thất nghiệp cao, sau khi tốt nghiệp đại học, cô và bạn tốt Ngô Gia Gia nhất thời không tìm được công việc thích hợp, cho nên đi khắp nơi làm việc vặt kiếm tiền, hai người còn tham gia một trang web, hi vọng những người đang cần nhân lực trên internet có thể tìm thấy họ.

Qua mấy ngày, họ nhận được case đều là thay người quét dọn trong nhà, đón trẻ, dẫn chó đi bộ hay mấy công việc vụn vặt, lần này có thể nhận được tiệc rượu sang trọng trong khu nhà cấp cao như thế làm các cô hưng phấn không thôi.

"Không thể nói như thế, chúng ta cũng không tìm được công việc tốt, bọn họ lại bỏ ra số tiền lớn để kỷ niệm ngày kết hôn, trong lòng mình làm sao sẽ cân bằng được?" Ngô Gia Gia chu miệng.

"Đó là người ta có bản lĩnh, nói không chừng về sau chúng ta cũng sẽ đại phát tài, ở trong ngôi nhà giống thế này!" Cao Mỹ Hà luôn nhìn mặt tích cực, cho là không có chuyện gì trên thế giới là không thể.

"Có phải cậu nghĩ cuộc sống quá tốt đẹp không tiểu thư?"

Ngô Gia Gia buông đồng hồ hỗn loạn trên tay, đưa tay vuốt trán cô: "Không có phát sốt, sao lại vô duyên vô cớ nằm mơ ban ngày vậy?"

"Cậu mới nằm mơ ban ngày á!"

Tức giận kéo tay cô xuống, Cao Mỹ Hà nói: "Mau thu dọn sạch bàn đi, nếu không làm tốt việc thì không được nhận tiền lương đâu."

"Họ dám? Nếu không cho mình tiền lương, mình sẽ giờ trò cho họ xem! Người có tiền thế này sợ nhất là tin tức bất lợi."

Ngô Gia Gia cô cũng không phải là nhân vật dễ ức hiếp, nếu bọn tư sản dám lừa tiền cô, cô nhất định ăn sạch túi đối phương. "Hơn nữa mình không làm được có thể bắt được cái gì yêu sách tiền thưởng, thật tốt ... "

"Đừng cứ nghĩ mãi những thứ kia có được hay không, chỉ cần chăm chỉ làm việc. A!"

Lúc Cao Mỹ Hà đang quở trách ý nghĩ kỳ lạ của bạn tốt thì đột nhiên một người với hai gò má ửng hồng, khách nữ đi bộ say lao đảo va chạm người cô, chén ly bát trên người cô lao đảo vấy bẩn lên đồng phục của cô.

"Ai, cái người này sao lại như vậy?"

Ngô Gia Gia thấy bạn tốt vô duyên vô cớ bị đụng, nhất thời tức giận, đang chuẩn bị mở miệng chửi ầm lên, không ngờ quản gia Nhiếp gia trùng hợp đi qua, vội vàng ngăn lại cô nói lời không nên.

"Tiểu thư, mời cô đến bên cạnh nghỉ ngơi."

Quản gia đỡ người thần trí mơ hồ kia, nhìn cô gái đã uống say đến bên sofa ngồi xuống, lại quay đầu đi đến trước mặt hai người bọn cô: "Hai người là nhân viên phục vụ, không thể không lễ phép với khách."

"Thật xin lỗi, là chúng tôi sơ sót." Cao Mỹ Hà chột vạt xin lỗi quản gia.

"Ừ, về sau chú ý chút." Quản gia gật đầu, liếc mắt thấy đồng phục của cô bị dơ. "Cô đến phòng nghỉ lầu hai thay quần áo dơ đi, lên cầu thang phòng thứ hai bên trái, trong ngăn tủ có đồng phục mới có thể thay."

"Được, cảm ơn quản gia." Cao Mỹ Hà dùng giọng nói đặc chất trẻ con nói cảm ơn.

"Ừ." Quản gia tùy tiện đáp một tiếng rồi quay đầu đi.

Ngô Gia Gia thấy quản gia đi xa, lập tức lẩm bẩm. "Này, sao cậu phải cảm ơn ông ta? Rõ ràng là cô gái kia không đúng!"

"Không thể nói như vậy, chúng ta làm nghề phục vụ, phải tôn trọng khách!"

Mỹ Hà đem đồ để lại trên bàn, giao phó nói: "Vậy những thứ này giao cho cậu, mình lên lầu hai thay quần áo trước."

"Ừ." Ngô Gia Gia phát tay, muốn cô nhanh đi.

Không giống với lầu một cực kỳ náo nhiệt, lầu hai ánh đèn mờ ảo, trên hành lang dài trống rỗng không thấy nửa bóng người, cho dù trang hoàng hoa lệ, lại mơ hồ chứa không khí buồn bực.

Cao Mỹ Hà đẩy cửa chính phòng nghỉ lầu hai ra, bên trong tối đen như mực, cô tìm gan run sợ mà đi vào, ở trên tường sờ tới công tắc, sau đó một cái đèn nhỏ sáng lên chớp chòn.

"Ah, tại sao không có công tắc đèn lớn?"

Cô buồn bực tự hỏi tự trả lời, dựa vào ánh đèn mờ ảo tìm công tắc, nhưng lại thế nào cũng không tìm được. "Thật sự không có. Thật kỳ quái nha!"

Dưới tình huống Cao Mỹ Hà tìm công tắc khắp nơi, không thể làm gì khác hơn là mở học tủ ra trước, lấy đồng phục sạch sẽ ra, nói phải nhanh thay xong quần áo xuống lầu dưới làm việc, nhưng ngay khi cô muốn cởi đồng phục bản trên người thì đột nhiên cảm giác một ánh mắt mãnh liệt nhìn chằm chằm cô, làm cô bất ngờ rùng mình.

Cao Mỹ Hà lo lắng nhìn chùng, kỳ quái, nơi này thật sự không có người mà, sao lại có cảm giác bị rình trộm.

Không phải là có ma chứ?!

Cao Mỹ Hà lắc lắc đầu, muốn mình đừng suy nghĩ lung tung, cô ôm tâm trạng lo lắng cởi quần áo xuống, run tay mặc đồng phục sạch sẽ vào, không hề hay biết ẩn sâu trong bóng tối có ánh mắt thâm thúy không chớp nhìn chằm chằm cô. . .

Thần kinh Cao Mỹ Hà căng thẳng thay xong quần áo, đang chuẩn bị rời khỏi phòng nghỉ xuống lầu đại sảnh tiếp tục công việc, ai ngờ mới quay người lại, thành linh bị bóng người sau lưng chẳng biết xuất hiện lúc nào dọa sợ hết hồn!

"Ai cho cô tới đây?"

Là giọng nói đàn ông, nhưng bởi vì anh ngược sáng, cô nhìn không rõ khuôn mặt anh, chỉ có thể kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh.

Trời, người này ở đâu ra vậy?

Phần 2

Cô rất xác định lúc mình vào phòng nghỉ có khóa cửa lại, cho nên người này là ở trong phòng nghỉ từ lúc đầu?!

Vậy lúc này cô thay quần áo không phải bị hắn nhìn thấy hết sao?

Aaaaaa ... ~ trời ạ! Để cô chết đi!

"Tôi. Là quản gia bảo tôi đến đây, để thay đồng phục."

Cô lắp bắp trả lời, vừa nghĩ tới toàn thân mình trên dưới đều bị người đàn ông trước mắt nhìn hết sạch, xấu hổ đến muốn đào cái hang chui vào, mãi mãi

không muốn đi ra nữa.

"Tôi biết."

Giọng nói người đàn ông phảng phất lộ ra ý cười, tầm mắt anh ngả ngón thoáng nhìn xuống, dừng chính xác trên người cô vì hơi thở dồn dập mà bộ ngực phập phồng lên xuống: "Mới vừa có thấy."

Cao Mỹ Hà khẽ run, khuôn mặt nhỏ trong nháy mắt ửng hồng.

Thảm! Thật sự bị anh ta thấy hết rồi! Lòng cô bất ổn như ôm mười lăm thùng nước, không biết bây giờ nên làm cái gì mới phải.

"Anh anh là ai?"

Trời ạ! Cô đáng ra phải hùng hồn một chút, nhưng giọng nói mình như đứa trẻ làm thế nào cũng không có chút khí thế dọa người, khiến cô vừa giận vừa hèn.

"Tôi? Muốn biết tôi là ai"

Người đàn ông cười mĩa mai, thỉnh thoảng công tắc đèn phòng nghỉ, bên trong phòng lập tức sáng lên: "Nhìn rõ ràng chút."

Ánh sáng bất ngờ khiến Cao Mỹ Hà theo phản xạ nhắm mắt lại, khi cô mở mắt ra lần nữa thì tên đàn ông cười như không cười, khuôn mặt tuấn tú đập vào mắt ...

Anh không nhận được nhường mày lên, bên dưới lông mày rậm rạp dài xinh đẹp là sống mũi anh tuấn, không thua kém bất kỳ nghệ sĩ thần tượng nào, kết hợp với đôi môi mỏng khêu gợi, quả thực là quá hoàn mỹ, tuyệt đối có làm tất cả phụ nữ chết mê chết mệt

Tên dê xồm này nhìn lên phụ nữ thay quần áo, sao có thể trưởng thành với bộ dáng tuấn mỹ thế này chứ? Thật là quá đáng, ông trời không khỏi quá ưu ái cái tên vô sỉ này!

Thôi, người này lớn lên là tròn hay dẹp đều không liên quan tới cô, cô chỉ muốn nhanh rời khỏi nơi khiến cô vô cùng mất mặt này thôi.

"Xin lỗi, tôi không biết anh."

Cô hít sâu, tay túm chặt trước ngực, sợ nếu mình sợ ý một chút lại bị anh ta nhìn thấy cái gì. "Phiên anh nhường đường, tôi phải ra ngoài làm việc."

Người đàn ông rất không khách khí nhìn cô từ đầu đến chân, con ngươi lộ ra tò mò: "Cô đến đây làm việc gì?"

"Phục vụ."

Cô cố ý coi thường sự quý quyết trong mắt anh, nôn nóng muốn thoát khỏi anh, vô ý mới khom thân, người đàn ông kia đã di động thân thể ngăn trước mặt cô: "Anh. Tránh ra có được không?"

"Được."

Người đàn ông không lắm điều chút nào, một mực đồng ý, đôi mắt xinh đẹp kia vẫn nóng như lửa nhìn chăm chăm cô: "Nói cho tôi biết em tên gì, tôi liền để cho em đi."

Cao Mỹ Hà khẽ run, không biết cuối cùng có nên trả lời vấn đề này của anh ta không.

"Thế nào? Tên của em không có người nhận ra sao?" Anh nhú mày, khóe miệng nhếch lên một đường cong xấu xa, xem ra có chút bất cần đời.

"Cái người này." Thật chán ghét! Nhưng lời nói tổn hại người khác như vậy cô không thể mở miệng, chỉ dám thầm mắng trong lòng: "Không nên quá đáng như thế!"

"Tôi quá đáng ở đâu?"

Đôi mắt người kia đầy ý cười, giống như cảm thấy chơi đùa với cô là chuyện rất thú vị.

"Không để cho tôi đi chính là quá đáng."

Làm cho rõ ràng, cô muốn đi làm việc, không phải đi chơi! "Lầu dưới còn có rất nhiều chuyện chờ tôi làm, xin anh đừng trở ngại tôi làm việc được không?"

"Không phải đã nói rồi sao? Nói cho tôi biết tên em, tôi sẽ để cho em đi." Người đàn ông hiển nhiên tranh luận với cô, giọng điệu kiên định nói.

Cao Mỹ Hà do dự một hồi lâu, nghĩ thầm nói với anh ta cũng không sao, dù sao hết hôm nay cũng sẽ không gặp anh ta nữa, không băn khoăn gì, hơn nữa bây giờ cũng không phải là cách, cô phải mau xuống lầu làm việc mới được.

"Cao Mỹ Hà." Cô không cam tâm tình nguyện nói lên tên mình.

"Cao Mỹ Hà."

Sau khi người kia nghiễm ngễ thì thầm tên cô, đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn mắt cô, từng chữ từng câu nói: "Sớm nói ra không phải tốt sao? Câu giờ lâu như vậy, cuối cùng không phải cũng nói sao?"

Cô dùng sức đẩy anh ra, xấu hổ nói: "Tôi mặc kệ anh là ai, mời anh không nên động tay động chân."

"Thật sao? Em không biết tôi là ai thật hả?" Anh nhìn chăm chăm mắt cô, không muốn bỏ bất kỳ sự thay đổi nào trong mắt cô.

Mặc dù anh ít khi nhận phóng vấn của giới truyền thông, nhưng đại đa số mọi người đều biết anh là người chủ trì ngân hàng Nhiếp thị, con chó con cũng yêu chụp hình với anh, bất kể anh đưa ra quyết định gì, hay ở bên nữ mình tính nào cũng đều đăng báo, thật không biết cô giả bộ ngu, hay là thật sự không biết thân phận của anh.

"Rốt cuộc anh là ai?"

Cô có chút không kiên nhẫn, ở đây quá lâu rồi, ngộ nhờ quản gia trách tội, hại cô không nhận được tiền lương thì sao?

"Nhiếp Quân."

Anh không có nói nhiều, thoải mái nói tên mình: "Lầu dưới cử hành tiệc, chính là kỷ niệm ba mẹ tôi kết hôn 30 năm"

Anh không chịu nổi ba mẹ rõ ràng không có tình cảm vợ chồng, lại cố ý giống trống khua chiêng kỷ niệm 30 năm kết hôn, không chỉ khiến người hiểu rõ đầu đuôi chế giễu, cũng làm cho cả tiệc chúc mừng có vẻ hoang đường mà buồn cười, cho nên mới một mình trốn trong phòng nghỉ lầu hai để tĩnh táo, thật không nghĩ đến đây lại gặp cô gái thú vị thế này ...

Còn chưa biết trong không gian tối tăm có người hay không đã bắt đầu thay quần áo, quả thực là quả trứng mơ mơ màng màng! Chỉ là cô có vóc người đầy đặn, mỹ lệ, hoàn toàn không có thương tổn nghi ngờ trong mắt anh, càng thú vị chính là giọng nói như trẻ con, ngọt ngào đến tận tận của cô ấy, khiến anh bất giác có ý nghĩ muốn trêu chọc cô.

"Không biết." Cô thẳng thắn lên tiếng.

"." Nhiếp Quân nhún mày, khẽ nghiêng người né ra.

Ý đồ anh nhường đường rõ ràng như thế, nào có đạo lý Cao Mỹ Hà không nắm bắt chứ? Cô vội vàng lướt qua anh, đi tới cửa, tay vừa chạm vào nắm cửa thì sau lưng liền vang lên tiếng Nhiếp Quân

"Cao Mỹ Hà, nhớ tên của tôi, Nhiếp quân."

Cô cứng đờ, không dám quay đầu lại, mở cửa ra, giống như hòa tiễn lao ra khỏi phòng.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

"Sao vậy, sao đi lâu thế?" Ngô Gia Gia vừa thấy bóng dáng cô, lập tức trách móc nói.

"Không có..., không tìm được đồng phục sạch sẽ, cho nên tốn chút thời gian." Cao Mỹ Hà gượng cười, nét mặt kia thoát nhìn rất lúng túng.

"Vậy à? Mình còn tưởng rằng cậu gặp được trai đẹp, diễn cảnh lãng mạn rồi chứ!" Ngô Gia Gia nhếch miệng, trong đầu hiện lên rất nhiều ảo tưởng tuyệt đẹp.

Cao Mỹ Hà trong bụng run lên, giả bộ phì cười: "Chặc!"

"Cậu đừng cho là không thể nào, mình mới vừa nghe mấy vị khách kia nói người chủ trì thật ra là con trai của đôi phu thê trên đài kia, thiếu niên tài俊, đáng đáp vừa cao lớn vừa đẹp trai, gọi Nhiếp. Nhiếp gì nhỉ."

"Nhiếp Quân." Cao Mỹ Hà không chút suy nghĩ lên tiếng.

"Đúng đúng đúng! Gọi là Nhiếp Quân."

~~~~ HẾT CHƯƠNG 1 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Phần 1

Ngô Gia Gia hưng phấn lên, nhưng chỉ một giây tiếp theo như nghĩ đến cái gì đó, nghi ngờ nhìn chăm chăm cô: "Sao cậu biết anh ta gọi là Nhiếp Quân?"

Thật lạ, sao Mỹ Hà biết chuyện này, hơn nữa còn trả lời lưu loát như thế?

"A. . . . ." Tim cô đập mạnh, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình. "Mình . . . mình nghe người ta nói."

"À."

Ngô Gia Gia hiểu trả lời, ngẩng đầu đột nhiên nhìn thấy đầu cầu thang lầu hai xuất hiện một bóng dáng cao to, hai mắt cô lập tức sáng lên, kích động hỏi Cao Mỹ Hà đang lơ đãng: "Ngày này Mỹ Hà, cậu xem người đàn ông kia đi, rất đẹp trai đó!"

Cao Mỹ Hà bị cô lôi kéo như vậy, theo phản xạ ngẩng đầu lên, tầm mắt đúng lúc rơi vào người Gia Gia nói kia . . .

Là anh ta?!

Cô hít hơi, chột dạ cúi đầu, không dám nhìn về phía cái tên tà ác kia.

Đàn ông lỗ mãng như vậy, cho dù xuất sắc, đẹp đẽ thế nào, đều không phải là người cô có thể hiểu rõ, vẫn nên cách xa người đàn ông này một chút thì tương đối an toàn hơn.

Cho dù cô không đi theo học đối phương, đối phương chưa chắc sẽ vì vậy mà xem như không thấy cô; khi tất cả ánh mắt của mọi người tập trung trên người Nhiếp Quân thì anh đi những bước chân ưu nhã, chậm rãi đi về phía cô.

"Ngày này này, anh ta đi về phía này đó!"

Ngô Gia Gia trực tiếp lôi kéo tay áo cô, có chút kích động nói.

"Đừng kéo mình nữa!"

Cao Mỹ Hà gấp đến độ đỉnh đầu sắp bốc khói, không ngừng kéo về ống tay áo của mình, dù thế nào cũng không để ý đến bạn tốt.

"Tốt xấu gì cậu cũng nhìn chút đi chứ, anh ta thật sự rất. . . . ." Đẹp trai. Ngô Gia Gia còn chưa nói xong đã nhìn thấy anh ta đứng trước mặt Mỹ Hà, nhìn chăm chăm cô.

Oa, người đàn ông đẹp trai như vậy đi tới phía Mỹ Hà?!

Tốt lắm, tiểu tử Mỹ Hà này muốn hưởng một mình sao! Chuyện tốt như vậy lại không cho bạn tốt như cô biết? Thật là!

"Cao Mỹ Hà."

Nhiếp Quân đứng bên cạnh cô, dùng giọng nói quyến rũ gọi.

Cao Mỹ Hà run rẩy, giả bộ không nghe thấy tiếng của anh, tiếp tục đem ly chén trên bàn dọn vào khay.

"Cao Mỹ Hà."

Nhiếp Quân không để ý, anh tiếp tục thích thú gọi: "Cao Mỹ Hà - Cao Mỹ Hà - Cao Mỹ Hà."

". . . . . Làm gì vậy!"

Cô thét lên, cau giận ném ra một câu nói, nhưng vẫn không chịu đưa mắt nhìn anh.

"Nhìn tôi." Anh như vương giả ra lệnh.

". . . . . Tôi đang bận, làm ơn không cần làm phiền tôi." Cô bướng bỉnh trả lời.

"Tôi nói nhìn tôi."

Nhiếp Quân nhũn mỳ, bắt đầu có chút không kiên nhẫn cô kháng cự.

Nhiếp Quân anh sinh ra trong một gia đình giàu có, từ nhỏ muốn cái gì có cái đó, sau khi trưởng thành ở trong đám con gái mọi việc luôn luôn thuận lợi, cho nên không thể chịu được việc bị cô hoàn toàn coi thường như thế, cho nên cô càng kháng cự, anh lại càng muốn dây dưa với cô, không cho phép cô nói không.

"Nhiếp tiên sinh, tôi còn có rất nhiều chuyện bận rộn. . . . ."

Cao Mỹ Hà mạnh mẽ ngẩng đầu, đang muốn cùng anh nói rõ ràng, bất ngờ mặt Nhiếp Quân đột nhiên phóng đại trước mắt cô, môi anh trực tiếp hôn lên cái miệng khép mở của cô, nuốt trọn lời cô chưa nói xong . . .

Cái hôn này, làm cho cả hội trường tiệc chúc mừng náo động, tất cả khách mời bao gồm chủ nhân Nhiếp gia, mọi người đều kinh ngạc lên tiếng, mà truyền thông cũng rất "hề tề", đèn flash không ngừng chớp, chụp hết tình huống bất ngờ này vào máy.

"Úm!"

Cao Mỹ Hà hoảng hốt, vội vã muốn đẩy anh ra, nhưng hơi sức anh quá lớn, cô căn bản không nhúc nhích anh chút nào, chỉ có thể tiêu cực huy động cả hai tay kháng cự.

Nhiếp Quân dễ dàng kiểm chế hai tay cô ra sau lưng, để cho cả người cô bị vây quanh mình, thân bất do kỷ dán bám vào lồng ngực anh, mà đường nhiên cũng trở thành trọng điểm cho truyền thông quay chụp, đèn flash càng thêm chớp nháy.

Anh tận tình liếm mút hương thơm trong môi cô, cái lưỡi trơn trượt liếm qua hàm răng xinh xắn của cô, cho đến cô cả người vô lực dựa vào anh, anh mới thoả mãn buông cô ra, bàn tay dịu dàng vòng quanh eo cô, để ngửa cô vì chân mềm nhũn mà ngã nhào.

"Anh. . . . ."

Khi được buông ra, cô không chút suy nghĩ liền giơ tay phải lên, còn chưa kịp tát vào mặt anh đã bị bàn tay của anh giữ lại.

"Phụ nữ đừng bạo lực như vậy, sẽ không có ai cần đâu." Anh cười khế, tham lam nhìn môi cô bị mình mút đỏ, cảm thấy bộ dáng kia cực kỳ hấp dẫn.

"Tôi chính là loại người này, anh - thả - tôi - ra!" Cô dùng sức giãy dụa, không chịu nổi mọi người vây xem, nói gì vẫn muốn tránh thoát anh.

"Em cho là lời lôi kéo kéo như vậy là tốt sao?"

Khóe miệng anh khẽ co giật, mặc dù nhìn anh đang cười, nhưng người cách anh trong vòng ba bước cũng có thể cảm nhận rõ ràng được sự phẫn nộ của anh.

"Vậy anh buông tôi ra không phải là ổn sao?"

Nói ra thật hoang đường, hầu như cả đêm cô đều cùng người đàn ông này dây dưa không rõ, hơn nữa còn là cùng một hình thức —— anh ta đổ thừa cô, cô muốn tránh khỏi anh.

"Ai bảo em không nghe lời? Đứa nhỏ không nghe lời phải chịu chút trừng phạt." Bộ dáng anh như nói chuyện đương nhiên.

"Cái người này. . . . . Quả thật là hết thuốc chữa!"

Cô không biết được rốt cuộc là gia đình như thế nào sẽ giáo dục anh thành cá tính bá đạo như thế, thật sự là tức chết cô!

"Như thế nào? Có hứng thú làm phụ nữ của tôi không?" Anh chau mày, căn bản không xem khiêu khích của cô để trong mắt.

". . . . . Anh điên rồi!"

Cô không dám tin trừng mắt, thật giống như người trước mắt không phải Nhiếp Quân đẹp trai mà quá đáng, mà là quái thú đầu mọc ra sừng.

"Quân Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc hai người đang giảng co, nam nữ chủ nhân Nhiếp gia chạy tới, mở miệng chính là nữ chủ nhân Nghiêm Ngọc San.

"Không có việc gì, là chuyện của con và cô gái này."

Vừa thấy ba mẹ tới đây, mặt Nhiếp Quân lập tức khó chịu, tiện thể buông tay cô ra, nhưng trên mặt đã không còn vẻ nhẹ nhàng, vui vẻ lúc nãy nữa.

"Xin lỗi, tôi không làm."

Mặc dù không hiểu rõ sao thái độ anh sau khi nam nữ chủ nhân xuất hiện khác biệt, nhưng ít ra có người ngăn chặn anh, cô tự nhiên phải nắm lấy cơ hội này, mau bỏ chạy.

"Cao Mỹ Hà!"

Thấy cô không quay đầu lại chạy tới cổng, anh gấp đến độ hô to tên cô.

Đáng tiếc Cao Mỹ Hà không cảm kích chút nào, anh ở phía sau càng kêu, bước chân của cô càng vội vã, giống như có quỷ đuổi theo phía sau, dùng hết sức lực toàn thân thoát khỏi nhà họ Nhiếp .....

Tên Nhiếp Quân đáng ghét này . . . . .

Thế nhưng cướp đi nụ hôn đầu của cô, hơn nữa còn ở trước công chúng! Đây quả thực. . . . . Quả thật quá mất thể diện rồi!

Cao Mỹ Hà trên đường về nhà, không ngừng mắng Nhiếp Quân không biết xấu hổ, tâm trạng kích động khó có thể bình phục, trên mặt đỏ lên cũng chưa hết.

Sau khi về đến nhà, cô lập tức trốn vào trong chăn, muốn tránh người khác làm phiền, nhưng trong đầu nhưng vẫn hiện lên mặt của anh, còn có nụ hôn kia. . . . . Hại cô xấu hổ không dứt, cho đến khi phía chân trời tờ mờ sáng mới buồn ngủ.

"Cao Mỹ Hà! Mỹ Hà . . . . . mau dậy đi!"

Cảm giác vừa mới chìm vào mộng đẹp không lâu, giọng nói Ngô Gia Gia đã xuất hiện rồi, tiếng cực lớn không nói, còn dùng sức gõ cửa phòng, quấy rầy cô không thể không từ trong giấc mộng tỉnh dậy.

"Ừm. . . . ." Cô khó chịu lật người trong chăn, kéo cao chăn qua đầu, thật không muốn để ý tới Ngô Gia Gia.

"Mỹ Hà! Mỹ Hà! Mau dậy đi, xảy ra chuyện lớn rồi!"

Ngô Gia Gia cũng không dễ đuổi như vậy, cô tiếp tục gõ cửa phòng Cao Mỹ Hà, cất cao tiếng gọi: "Cậu không dậy nhất định sẽ hối hận đó!"

"Được rồi, được rồi. . . . ."

Cô không tình nguyện mà từ trên giường bò dậy, choáng váng đi xuống giường ra mở cửa: "Làm gì vậy? Minh buồn ngủ quá . . . . ."

"Ngủ cái đầu cậu á! Tự cậu xem đi!"

Ngô Gia Gia không nói lời gì mà đem tờ báo trong tay đưa cho cô, muốn cô xem trang đầu tờ báo buổi sáng hôm nay. "Cậu á, chữ màu đỏ, trang đầu tin tức á!"

Phần 2

Tối hôm qua cho dù cô nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra Mỹ Hà gặp Nhiếp Quân lúc nào, dù sao Mỹ Hà chưa bao giờ đề cập với cô về người nào, hơn nữa hai người bọn họ tối hôm qua rõ ràng đều ở cạnh nhau! Trừ lúc Mỹ Hà vì đồng phục bị bẩn, đến phòng nghỉ lầu hai ngồi thay quần áo . . . . .

Áaaaa . . . . , nhất định là khi đó Mỹ Hà tiếp xúc với anh ta, nhất định vậy! Nếu không sao khi cậu ấy về lại có vẻ mặt quý dī, còn biết anh ta gọi là Nhiếp Quân?

"Cái gì trang đầu?"

Cao Mỹ Hà mắt nhắm mắt mở không hiểu, cô cầm tờ báo lên, vừa nhìn vừa đọc thành tiếng: "Tổng giám đốc ngân hàng Nhiếp thị, ở bữa tiệc mừng ba mẹ kết hôn 30 năm cùng nữ phục vụ nhiệt tình ôm hôn. . . . . Nghiễm nhiên chìm sẽ biến thành phượng hoàng. . . . ." Cô tròn mắt kéo tờ báo xuống, siết chặt trước ngực. "Tại sao có thể như vậy?!"

"À há, bây giờ truyền thông chính là như vậy, đối với mấy tin nhiều chuyện . . . , scandal cũng đăng nhanh lắm. . . . ." Ngô Gia Gia thương hại vỗ vỗ vai cô.

"Chỉ là. . . . . Mỹ Hà, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

Mỹ Hà thờ dãi, đem chuyện mình tối hôm qua thay đồ trong phòng nghỉ lầu hai gặp phải Nhiếp Quân tóm tắt cho Ngô Gia Gia biết.

"Oa, lãng mạn vậy sao!" Ngô Gia Gia hâm mộ nói.

Mặc dù cô có chút ghen tỵ, nhưng bạn tốt gặp được đối tượng mới, hơn nữa còn là công tử gia tài bạc vạn, đúng là chuyện làm người ta vui mừng, mặc dù cô không biết Mỹ Hà và Nhiếp Quân sẽ có kết quả tốt hay không, nhưng vẫn chân thành chúc phúc bọn họ.

"Lãng mạn cái đầu cậu á . . . . , giờ thì tốt rồi, lại còn lên báo nữa. . . . . bây giờ tớ nên làm gì mới phải?"

Cô luống cuống, không biết mình ra cửa có bị chi trò hay không?

"Yên tâm, không phải mất ai cũng nhảy như vậy, tùy tiện là có thể nhận ra cậu, hướng chỉ loại tin tức này tới nhanh, đi nhanh, mọi người sẽ quên liền." Ngô Gia Gia an ủi. "À đúng rồi, lát nữa đừng quên đến phòng thu âm, mấy ngày trước giúp cậu nhận lồng tiếng phim hoạt hình rồi đó."

"Ừ, được, cảm ơn."

Được bạn tốt an ủi như vậy, trong lòng Cao Mỹ Hà cảm thấy thoải mái không ít, tiễn Ngô Gia Gia về, cô tới trước phòng tắm rửa mặt, thay quần áo, chuẩn bị ra cửa bắt đầu làm việc.

Không thèm quan tâm tên khi gió Nhiếp Quân là ai, cũng chẳng tin tức trên báo, cuộc sống cứ trôi qua mỗi ngày, cô cũng không có thời gian ở đó mà thu buồn xuân đau, vẫn là kiếm tiền thì tương đối thực tế hơn.

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

"Nguyên vọng của con là Hải tinh, một nghệ sĩ hài."

Hướng về phía micro trong phòng thu âm, Cao Mỹ Hà nhìn bản thảo, dùng giọng nói đặc sệt tiếng con nít, hợp với giọng nhân vật chính trong phim hoạt hình. "Để cho tất cả mọi người thích hài kịch đến xem con biểu diễn, đó là chuyện vui về biết bao!"

"Mỹ Hà diễn rất tốt."

Người phụ trách sản xuất Chu Nhân Hạo ở bên ngoài phòng thu âm nhìn Cao Mỹ Hà, không khỏi khen ngợi nói.

"Lão đại, anh động lòng sao?"

Nhân viên thu âm A Phát buồn cười nhìn Chu Nhân Hạo.

"Cậu không phải cảm thấy Mỹ Hà rất tốt sao?"

Chu Nhân Hạo không đổi mặt trả lời anh, nhưng trong lời nói lại để lộ ra sự yêu thích của mình với cô. "Huống chi cô ấy độc thân, bắt luận ai cũng có cơ hội, không phải sao?"

"Nhưng . . . ." Anh không thấy tờ báo sáng nay sao?

Reng reng reng ~

A Phát còn chưa kịp nói xong, điện thoại Chu Nhân Hạo liền vang lên.

"Chu Nhân Hạo." Chu Nhân Hạo không phát hiện A Phát khác thường, anh đi tới góc nghe điện thoại. "A, là cậu! Đúng, tôi ở phòng thu âm . . . . Đúng vậy, ngày ngày đều làm việc mà, đâu có tốt số như đại thiếu gia cậu. . . . Được được, tôi ở phòng thu âm chờ cậu, lát nữa gặp."

Cúp điện thoại, Chu Nhân Hạo đi về bên cạnh A Phát, cách thủy tinh phòng thu âm, mê mải nhìn chăm chăm Cao Mỹ Hà bên trong.

A Phát dùng khoeo mắt trộm dò xét Chu Nhân Hạo, không dám nói thêm gì mà điều chỉnh cơ khí.

Lão đại nói không sai, mỗi người đều có cơ hội, nhưng bên cạnh Mỹ Hà đã có người đàn ông khác, chắc không phải là độc thân rồi!

Qua không bao lâu, phòng thu âm đi vào một người đàn ông cao to tuấn tú, anh vừa vào cửa liền đẹp trai mà đi tới vỗ vai Chu Nhân Hạo.

"Cậu tới rồi?"

Chu Nhân Hạo vừa nhìn thấy người đó liền cười tươi, lời kéo A Phát giới thiệu: "A Phát, đây là bạn anh, tổng giám đốc ngân hàng Nhiếp thị - Nhiếp Quân."

A Phát sùng sốt, hướng Nhiếp Quân gật đầu một cái, đột nhiên cảm thấy hơi nhức đầu . . .

Lần này xấu hổ rồi, nam nữ chính đã đến đông đủ, anh cũng không tin lão đại còn có thể có làm cái gì, ài!

"Cho anh thêm nửa giờ, chờ thu âm xong, công việc của anh kết thúc liền." Chu Nhân Hạo chỉ chỉ thủy tinh cách âm phòng thu âm nói.

Nhiếp Quân theo tay anh nhìn về phía thủy tinh cách âm, nhìn thấy người trong phòng, hai mắt mở lớn.

Anh và Chu Nhân Hạo là anh em quen nhau khi tham gia quân đội, Chu Nhân Hạo mấy ngày trước đến ngân hàng Nhiếp thị vay, hôm nay anh tìm Chu Nhân Hạo chính là muốn nói chuyện này, thật không nghĩ đến thế nhưng lại ở đây gặp được cô gái anh hết sức kiếm tìm.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 2 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Phần 1

Tối hôm qua anh muốn có phương thức liên lạc với Mỹ Hà từ quán gia, nhưng quán gia chỉ đưa cho anh một địa chỉ trang web.

Anh lên Internet xem qua, biết được cô đi làm vì không có việc, vốn là muốn tìm thời gian gọi số điện thoại trên internet tìm cô, nhưng không ngờ còn chưa có gọi cô đã gặp cô chỗ bạn tốt.

Nếu như trên đời thật sự có duyên phận, anh không thể không tin mình và cô có duyên.

"Cô ấy là người lòng tiếng hợp tác lâu dài với công ty cậu sao?" Không nói rõ được lí do vì sao, anh muốn biết nhiều hơn về chuyện của cô, vì vậy mở miệng hỏi thăm Chu Nhân Hạo.

"Cũng không hẳn, là người lòng tiếng tạm thời, chỉ là biểu hiện của cô ấy vô cùng tốt, không loại trừ khả năng mình ký hợp đồng với cô ấy."

Sau khi Chu Nhân Hạo nói xong, tò mò nhìn anh. "Sao vậy? Cậu biết Mỹ Hà sao?"

Biết! Ngay cả miệng cũng hôn rồi, làm sao có thể không biết? A Phát ở trong lòng khê thờ dài, lại không dám nói ra khỏi miệng.

"Coi như biết."

Anh nhếch miệng, thần bí cười cười, vỗ vỗ vai Chu Nhân Hạo, chỉ chỉ Cao Mỹ Hà trong phòng thu. "Vừa lúc mình có chút chuyện tìm cô ấy nói chuyện, nếu ở đây gặp cậu rồi, vậy lát nữa không đi uống cà phê với cậu được rồi."

"Hà?"

Vào lúc này Chu Nhân Hạo cuối cùng cũng phát hiện chuyện có chút không đúng lắm, anh không rõ nhìn khuôn mặt tuần tú của Nhiếp Quân đầy ý cười.

Cùng lúc đó, Cao Mỹ Hà từ phòng thu âm đi ra ngoài. "Cuối cùng cũng thu xong!" Nhìn thấy Nhiếp Quân cũng ở đây, cô rõ ràng sợ hãi, không biết nên làm như thế nào. "Hơ"

"Em xong việc đúng lúc, tôi có việc muốn tìm em nói, đi theo tôi." Nhiếp Quân không nói lời gì, kéo tay cô đi ra ngoài.

"Ai! Nhưng tôi còn muốn cùng anh Chu nói chuyện hợp đồng." Cô lúng túng quay đầu lại, dùng ánh mắt nhờ Chu Nhân Hạo giúp đỡ.

"À đúng, mình."

Chu Nhân Hạo đang muốn nói tiếp, nhưng lại bị A Phát kéo lại.

"Đừng đi nữa lão đại."

A Phát hạ thấp giọng, dùng thân thể ngăn giữa Chu Nhân Hạo và Cao Mỹ Hà. "Thật ra vừa rồi em muốn nói cho anh biết, hình hai người bọn họ hôn môi đã lên trang đầu báo rồi, anh còn tranh cái gì với người ta?"

"Hôn môi? Thật hay giả?"

Chu Nhân Hạo kinh ngạc trừng lớn mắt, mặt không dám tin.

"Nếu anh không tin, đợi lát nữa em cầm tờ báo tới cho anh xem!"

Lão đại đáng thương, thừa dịp bây giờ còn chưa yêu đến khắc cốt ghi tâm, nhanh rút ra thì tốt hơn, đừng tham gia vào tình cảm người khác!

"Anh. Xin lỗi, đột nhiên phát hiện còn có chuyện quan trọng chưa xử lý tốt, không bằng." Lời Chu Nhân Hạo nói đến đầu lưỡi thì nghẹn lại, anh lúng túng ngẩng đầu nhìn Cao Mỹ Hà. "Không bằng em giải quyết chuyện với Nhiếp Quân trước, chuyện hợp đồng chúng ta tìm thêm thời gian nói sau."

"Chuyện này." Trên trán Cao Mỹ Hà hiện ba đường vạch đen, cô nhìn Nhiếp Quân, đột nhiên có cảm giác ngày tận thế.

Nhiếp Quân âm thầm nhếch môi cười, nửa kéo nửa "bắt" cô đi.

"A Phát chết tiệt, vừa rồi em nói là thật hay giả?" Đợi Nhiếp Quân và Cao Mỹ Hà rời khỏi phòng thu âm, Chu Nhân Hạo mới xanh mặt, nín lấy cổ áo A Phát ép hỏi.

"Em là A Phát! A Phát không nói láo!"

Kéo bàn tay đang nắm chặt lấy cổ áo mình của lão đại ra, A Phát từ phía dưới chỗ ngồi lấy ra tờ báo đưa cho Chu Nhân Hạo. "Tự anh nhìn cho rõ đi."

Trang đầu tin tức đập vào trong mắt Chu Nhân Hạo, anh tròn to hai mắt nhìn chăm chăm hình, chỉ kém sót hai con ngươi xuống tờ báo.

Tốt, có mưu đồ có chân tướng, vậy mà hai người này thật sự có quan hệ! Cũng may A Phát nhắc nhở, nếu không anh đã dính đến phụ nữ của bạn tốt rồi?

Thẳng thắn mà nói, hai người này thật là sai lang hổ báo. Không, trai tài gái sắc, đặt ở trên một tấm hình rất xứng với nhau, có thể Mỹ Hà là duyên phận của cậu ta, thật đáng tiếc!

"Anh không cần lôi lôi kéo kéo!" Vừa đi ra khỏi phòng thu âm, Cao Mỹ Hà liền hát tay Nhiếp Quân ra, bực mình nói.

Nhiếp Quân chau mày, thù vị nhìn cô. "Em hình như rất sợ tôi?"

"Ai Ai sợ anh?"

Cô xoa xoa bàn tay cánh tay, ấp úng phản bác.

"Không sợ tôi làm gì em sao?" Anh cười chọc phá sự bướng bỉnh của cô. "Có điều tôi cũng chỉ là người bình thường, chẳng lẽ em lại sợ tôi ăn em?"

"Tôi không hiểu anh đang nói cái gì hết."

Cô ngẩng đầu nhìn trời xanh, nói lảng sang chuyện khác.

"Em không hiểu, tôi hiểu."

Nếu cô có ý giả bộ không hiểu, như vậy anh nói thẳng, khỏi phải lãng phí thời gian mọi người. "Hỏi em một lần nữa, em có hứng thú trở thành người phụ nữ của tôi không?"

"Anh bị bệnh thần kinh!"

Trong lòng cô đột nhiên tức giận, câu giận mắng một câu, nhưng khuôn mặt nhỏ lại rất không tự chủ mà đỏ ửng lên. "Quý mới muốn làm phụ nữ của anh!"

"Em phải biết, đây chính là phúc phận rất nhiều cô gái cầu đều cầu còn không được đó." Anh cười khẽ, giống như xem cô như đang đùa giỡn.

"Đáng tiếc những cô gái kia không bao gồm tôi." Cô quay mặt, cánh mũi bởi vì tức giận mà khẽ phập phồng.

Cao Mỹ Hà dĩ nhiên biết thân phận của anh cùng địa vị đại biểu cho cuộc sống vô cùng xa hoa, nhưng thứ nhất, cô không thích anh, thứ hai, cuộc sống kia căn bản cô không thể có được, cô rất rõ ràng mình bình thường cỡ nào.

"Sao em có thể khẳng định như vậy?"

Là sức hấp dẫn của anh không đủ sao? Phụ nữ như cô, trước kia muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chưa từng có ai khó trị như cô vậy.

"Suy nghĩ của tôi sao tôi lại không chắc chắn? Tôi khẳng định lại lần nữa!"

Cô tức giận bước nhanh chân về phía tàu điện ngầm, quyết định không để ý tới anh nữa.

"Cao Mỹ Hà, em vẫn dùng trốn tránh để giải quyết mọi chuyện sao?" Nhiếp Quân lần nữa nắm lấy cổ tay cô, không thích cô như lần trước, nói đến chuyện này thì lựa chọn chạy trốn.

"Tôi không có trốn tránh, tôi chỉ muốn có bất kỳ dính dáng nào đến anh thôi!"

Là cô hèn nhát được rồi chứ? Cô rất hiểu rõ, sẽ không dây dưa với người thượng lưu như anh, cô không muốn chịu miệng lưỡi người đời.

"Tốt, em đã không trốn tránh, vậy sau này đừng thấy tôi thì chạy." Anh dừng một chút, ở sau lưng cô gọi: "Em chờ đó, anh tuyệt đối sẽ theo đuổi được em!"

Cô cự tuyệt khơi lên ham muốn trước nay chưa từng được chinh phục của anh.

Phần 2

Nhiều cô gái như vậy, cũng không phải không thể không có cô, nhưng cũng chỉ có cô mới không cho anh sắc mặt tốt nhìn, bằng vào điểm này, anh đánh cược tổng giám đốc Nhiếp thị anh nhất định phải theo đuổi cô cho bằng được.

Tìm Cao Mỹ Hà đập rộn ràng, tiếp tục chạy về phía trước.

Bệnh thần kinh! Có quý mới để anh ta theo đuổi!

Tưởng rằng Nhiếp Quân chỉ là thuận miệng nói, không ngờ anh nói được làm được.

Không biết được từ đâu anh lấy được thời gian biểu và thời gian làm việc của cô, mỗi một chỗ Cao Mỹ Hà làm việc sẽ nhận được bó hoa anh đưa, làm cô lúng túng khi đối mặt với khách hàng, hơn nữa còn làm khách hàng tò mò với bó hoa đặc biệt này.

Aaaa ~ anh như vậy bảo cô sao làm việc tốt được? Cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ nên giải quyết đại phiền toái Nhiếp Quân này như thế nào mới phải.

Anh muốn tặng hoa, không sao, cô có thể không nhận không?

Dĩ nhiên có thể, nhưng đại thiếu gia không đau không ngứa như anh ta, coi như cô có lui cả đời, anh vẫn làm theo ý mình.

Cách này không thực hiện được, vậy cô đổi cách khác có được không? Oan có đầu, nợ có chủ, cô trực tiếp tìm Nhiếp Quân nói rõ ràng được không?

Nhưng vấn đề là cô căn bản không biết phải liên lạc với Nhiếp Quân như thế nào, chẳng lẽ cứ như vậy xông thẳng vào nhà họ Nhiếp, tới cửa tìm Nhiếp Quân nói rõ ràng sao? Như vậy rất kỳ quái, cô không muốn làm lớn chuyện.

Vậy rốt cuộc nên xử lý như thế nào mới phải? Vì thế cô vắt óc suy nghĩ mấy ngày cũng không có cách.

"Nói cậu đàn, cậu thật đúng không phải đàn bình thường, trực tiếp nói cửa hàng hoa chuyển lời cho anh ta chẳng phải là được sao." Biết được phiền não của cô, Ngô Gia Gia xi mũi coi thường, không quên nói xấu cô.

Đúng rồi! Sao cô không nghĩ tới chứ?

Cho nên khi em trai đưa hoa tìm tới cửa thì cô vui vẻ nhờ cậu ta chuyển lời cho Nhiếp Quân, không cần lại đưa hoa cho cô nữa.

Cao Mỹ Hà khờ dại cho là như vậy là có thể không có chút sơ hở nào, ai biết cô rất nhanh lại gặp được em trai đưa hoa kia.

". Làm sao cậu lại tới?"

Cô mờ to hai mắt, không dám tin nhìn cậu ta.

"Thật ngại quá chị Cao, anh Nhiếp muốn em chuyển lời, có chuyện gì mời chị tự liên lạc với anh ấy." Em trai đưa hoa thành thật thuật lại lời Nhiếp Quân.

"Vấn đề là tôi không có số điện thoại của anh ta!" Cô cười khổ.

"Anh Nhiếp có dặn em đưa số điện thoại của anh ấy cho chị." Cậu ta từ trong túi lấy ra danh thiếp của Nhiếp Quân đưa cho cô.

". Cảm ơn."

Sau khi nhận lấy danh thiếp Cao Mỹ Hà có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng cô vẫn phải liên lạc với anh đúng không? Cái tên tiểu nhân gian trá!

Chờ dẫn chó đi dạo công viên xong, cô một mình đi đến công viên, lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ có nên gọi điện thoại cho Nhiếp Quân không.

Nếu không gọi, nhất định sẽ dây dưa không rõ với Nhiếp Quân, nhưng nếu gọi, không thể nghi ngờ chính là đưa dê vào miệng cọp, rơi vào kết cục xác cũng không còn.

Lúc cô phân vân có nên gọi hay không, đột nhiên thấy phía trước có một bà cụ sắc mặt như đang chịu đau ngồi xổm bên ghế đá, cô hoảng sợ, vội vàng chạy lên trước, ngồi bên cạnh bà.

"Bà bà, bà có ổn không?" Cô khẽ vuốt lưng bà cụ, quan tâm hỏi: "Bà có không thoải mái ở đâu không?"

"Cô gái phiền cô, trong túi tôi Có, có thuốc trợ tim" Mặt bà cụ tái xanh, tay run rẩy chỉ vào túi da bên cạnh cầu khẩn nói.

"Được, bà cố gắng chút!"

Cao Mỹ Hà nhanh chóng mở túi da của bà cụ ra, từ bên trong tìm được một hộp thuốc, cô mở nắp, đổ ra một viên trong lòng bàn tay, lấy nước suối ở trong túi ra, mời bà cụ uống thuốc.

Ước chừng mấy phút sau, sắc mặt bà cụ hồng hào hơn rất nhiều, bà nhìn Cao Mỹ Hà, trong mắt đầy lòng biết ơn: "Cảm ơn cô, cô gái tốt bụng."

"Bà bà, đừng nói như vậy, con chỉ là vừa đúng gặp được, đổi thành người khác cũng sẽ làm như vậy thôi." Cô mỉm cười, tất cả lo lắng nhiều ngày nay vì nụ cười của bà cụ mà tan thành mây khói.

"Mặc kệ nói thế nào, bà rất may mắn có thể gặp được con, con đã cứu được cái mạng già này."

Bà cụ cười đến híp cả mắt, vội vàng hỏi thăm tên họ cô: "Cô gái, con có thể nói cho bà biết tên con không? Như vậy ta mới đền đáp con được."

"Không cần đền đáp con đâu! Bà bà, con thật sự chỉ là nhấc tay thôi, không cần báo đáp đâu."

Trời ạ! Bà cụ này sao lại trọng lễ nghĩa vậy? Chỉ cần bà khỏe, cô cũng rất vui rồi.

"Vậy, chúng ta làm bạn bè được không?"

Bà cụ cũng không miễn cưỡng, lập tức đổi cách hỏi.

"Dĩ nhiên là được!" Cái này gọi là anh em kết nghĩa sao? Cảm giác rất thú vị đó! Cao Mỹ Hà không chút suy nghĩ đồng ý.

"Như vậy, bà là Trịnh Tổ Linh, con thì sao?" Bà hiền lành nói.

"Con là Cao Mỹ Hà, bà à, về sau cứ gọi con là Mỹ Hà hoặc Tiểu Hà là được."

Oa! Bà bà thật có khí chất, là kiểu người giống cô. "Về sau con gọi bà là bà được không?"

"Được, con xưng hô như thế nào cũng được."

Trịnh Tổ Linh gật đầu, vui vẻ đồng ý.

"Bà, bà đến công viên đi dạo sao? Người nhà của bà sao không đi chung?" Cô đỡ Trịnh Tổ Linh ngồi xuống ghế, tò mò hỏi.

Người nhà của bà biết bà có vấn đề về tim, sao còn để bà một mình chạy loạn khắp nơi vậy? Mặc dù công viên là không gian mở, nhưng ngộ nhỡ phát bệnh như vừa rồi, vừa đúng không có ai gần đó, vậy thì rất nguy hiểm!

"Bọn họ đều bận rộn, bà rảnh đến sắp điên rồi mới một mình đến công viên đi dạo." Trịnh Tổ Linh nhìn mọi người tùm ba tùm năm cười đùa trong công viên, ánh mắt già nua trông rất cô đơn.

Sự cô đơn của bà lây sang Cao Mỹ Hà, cô nhìn khuôn mặt đầy những vết nhăn năm tháng của bà không khỏi thấy đau lòng.

Mấy năm nữa, ba mẹ cũng sẽ già như bà, cô nhất định phải cố gắng kiếm tiền, ở Đài Bắc mua một căn nhà lớn để bọn họ an hưởng tuổi thọ.

"Mỹ Hà, giờ này sao con lại ở trong công viên? Con không cần đi làm sao?" Ngồi một lúc lâu, Trịnh Tổ Linh như nhớ cái gì đó đột nhiên hỏi.

"Công việc của con tương đối ... , khi người ta cần thì con mới có việc." Cô kể lại tình trạng công việc của mình, cũng chia sẻ việc làm vặt vãi với bà.

Hai người phụ nữ chênh lệch tuổi khá nhiều, cứ như vậy ở trong công viên nói chuyện trời đất, cho đến mặt trời chiều ngã về tây, Cao Mỹ Hà mới tạm biệt bà, chậm rãi đi về.

Cao Mỹ Hà suy tư cả đêm, vẫn còn nghĩ có nên gọi điện thoại cho Nhiếp Quân nói rõ ràng hay không thì hôm sau bất ngờ phát hiện một chuyện ...

Cô cảm thấy mình hình như bị theo dõi.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 3 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Phần 1

Đến tiệm ăn sáng giúp một tay, đưa trẻ con đến trường, thay kẻ có tiền dắt chó đi dạo, mặc kệ cô làm công việc gì cũng cảm thấy có người đang nhìn cô.

Điều này làm cô cực lo sợ, không hiểu được mình là người bình thường, sao lại gặp chuyện bị theo dõi, rình mò vậy chứ? Quả thật sắp hù chết cô.

Sau đó hoa Nhiếp Quân vẫn đưa tới những nơi cô làm, khiến cô càng thêm căng thẳng, lo lắng.

Cô không dám gọi điện thoại cho Gia Gia, bởi vì thời gian này Gia Gia có việc bận, phải dẫn anh Trần bị tai nạn xe cộ đến bệnh viện điều trị, căn bản không thể chạy đến tìm cô, cô cũng không dám gọi điện thoại về nhà ở Cao Hùng, chỉ sợ ba mẹ sau khi nghe sẽ thêm lo lắng.

Hơn nữa bây giờ cô cũng không cách nào về nhà, chỉ sợ người theo dõi đi theo cô về, biết được cô ở đâu, đây chẳng phải là nguy hiểm hơn sao? Cho nên khi kết thúc một ngày đi làm, một mình cô đến công viên gặp Trịnh Tố Linh ngày hôm qua, ngồi yên trên ghế đá.

Bên này ít nhất là nơi công cộng, người đến người đi, đối phương không dám làm gì cô, cô cũng có thể suy nghĩ kỹ nên xử lý tình huống khó giải quyết này như thế nào.

Nhưng cô càng muốn tĩnh tâm nghĩ đôi sách, lại càng cảm nhận được mãnh liệt ánh mắt đang nhìn chăm chăm về phía cô.

Trời ạ! Từ buổi sáng cô ra cửa đến bây giờ đều có cảm giác này, quả là sắp bị ép điên rồi, lo lắng trong lòng cũng từ từ nhiều thêm . . . . .

"Cho vay Ký Thị xử lý như thế nào rồi?"

Mới dùng xong bữa tối, Nhiếp Quân cùng phụ tá đi vào công viên, bởi vì Đài Bắc khó tìm chỗ đậu xe, cho nên xe bọn anh phải dừng khá xa, ở bên kia công viên, vì vậy anh và phụ tá chuẩn bị đi qua công viên lấy xe.

"Trước mắt đang xem xét, tài liệu còn chưa có tới."

"Ừ." Nhiếp Quân trả lời, lơ đãng ngẩng đầu, bỗng nhiên phát hiện Cao Mỹ Hà ngăn người ngồi trên ghế đá, anh kinh ngạc hé miệng, vỗ vỗ phụ tá bên cạnh muốn cậu ta đi trước, mình thì đi về phía Cao Mỹ Hà.

Anh ở bên người cô quan sát một lúc lâu, phát hiện cô lại hoàn toàn không có chú ý tới sự tồn tại của mình.

"Cao Mỹ Hà, em ngồi ở đây làm gì?" Thân là người luôn nổi bật, sao có thể nào bị cô coi thường như vậy, lập tức mở miệng gọi.

"Hà?"

Cô bị hù giật mình, không biết gì ngẩng đầu lên, khi nhìn rõ gương mặt anh đột nhiên nhảy lên. "Anh Nhiếp!"

Quá thần kỳ! Cô còn chưa quyết định có nên gọi cho anh hay không, anh đã trực tiếp xuất hiện trước mắt? Lúc tâm trạng căng thẳng như thế, cô không khỏi cảm thấy hưng phấn, không hề nghĩ ngợi liền nín lấy cổ áo anh.

"Có."

Chẳng bao lâu cô đã trở nên nhiệt tình như vậy rồi sao? Còn dùng cách này “chào đón” anh? Điều này làm anh cảm thấy chút kinh ngạc, khó vui mừng mà nhếch miệng.

Cô hít một hơi thật sâu, dùng sức nói với anh: "Anh không cần đưa hoa cho tôi nữa!"

"Thế nào? Em không chịu nổi thể tấn công hoa tươi hả?"

Anh nhún mày cười khế, cảm thấy phản ứng của cô vô cùng dễ thương.

"Không phải, là tôi không cần anh tốn kém."

Cô bực bội trừng mắt nhìn anh, tức anh hiểu lầm tâm ý của mình.

"Ít tiền này đối với tôi mà nói không là gì cả."

Anh thoải mái nhún vai, hoàn toàn không đem yêu cầu của cô để vào trong tai.

"Tôi biết rõ chút tiền này đối với anh mà nói không là gì cả, nhưng tôi cảm thấy rất lãng phí!"

Anh trả tiền hoa lại bị cô độc ác trả về, gửi đi trả về chỉ có cửa hàng hoa được hưởng lợi, thật sự quá lãng phí.

"Vậy em đồng ý làm bạn gái tôi, như vậy chẳng phải không có chuyện gì sao?" Anh buồn cười nói với cô.

Cô nhìn anh chăm chăm, cố ý chọn sơ hở trong lời nói của anh: "Ý của anh là, cô gái anh không theo đuổi được mới nhận được hoa của anh?"

". . . . ." Anh nhất thời cứng họng, không ngờ cô cũng sẽ nhanh mồm nhanh miệng như thế. "Em thật biết cách soi mói!"

"Không có, lời của anh nghe chính là ý đó. . . . ."

Đột nhiên, Cao Mỹ Hà cảm thấy sống lưng chợt lạnh, như có người đang rình mò vậy, cô bất ngờ rung mình một cái, bắt lực hỏi: "Này. . . . . Anh có cảm thấy bị người ta nhìn lên không?"

"Nhìn lên?"

Nhiếp Quân ngẩn người, bây giờ đang diễn cái tuồng anh hùng cứu mỹ nhân nào vậy? Sao có nghe không có hiểu? Anh nhìn quanh trái phải, lại không thấy có người nào khả nghi. "Ai đang nhìn trộm?"

"Không biết, tôi cảm thấy có người ở nhìn lên tôi. . . . ."

Cô không biết là tố chất thần kinh mình quá mức hay là như thế nào, hôm nay vẫn có cảm giác bị theo dõi. "Cả ngày rồi, cảm giác kia dường như không có biến mất."

Nghe vậy, Nhiếp Quân nhú mày lại, nhìn chổ kín trong công viên, trong bụng mơ hồ đã nhận ra cái gì.

Sẽ không phải là truyền thông tìm được Mỹ Hà rồi quyết định đi theo cô, muốn chụp chút gì đáng giá viết tin tức? Lòng anh chùng xuống, không nói gì lời cô đi.

"Anh Nhiếp?"

Cô sững sờ, vẻ mặt vô cùng nghi ngờ hỏi: "Anh dẫn tôi đi đâu?"

"Anh nghĩ anh biết là ai đang theo dõi em."

Bước chân của anh càng chạy càng nhanh, sắc mặt rất nặng nề.

Đáng chết! Sau tin tức trên báo, anh vận dụng các mối quan hệ đề tin tức lại, phần lớn truyền thông cũng thức thời không truy xét nữa, không nghĩ đến còn có người không sợ chết tiếp tục truy cứu, đây không thể nghi ngờ chính là khiêu chiến nghiêm trọng mức độ nhẫn nại của anh.

"Anh Nhiếp? Anh nói rõ ràng chút được không?"

Cô không tự chủ được đi theo anh, vừa đi vừa nói lên nghi vấn.

"Nếu anh không đoán sai, em là bị truyền thông theo dõi, bây giờ tốt nhất đừng nói gì, đi theo anh là được."

Anh phải nghĩ cách bảo vệ cô mới được, tránh cho cô chịu sự theo dõi không nhân tính của truyền thông.

"Hà?"

Cô sững sờ, không hiểu sao mình lại bị truyền thông đề mắt tới. "Anh, không phải nhầm chứ? Truyền thông sao lại để ý người không có tiếng tăm gì như tôi?" Căn bản quá vô lý!

"Em đã quên em từng lên trang đầu sao?"

Anh tròn tròn mắt, thế mới biết cô không lạnh lợi bao nhiêu.

". . . . . Còn không phải là anh hại. . . . ." Cô uất ức, hình ảnh không hề báo động trước nhảy vào đầu, khuôn mặt cô đỏ lên, buồn phiền nói thầm.

"Em nói cái gì?"

Anh nhú mày, quay đầu lại liếc cô một cái.

"Không có không có, tôi chẳng nói gì cả."

Cô vội vàng ồn ào, không dám nghi ngờ gì nữa.

"Tốt nhất nên như vậy." Anh nhếch môi cười, kéo cô tiếp tục đi về phía trước. "Đi thôi, đừng ở đây lãng phí quá nhiều thời gian."

Nếu truyền thông muốn chơi, Nhiếp Quân anh sẽ chơi đến cùng, nhất định tìm ra tên phóng viên không có mắt này, xem bọn họ có bao nhiêu năng lực!

Lấy xe, Nhiếp Quân giao phó phụ tá Tiểu Vương của anh đi trước, sau đó liền chờ Cao Mỹ Hà cấp tốc rồi đi.

Cao Mỹ Hà dọc đường đi cũng không dám lên tiếng, bởi vì sắc mặt Nhiếp Quân rất khó coi, khó coi đến nỗi cô cho là mình sắp bị làm thịt, sau đó hủy thi diệt tích. . . . .

Cô đem tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh quang thành phố càng ngày càng lạ, cô cũng càng ngày càng lo lắng, rốt cuộc tới khúc rẽ không nhận được mở miệng hỏi: "Nơi này là nơi nào?"

"Lâm Khẩu."

Anh thuận miệng lên tiếng, chăm chú nhìn con đường phía trước.

"Tại sao phải tới Lâm Khẩu?"

Cô đối với chỗ này lạ nước lạ cái, cảm thấy có chút sợ.

"Dù sao vẫn phải tìm một chỗ nói chuyện sau này mới được." Họa là do anh gây ra, mặc kệ cô có đồng ý hay không, anh đều phải tính toán kĩ.

"Nhưng . . . . . Nếu như quả thật là truyền thông đang theo dõi tôi, anh và tôi ở chung một chỗ không phải để họ chụp càng nhiều sao?"

Đến lúc đó không phải tin tức sẽ càng ồn ào, huyền ảo thêm sao? Nghĩ đến điều này, đầu cô có chút đau.

"Anh dám dẫn em đi, chứng tỏ anh sẽ xử lý tốt tất cả, em đừng lo lắng." Anh chê cười, hiển nhiên xem sự khốn nhiều của cô không phải chuyện quá nghiêm trọng.

Cao Mỹ Hà trầm mặc một hồi lâu, tình huống cảm nhận được sự sẵn sàng của anh.

Mặc dù cô không ngừng khước từ anh đến gần, nhưng cô gặp phải chuyện phiền toái, anh vẫn nguyện ý chìa tay ra giúp đỡ cô, bảo cô sao không cảm động?

"Vây. . . . . anh dẫn tôi đến nơi nào Lâm Khẩu?"

Sự nhiệt tâm của anh làm cảm động trái tim nhỏ bé của cô, thái độ của cô không cứng rắn nữa, cả giọng nói cũng dịu dàng hơn.

"Nhà anh."

Phần c2

19Anh hỏi 4thì đáp, 6fmuốn cô 17buồng lòng 0âm trạng.

8"Nhà anh? Nhà 86anh không phải ở 12Đài Bắc 19sao?"

c5Cô giật a8mình, sao dekhông phải 8là nơi lần 1ctrước mở 6tiệc chúc aemừng?

c"Anh ở Lâm Khẩu 0có nhà khác, akhông ở 9chung với 24ba mẹ."

6eTrên thực 7tế anh có 2rất nhiều a7bất động sản phân 20bố ở các 2nơi thuộc e8Đài Loan, 2huống chi 47anh đã trưởng 8thành rồi 8dcòn ở cùng 0ba mẹ? Cũng 3akhông phải 02là con nít 9chưa dứt 83sữa, aiz!

f5"À."

21Cô gật đầu, 0không nói 83chuyện nữa.

9Mặc dù Cao 0Mỹ Hà sớm 08biết anh 6có hiển 0ehách gia thế, 28nhưng lúc 3xe lái vào bên trong 6cái đậu 4xe của biệt 0thự thì 7ccô vẫn 7kinh ngạc c0và hoảng 83sợ vì căn 95nhà to lớn, 2xa hoa của eanh.

6Sau khi anh đậu xe xong đi tới 0bên ngoài ghé lái 27phụ, ga blăng thay 0cô mở cửa 8xe: "Nào, 14xuống xe b4thôi."

1Cao Mỹ Hà sợ hãi eaxuống xe, 7giống như 6lạc lối atrong căn 5biệt thự 84vậy, trong 39lòng không 1ngừng tán 8ethường cdbiệt thự 86vô cùng 6xinh đẹp 7trước mắt.

bNhiếp Quân dẫn cô 3đi vào biệt 6ethự, mấy 9người giúp 1việc thấy 23thế túm 16tụm lại, 32lễ phép 6bchào bọn họ.

cCô có chút 68ngại ngần 6gật đầu 16với người 54giúp việc.

6"Ngồi đi."

abĐuổi người bầm thành đoàn đi, 9anh cởi 1áo khoác 3xuống tùy 4ý treo lên 13thành ghế 26sa lon, nắm e8kéo cả vạt 9quanh cổ, 57muốn cô 7ctùy ý ngồi.

8Cô bối aeri ngồi xuống góc bdsôfa, ngẩng đầu nhìn dphía trong 5nhà trang 2choàng lộng 4lẫy, không 5dkhỏi cảm 8thán cuộc 9asống người có tiền thật là 13xa hoa đến e2mức cô 7khó có thể a1tưởng tượng.

f2"Uống 6trà được a9không?" 48Anh giật dạc vạt 0xuống.

29"Được."

4Cô phục 3hồi tỉnh 9thần lại 8đồng ý, 4thấy bộ 67dáng anh 32thoải mái 1ngồi trên edghế sa lon, 61giống như 51vương giả 89ra lệnh, auy nghiêm a5mà tuần bemy.

4"Từ 8đlúc nào 5em bắt đầu c7cảm giác bị theo aedôi?"

38Đội nữ giúp việc 94đưa trà 93bánh tới, 8anh bắt 4đầu vào 67vấn đề 60chính.

e"Sáng 18sớm hôm 7nay." fCô khẽ 5enháp hớp 6trà.

89"Mấy dcngày trước athì sao? 1Không phát achiện sao?" dAnh lại 0ehỏi.

72"Không ccó."

c4Cô lắt 5đầu, thừa 08nhận mình 5flúc đó 92không có 15chú ý. "Có 20thể là 56thần kinh 5tôi quá 6lớn, tới 66hôm nay mới 59phát hiện 2bị người 7ta theo dõi."

68Anh cười e5khẽ, các 9cô gái anh f5biết, cô a7là người 18duy nhất 9cdám thừa 9nhận sai 3lầm bấn e4thần.

8Tinh toán 0tín tức 8trên báo 4acũng nhiều engày rồi, 5nhất định 8dlà truyền 2thông cảm 28nhận được 1áp lực, 7mới kéo ddài tới chôm nay mới 5tìm tới a4cô, ngược 4lại anh 05có thể 1alý giải, b0chính là 7nhà truyền e8thông kia 54không đủ cthông minh.

cNếu đủ cthông minh aasẽ không 2akhiêu khích 8danh, cho nên 1bọn họ 7dtắt phải 78trả giá 79thật cao.

ad"Anh đang cười 70cái gì?"

c9Cô không fcảm thấy 22mình nói fcái gì buồn e5cười, không a3hiểu nụ ccười của 66anh từ đâu e9mà đến.

7"Anh b9cười em 3đủ thẳng 57thần, dám bthừa nhận 34sức chú blý của mình 0echưa đủ."

8Đây cũng elà ưu điểm fcủa cô, 2trừ vóc bñgười đẹp, f2còn có giọng 1nói như ftrẻ con 80khiến cho fbđàn ông bnghe thì 82thần hồn 4adiên đảo, 29chịu được 5vất vả 4bên ngoài, ethêm một 2nét đẹp 3dnữa.

0". . 9 © DiendanLeQuyDon.com . . . Tôi 57thể nào 9thì thể 01ấy, có f3cái gì không a6dám thừa 4nhận?" dMặt cô d0đỏ bừng clên, đột f7nhiên cảm 6thấy bên 58trong phòng 8quá nóng.

4Từ nhỏ 35cô giáo 1ddã dạy bphải thành efhật, cô ckhông cho 6là mình b0làm như 7vậy có 8dcái gì không 14đúng.

2"Anh akhông có 3cnói em không e8tốt, em b2làm gì khấn dtrương như avậy?"

eCàng tiếp exúc với 7cô, anh càng 7thấy cô 6thú vị, 6ngay cả 08việc nhỏ dthể này 6fcũng có fhể khiến ecô phản eứng lớn 35như vậy, e8thật sự 26rất đáng fêyêu.

e3"Tôi 6không có akhẩn trương!" aCô cắn 9xuống môi, a3cánh mũi 1aphập phồng.

b"Được, 0em không 2khẩn trương." 08Anh không finhận được 5fcười to a8lên, cả 5đường 4cong khuôn 1mặt cũng 8theo đó cthả lỏng.

1bCao Mỹ Hà f6kinh ngạc bnhìn chằm 1bchằm khuôn 6mặt tươi abcười của danh, phát 0hiện anh 3acười lên 70cực kỳ 5đẹp mắt, 6bại trong 9lòng cô 71không tự 3chủ mà 5đập loạn.

3Hôm nay đôi 3blại là 0những cô 5gái khác, b9đối với b8sự theo 6bđuổi mãnh c9liệt của 35anh cũng 4sẽ không ecự tuyệt 06chứ? Một c4mực không d3nề mặt, 75hết lần dnày đến 18lần khác 36từ chối 24anh, nhất 4định anh 4cảm thấy dất thất 64bại.

7Hết cách cbrời, cô 9chính là fcô gái không 4đáng yêu 2như vậy, aehoàn toàn 5bkhông chịu 6thua thế d7tiến công choa tươi acvà tiền 6bạc của 96anh, muốn 37trách cũng f3chỉ có 78thể trách 93anh tìm lắm 9đối tượng.

f"Sao elại nhìn danh như vậy?"

7Phát hiện 1bcô không 3echóp mắt 3mà nhìn echằm chằm e9vào mình, 7anh buồn 6cười ngà c4người về ephía trước, fĩcố ý kéo 69gần khoảng 3cách hai d0người.

6"Không 9ccó, không 4có nha!"

cCô đỏ 7dmặt xấu d5hỗ, liên 6tục không f2ngừng ngửa 3người ra b0sau, cảm bcgiác trên 52mặt sắp c8bốc khói e0rời.

fe"Cao d1Mỹ Hà, 6thật ra 8bthì em thích 77anh có đúng 26không?" 0Anh đột 9nhiên thần 37bí hỏi.

7Cái đó 9câu hỏi giống như 50mũi tên 0bắn thẳng btấp vào 8tim Cao Mỹ bcHà, cô thiếu 3chút nữa atừ trên e2ghế salon 7nhảy dựng 2bên.

"Anh 3... anh ở adâu mà 9tự tin như bvậy?"

00Cô không 62dám tin tròng 55lớn mắt, flap bắp afchỉ trích canh.

3"Người 47lâm ăn chính 52là dựa 2vào là kiểu 8tự tin này."

3Anh ngời e7lại tư bthế cũ, đthoại mái 1ddựa sát 36vào thành 16ghế sa lon 29mềm mại, 0về mặt e6tự do tự tại. "Huống 0ehồ nếu 8em không 9dthích anh, 6tại sao 7phải đồ 2mặt chứ?"

~~~~ HẾT 9CHƯƠNG 4 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Phần 1

Thăng thần mà nói, thấy mặt cô ửng hồng, tâm trạng anh rất tốt. Ra xã hội lăn lộn nhiều năm như vậy, anh đã không nhớ rõ mình bao lâu rồi không thấy một cô gái đỏ mặt, cho nên cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

"Tôi. Tôi trời sinh để đỏ mặt không được sao?" Cô cùng đường, cúi gập phần bác.

"Ok, em nói vậy thì anh chịu."

Anh cười to, đón nhận cách nói của cô. "Chẳng qua là nếu như em thật sự thích anh, cứ nói thẳng không sao, anh sẽ không để ý đâu."

Cao Mỹ Hà thật muốn cầm bình trà trước mặt lên đập mặt anh!

"Cái người này thật là."

"Hết thuốc chữa đúng không?"

Trí nhớ của anh không kém, nhớ lời bình cô dành cho mình. "Come on, em có thể đổi lời thoại không? Anh thuộc hết rồi đó."

". Hừ!" Cô im lặng, chỉ hừ nhẹ để diễn tả bất mãn trong lòng.

"Em chờ anh chút, anh gọi điện thoại giải quyết vấn đề của em trước." Anh tốt bụng bỏ qua cho cô, không đợi cô đáp lại đã đứng dậy đi tới phòng sách, để lại mình cô trong phòng khách.

Giải quyết vấn đề gì? Cô đột nhiên không phản ứng kịp, đợi đến khi anh hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, cô mới nhớ tới chuyện mình bị theo dõi.

Có lẽ anh có biện pháp giúp cô giải quyết chuyện này thật, Cao Mỹ Hà cảm thấy xúc động, không khống chế được máu trong mạch nhảy loạn . . .

Thật ra thì anh đối với cô vô cùng tốt, mặc dù nói anh là người tạo ra khốn cảnh trước mắt cho mình, nhưng thực chất anh cũng không có nghĩa vụ giải quyết vấn đề này cho cô.

Huống chi cô lại không đồng ý anh theo đuổi, coi như anh giả bộ không nhìn thấy sự rắc rối của cô, cô cũng hoàn toàn có thể thông cảm, nhưng anh không có làm như vậy, thậm chí anh còn tích cực vì cô tìm cách giải quyết.

Đối với truyền thông trong miệng anh, cô cũng không hiểu rõ, trong ấn tượng chính là mấy tên chó săn đào bới chuyện riêng tư của người khác, phạm là đối tượng truyền thông hứng thú, cho dù là tổ tông mười tám đời cũng có thể moi từ trong mộ ra.

Người bình thường như cô, căn bản không có sức đi chống lại sự ảnh hưởng của công chúng truyền thông, một khi bị đề mắt tới, tám phần là biết rơi vào kết cục thân xác không còn, bị người ta chỉ chỏ, cho nên cô rất cảm tạ Nhiếp Quân nguyện ý ra tay giúp cô giải quyết vấn đề khó khăn này.

Có lẽ cô nên tìm cách cảm tạ sự tốt bụng của anh, nhưng nên biểu đạt như thế nào lòng biết ơn của cô mới phải? Chẳng lẽ phải lấy thân báo đáp?!

Nghĩ tới đây, cả người cô nổi da gà, thậm chí mình vớ vẩn.

Cô đã quyết định không cho anh cơ hội theo đuổi mình, sao còn có thể nghĩ đến chuyện "lấy thân báo đáp" chứ? Thật là không biết xấu hổ!

Cả ngày chắc đã mệt mỏi nên cô mới có suy nghĩ bậy bạ như vậy. Thật là tệ!

"Ồn rồi."

Lúc trong đầu cô đang suy nghĩ lung tung thì Nhiếp Quân từ phòng sách đi ra, trên mặt mang theo nụ cười thỏa mãn nói: "Bắt đầu từ bây giờ, sẽ không có ai theo dõi em nữa."

Anh lấy tư cách Nhiếp thị Kim không ra làm lợi thế, nói mấy lời với giới truyền thông, nếu tiếp tục có chuyện xảy ra với Cao Mỹ Hà, anh tuyệt đối sẽ dùng tất cả sức ảnh hưởng của bản thân ở giới tài chính, phá hủy các công ty truyền thông đó, quả nhiên nhận được thông báo toàn bộ truyền thông bỏ vũ khí đầu hàng, rồi rít bầy tỏ tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện gì liên quan đến Mỹ Hà tiểu thư.

Đây hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh, mặc dù có chút cương quyết, chỉ là vì bảo vệ Cao Mỹ Hà, một chút cảm giác tội ác anh cũng không có.

"Thật không?" Cô khó nén mừng rỡ lộ ra nụ cười.

"Cô gái, ngàn vạn lần không nên hoài nghi anh nói." Anh nhún mày, hình như đối với chuyện cô hoài nghi mình rất không đồng ý.

"Đàn ông lớn như thế nào?"

Cuối cùng cô cũng có tâm trạng đùa giỡn, như con nít quay vòng quanh anh.

"Anh luôn luôn như thế."

Anh nhún nhún vai, đem lời phê của cô thành khen tặng.

"Chắc!"

Cô nhẹ chắc một tiếng, nhìn anh từ trên xuống dưới. "Đàn ông giống như anh, tôi rất tò mò kiểu phụ nữ nào có thể khống chế được anh."

"Tin anh đi, không có bất kỳ người phụ nữ nào có thể khống chế anh." Anh rất tự phụ nói ra lời lẽ hùng hồn. "Trừ phi anh cam tâm tình nguyện."

"È hèm, người có suy nghĩ như anh, sẽ có cô gái gốc nào ở chung với anh chứ?" Con heo tự đại này! Cô ở trong lòng không khách khí mắng anh một câu.

"Anh hi vọng em chính là cô gái gốc kia." Anh không để ý, nhếch môi cười với cô.

"Chắc!"

Cô phì một tiếng, một giây tiếp theo không nhịn được bật cười.

Nhiếp Quân thấy cô cuối cùng cũng cười, trong không khí ngập tràn sự vui vẻ, hai người cứ như vậy ở đại sảnh Nhiếp gia nhìn nhau cười, hai người giúp việc kinh ngạc há to mồm, giống như thấy đĩa bay bay qua trên đầu vậy.

"Em xem, cười như vậy không phải rất tốt sao?"

Nhiếp Quân ngưng cười trước, thấy tóc cô có chút rối, không chút nghĩ ngợi vươn tay ra vén phần tóc rối của cô ra sau tai.

Cao Mỹ Hà cứng đờ, ngẩng đầu nhìn anh, tầm mắt hai người giao nhau

Thịch. Thình thịch. Thình thịch thình thịch thịch.

Cô chìm đắm trong đôi mắt đen của anh, hơn nữa còn nghe rõ ràng tiếng tim đập mình mãnh liệt, thình thịch. thình thịch thình thịch thình.

Mắt Nhiếp Quân tỏa ra trăm nghìn vôn điện, giống như một khối nam châm vô cùng lớn, không ngừng kéo cô lại gần, lại gần hơn ...

"Mỹ Hà." Anh như đang thôi miên thầm tên của cô.

"Hà?"

Cô sững sờ, ngay sau đó đôi môi đỏ mọng bị anh hôn.

So với nụ hôn có ý trừng phạt ở nhà họ Nhiếp, nụ hôn bây giờ lại áp áp và có chút nhiệt tình.

Cô cảm nhận được lưỡi anh đang ở trong miệng mình bừa bãi di chuyển, mứt, tất cả giác quan tràn đầy mùi của anh, mà tứ chi dựa sát vào nhau khiến cô cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ cơ thể anh, điều này gần như hút hết hơi sức cả người cô.

Hôn, sao lại là chuyện một người như vậy chứ? Cô quả thật không cách nào khống chế thân thể và đầu mình, giống như cả người bị vét sạch, có ảo giác lâng lâng.

"Cô gái, đừng quên hô hấp."

Một hồi lâu, anh thoáng rời khỏi môi cô, dán ở cánh môi cô nói nhỏ.

Cái cô gái ngốc này, cả khuôn mặt hồng như sắp trúng gió, nếu anh không nhắc nhở cô hít thở, sợ rằng cô sẽ trở thành người đầu tiên chết vì hôn môi không hít thở.

"Hà?"

Cô trở mắt dưới, mới lấy lại giọng nói, cái miệng nhỏ khê nhếch lập tức bị anh chiếm lại.

Cô lần nữa bắt lực không sức không chế, cả người giống như bù nhìn không xương, mềm nhũn bám vào lồng ngực rắn chắc của anh.

"Ồ bên anh, được không?" Đợi phổi hai người cấp bách cần khí ô-xy thì anh mới lưu luyến buông cô ra, nhỏ giọng nói.

"Nhưng em"

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Phần 1

Cho nên nói lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, nhất là phụ nữ thông minh, trong cái đầu nhỏ đang nghĩ cái gì làm người ta đoán không ra, haiz, không phải là anh tự mua dây buộc mình chứ?

". Ai bảo anh để lại cho người ta ấn tượng đầu tiên không tốt." Cô xấu hổ cúi đầu, không tự chủ làm nũng.

"Anh cho em ấn tượng xấu ở đâu hả?"

Có sao? Anh nhớ anh vẫn luôn là tác phong nhanh nhẹn, đối xử với cô rất có phong độ! Sao cô lại có ấn tượng này chứ?

"Anh rõ ràng. Rõ ràng trong phòng nghỉ, thấy em đi vào, ít nhất phải lên tiếng trước!" Áaaa ~ còn dám nói? Cô thay quần áo cũng bị nhìn anh nhìn sạch, vừa nghĩ đến chỗ này thì xấu hổ đến muốn treo cổ tự tử.

"À, thì ra em nói chuyện kia." Anh nhìn không được cười lên, đến giờ vẫn còn nhớ lúc cô thay đồ thì quyến rũ như thế nào.

"Còn cười nữa?"

Cô tức giận vung quả đấm đấm anh. "Rốt cuộc anh có biết lễ nghĩa liêm sỉ viết như thế nào hay không?"

"Anh đương nhiên biết."

Anh đưa tay giữ tay cô, mặt tiến sát tới bên tai cô. "Dù sao sớm muộn gì cũng phải cho anh nhìn, không phải sao?"

"Anh anh anh."

Cô vừa then vừa cúi nhìn chằm chằm anh. "Anh thật xấu hổ!"

"À há, bị nhìn hết là em, cũng không phải anh ... anh mới không xấu hổ." Cô càng xấu hổ, anh lại càng muốn trêu chọc cô.

Nhiếp Quân vươn tay, dùng đầu ngón tay xoa xoa khuôn mặt đỏ của cô. "Em mới có thể xấu hổ!" Anh nghĩ, cuộc sống về sau có cô nhất định sẽ không yên lặng.

"Cái tên trứng thối này!"

Cô đỏ bừng mặt lên, đang muốn đánh anh trả thù thì anh đã thoát được thật nhanh, đứng dậy chạy về phía trước. "Đừng chạy! Không cho phép chạy!"

"Lại đây, đuổi theo anh đi!" Anh quay đầu lại, bước chân chưa từng dừng lại khiêu khích nói: "Đuổi được anh đi rồi nói."

"Đáng ghét."

Cao Mỹ Hà tức điên lên, đứng lên đuổi theo anh.

"Tiểu thư, mới nói thể lực em tốt, sao lại không kịp đuổi anh vậy?" Anh không sợ chết tiếp tục khích cô.

"NHIẾP QUÂN!" Cô phát điên, tức giận thét tên anh. "Chờ em đó, em nhất định bắt được anh!"

Trên đường dành cho người đi bộ trong rừng, một đôi tình nhân vừa nảy sinh tình cảm, một người phía trước khiêu khích, người phía sau thì không ngừng vừa chạy vừa làm âm lên, từ từ thu hẹp khoảng cách của nhau ...

*** Diễn đàn Lê Quý Đôn ***

"Mỹ Hà! Tớ thấy rồi đó!"

Màn đêm buông xuống, Nhiếp Quân dùng xe hơi cá nhân đưa Cao Mỹ Hà về nhà thì Ngô Gia Gia hưng phấn từ trong phòng lao ra, lôi kéo Cao Mỹ Hà.

"Thấy cái gì?"

Cao Mỹ Hà còi giày xuống, không hiểu gì hết nhìn cô.

"Cậu và Nhiếp Quân đó!"

Phản ứng của Ngô Gia Gia so với người trong cuộc như cô còn phần khích hơn, kéo cô tới hỏi, hoàn toàn không cho cô cơ hội lấy hơi. "Sao cậu gặp được anh ta, sao anh ta lại đưa cậu về?"

"Hà?"

Cao Mỹ Hà sau khi nghe lập tức đỏ mặt, nói quanh co: "Thì. thì ở trong công viên vô tình gặp, gặp phải anh ấy, cho nên mới."

"Ồ trong công viên gặp được anh ta, cho nên để cho anh ta đưa cậu về?"

Ngô Gia Gia tốt bụng giúp cô nói hết lời còn đứt quãng, chậm rãi nói ra.

"A, chính là ý này."

Cô cười nhẹ, biểu cảm trên mặt có chút cứng ngắc.

"Tốt nhất là như vậy!"

Ngô Gia Gia ngay tại trận vạch trần cô. "Theo hiểu biết của tớ về cậu, cậu căn bản sẽ không tùy tiện ngồi lên xe người ta, cậu đáng lẽ phải tìm một lý do hay hơn lừa mình!" Bạn tốt là như vậy sao? Không chịu nói thật, một chút thú vị cũng không có.

"Tớ thật sự không có lừa cậu!"

Cao Mỹ Hà mở to mắt, không biết nên như thế nào giải thích cho cô mới phải. "Thật sự chỉ là ở trong công viên gặp được, sau đó anh ấy. Thuận đường đưa mình về." Cô càng nói càng chột dạ, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ, giống như một đứa nhỏ nói dối vậy

"È hèm, chẳng lẽ gặp được anh ta rồi anh ta đưa cậu về, hai người không có xảy ra chuyện gì sao?"

Không đúng! Công việc Mỹ Hà hôm nay không có trễ như thế, cả buổi tối cậu ấy chạy đi đâu? "Từ lúc cậu xong việc cho đến bây giờ, ít nhất cũng 4, 5 tiếng."

". Cậu có thể đừng bóp méo thời gian của mình được không?"

Lúc này Cao Mỹ Hà mới phát hiện ra, lịch trình của mình bị người khác nhìn thấu cũng là một chuyện khôn quần, cô chán nản nhắm mắt lại.

Đều là do tên Nhiếp Quân đáng ghét kia á! Tản bộ ở Lâm Khẩu xong, còn kiên trì muốn cùng nhau ăn, cho nên mới có thể kéo dài về trễ như thế.

"Ai yêu~~ làm chi nói như vậy?"

Ngô Gia Gia buồn cười nheo mắt nhìn cô. "Người ta còn không phải là quan tâm cậu mới có thể như vậy, nói đi nói đi! Có phải cậu đồng ý qua lại với anh đẹp trai kia không? Hai người đi hẹn hò hả?"

"Cũng không coi là đồng ý!"

Ai yêu, chính cô cũng rồi một đồng rồi, Gia Gia vẫn còn cổ vũ, thật sự là làm người ta nhức đầu. "Hơn nữa bọn mình cũng không đi hẹn hò, chẳng qua là tới nhà anh ấy ngồi."

Cô phiền não nhấc đi nhấc lại, nhất thời lờ miệng, vội vàng dùng tay che miệng.

"Chỉ là đến nhà anh ta ‘ làm ’ Cái gì?" Trên mặt Ngô Gia Gia lộ ra nụ cười giả tạo.

"Là ngồi thôi!" Cô đỏ bừng cả mặt.

"Cho nên chỉ là đến nhà anh ta ngồi một chút?"

Lấy được đáp án không khác mình dự đoán là mấy, Ngô Gia Gia không nhịn được cười thầm trong lòng, trên đầu lưỡi vẫn không khỏi nhạo báng cô một câu.

"Áaaa! Tớ sẽ không nói đâu!"

Cô xấu hổ dậm chân, khuôn mặt nhỏ nhanh chóng hồng lên.

"Sẽ không nói thì không cần nói, chờ lúc cậu muốn nói rồi tính tiếp."

Ngô Gia Gia cũng không phải là người miễn cưỡng người khác, huống chi Mỹ Hà là bạn tốt của cô, không nên ép người khác như vậy, cô mím môi nhìn chằm chằm Mỹ Hà, dùng sức thở ra một hơi. "Mỹ Hà, tớ thật tâm hi vọng cậu có thể hạnh phúc."

"Gia Gia."

Cao Mỹ Hà lộ vẻ xúc động nhìn cô.

"Được rồi được rồi! Tớ không thích hợp tình cảnh quá ảm áp, cảm giác rất buồn nôn."

Ngô Gia Gia làm mất vui xoa xoa cánh tay, đi về phía phòng mình. "Được rồi, tớ cũng phải chăm chỉ tìm bạn trai nói chuyện yêu đương lãng mạn mới được." Hai mắt cô sáng rỡ.

"Gia Gia!" Lúc Ngô Gia Gia mở cửa phòng ra, đang muốn đi vào, Cao Mỹ Hà như nhớ tới cái gì đó kêu lên.

"Làm gì?" Ngô Gia Gia quay đầu lại dò xét cô.

"Tớ. Tớ sẽ đến công ty anh ấy đi làm."

Không thay đổi được ý tốt của Nhiếp Quân, cô đồng ý lời mời của anh, quyết định đến công ty anh đảm nhiệm chức thu ký, nhưng cảm giác như vậy giống như có lỗi với Gia Gia, cô chột dạ mở miệng nói xin lỗi: "Xin lỗi cậu."

"Vậy thì quá tốt, sao phải nói xin lỗi với tớ?"

Ngô Gia Gia cô cũng không phải là kẻ nhỏ mọn, công việc chính với làm việc vật đối với cô mà nói đều như nhau, kiếm tiền là tốt rồi. Cô như tên trộm cong chân mày lên chế nhạo nói: "Nhất định là anh ta muốn lừa gạt rom cho nên mới thu xếp chức vụ trong công ty cho cậu, đúng không?"

"Không phải đâu! Anh ấy thiếu thư ký thật."

"Cậu tin là tốt rồi, chẳng qua là tớ không tin."

Phần 2

Ngô Gia Gia thẳng thắn nói ra suy nghĩ bản thân, dùng ngón tay làm dấu OK với cô. "Tóm lại là cậu cứ yên tâm làm, đừng lo cho mình, ha?"

Cao Mỹ Hà nhìn thật kỹ bạn tốt, không ngờ Gia Gia không có trách cô chút nào, còn quan tâm muốn cô làm việc cho tốt khiến cô rất cảm động.

"Ừ, tớ sẽ làm xong những công việc đã nhận trước." Cô bảo đảm nói.

"Ừ..., vậy tớ vào phòng!" Ngô Gia Gia dứt lời liền đi vào phòng.

Cao Mỹ Hà ở trong phòng khách đứng một lúc lâu mới hết buồn xoay người về phòng.

Vì Cao Mỹ Hà chưa làm xong công việc đã nhận để đến công ty Nhiếp Quân đi làm, kéo dài gần một tuần còn chưa tới công ty, mà trong khoảng thời gian này, Nhiếp Quân dù bận cũng dành một khoảng thời gian để cùng cô ăn cơm hoặc đưa cô về nhà.

Tình cảm này có lẽ không kinh thiên động địa như trong tưởng tượng, nhưng cô cũng rất hưởng thụ cảm giác được anh coi trọng, che chở, trừ người nhà với bạn tốt Gia Gia ra, cô chưa bao giờ có cảm giác này từ người khác.

Khi đã gài gắm tình cảm, cả người cô tinh thần có vẻ sáng khoái, làm việc cũng đặc biệt hăng hái.

"Mỹ Hà, gần đây càng ngày càng đẹp nha!"

Cô em ở phòng thu âm vừa nhìn thấy cô, không nhịn được kêu la.

"Nào có, là em hoa mắt sao?" Cao Mỹ Hà ấp úng cười nói.

"Thật sao! Có phải chị đang yêu không?"

Cô em hơi nhiều chuyện từ trong quây chạy đến, lời kéo cô nhìn trước nhìn sau, không có chú ý tới ông chủ Chu Nhân Hạo đã từ trong phòng thu âm đi ra.

"Không có chuyện đó."

Nhưng Cao Mỹ Hà chú ý tới, cô có chút lúng túng lắc đầu phủ nhận.

Mặc dù cô quả thật có bạn trai, nhưng nghĩ đến Nhiếp Quân cũng coi như là nhân vật công chúng có thể bị truyền thông theo dõi, cho nên cô cũng không tính công khai.

"Làm sao có thể? Không có yêu đương thì da dẻ sao đẹp thế này?" Em gái không dám tin tra hỏi.

"Nhỏ giọng một chút!"

Cao Mỹ Hà âm thầm tròn trừng mắt, gật đầu với Chu Nhân Hạo một cái. "Anh Chu, em tới ghi âm cuốn phim cuối cùng, sau này em sẽ không làm nữa."

"Anh biết rồi, trước chúc mừng em đã tìm được công việc lâu dài!"

Trong lúc làm việc Mỹ Hà có nhắc với anh chuyện đã tìm được việc, cho nên anh cũng không thấy bất ngờ. "Chỉ là thiếu giọng nói đáng yêu của em, về sau phim hoạt hình của anh có thể gặp phiền phức rồi." Anh bắt đầu dĩ trề môi.

"Cám ơn anh."

Cô vui vẻ nhận lấy lời chúc mừng của anh, cũng theo anh vào phòng thu âm.

"Mỹ Hà, em nói em không có bạn trai hả?" Trên hành lang đến phòng thu âm, Chu Nhân Hạo đột nhiên mở miệng hỏi.

"Ừ." Cô cẩn thận bảo vệ nguyên tắc của Nhiếp Quân, không muốn nói ra.

"Vậy không biết anh có vinh hạnh có thể làm bạn trai của em không?"

Sau khi về anh đã cân nhắc kỹ, phát hiện mấy ngày nay trên báo chí không có viết tiếp tin về Nhiếp Quân với Mỹ Hà, chắc cũng không có việc gì, vì vậy lấy hết dũng khí nói với cô.

"Hà?!"

Cô sững sờ nhìn chằm chằm anh. "Ý của anh là."

"Anh thích em, thích thái độ làm việc nghiêm túc của em, thích tất cả của em, cho nên hi vọng em có thể đồng ý qua lại với anh." Anh thành thật nói rõ tâm ý của mình.

"Em. Em thật sự không biết nên nói cái gì, chuyện này thật sự quá đột ngột!" Cô khản trương đến hai tay đỏ mề hôi trộm, không biết được nên hưởng ứng sự nhiệt tình của anh như thế nào.

Trời ạ! Chu Nhân Hạo làm sao lại thích cô? Đây là chuyện chưa bao giờ cô nghĩ tới, thật là có chút làm cô sợ.

"Không sao, em không cần trả lời anh liền, chờ em có đáp án thì nói cho anh biết là được." Anh bằng lòng kiên nhẫn chờ đợi.

". Vâng."

Cô đáp nhẹ một tiếng, vừa mới tới bên ngoài phòng thu âm, chưa kịp thả túi xách xuống thì một cô gái nhỏ nhắn từ phía sau cô chạy tới, nhảy lên ôm cổ Chu Nhân Hạo.

Tốc độ cơn gió lốc làm Cao Mỹ Hà liếc mắt, cô quay đầu lại nhìn, nhất thời bị hành động của cô gái hù dọa.

Ách, bây giờ là tình trạng gì? Chu Nhân Hạo vừa mới tỏ tình với cô, lập tức liền có một cô gái chạy tới ôm anh?

Đu thứ loại tình tiết, cô không tiếp thu nổi!

"Tiểu Văn, em chạy đến đây làm gì?"

Dễ nhận thấy Chu Nhân Hạo cũng bị hành động bất ngờ của cô gái dọa sợ, sừng sốt mấy giây sau mới lên tiếng, thoáng chốc nói quanh co với Mỹ Hà: "A, cô ấy là Tiểu Văn, hàng xóm của anh."

"Sao anh lại nói vậy với cô này?"

Tiểu Văn kéo cánh tay Chu Nhân Hạo, không để cho anh tiếp tục giải thích, nhìn chăm chăm trong mắt Mỹ Hà của lộ ra rõ ràng địch ý. "Cô là ai? Cách xa anh Hạo của tôi một chút!"

"Tiểu Văn!" Chu Nhân Hạo nghe vậy lập tức lên tiếng cảnh cáo.

". Cô à, có thể cô đã hiểu lầm rồi."

Cao Mỹ Hà sắp ngất rồi, rốt cuộc cô trêu ai chọc ai, đầu tiên là ông chủ tỏ tình với cô, sau đó lại bị người ngưỡng mộ ông chủ nghi oan, thật là đủ rồi! "Tôi chỉ là nhân viên lồng tiếng anh Chu mời tới thu âm, thuần túy là quan hệ ông chủ - nhân viên."

"Là vậy sao?"

Cô gái gọi Tiểu Văn không tin, nhìn về phía Chu Nhân Hạo chứng thực.

"Tiểu Văn, em đừng có làm loạn được không?"

Chu Nhân Hạo nhức đầu xoa xoa thái dương, bây giờ anh sắp ba mươi tuổi rồi còn không có bạn gái, cô phải chịu phần lớn trách nhiệm. "Anh đã nói với em rất nhiều lần rồi, em chỉ xem em như em gái thôi."

"Em không muốn nghe! Không muốn nghe!" Tiểu Văn hét lên.

"Anh đã bảo em không được làm ầm ĩ rồi mà!" Có lẽ là không muốn để Cao Mỹ Hà chế giễu, Chu Nhân Hạo thật sự tức giận, hất cánh tay Tiểu Văn đang nắm lấy tay mình ra. "Không cho phép em không lễ độ như vậy với Mỹ Hà, bất kì ai cũng không được như vậy trong công ty anh!"

"Thật ngại quá anh Chu, em vào phòng thu âm làm việc trước."

~~~~ HẾT CHƯƠNG 6 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Phần 1

Thấy hai người có ầm ĩ thêm 15 phút nữa cũng chưa xong, Cao Mỹ Hà nhẹ nhún mảy, cô cũng không có hứng thú nghe bọn họ tranh cãi, vẫn nên nhanh hoàn thành công việc, vì vậy nói một tiếng với Chu Nhân Hạo sau đó đi vào phòng thu âm.

A Phát ngậm chặt miệng, giả bộ chăm chỉ làm việc, lúc Mỹ Hà đi ngang qua anh thì gật đầu lên tiếng chào hỏi cô, điều chỉnh luôn máy thu âm, đối với chuyện vừa xảy ra đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Mọi người trong công ty đều biết nha đầu Tiểu Văn kia thích lão đại, nhưng lão đại chính là không hiểu, xem Tiểu Văn như em gái khiến anh cảm thấy bất lực, nhưng lão đại lại không thể cảm lòng với chị Cao mới vào công ty, hại anh không khỏi vì tương lai lão đại mà lo lắng.

Những ngày gần đây mặc dù không thấy tin tức của chị Cao và anh Nhiếp, nhưng chuyện họ hôn nhau cũng đã lên báo, anh thật sự không tin giữa hai người đó "không có gì cả" hoặc "chỉ là bạn tốt", đây cơ hồ đã thành lí do tiêu chuẩn thoái thác của các nhân vật chính trong những vụ scandal rồi.

A Phát đeo tai nghe lên, giọng nói ngọt ngào như trẻ con của Cao Mỹ Hà truyền từ microphone tới, anh quay lại làm việc, lợi dụng hiệu quả cách âm của tai nghe đem tiếng cãi nhau của lão đại và Tiểu Văn bỏ ngoài tai.

Cao Mỹ Hà tưởng rằng chuyện Chu Nhân Hạo cứ như vậy là xong, dù sao sau khi kết thúc việc thu âm này, về sau cơ hội gặp mặt anh gần như bằng không, huống hồ còn có Tiểu Văn quán lấy anh, cho nên cũng không đặt việc này trong lòng, nhưng kỳ thật cũng không phải như vậy ...

Công việc kết thúc, cô về nhà nghỉ ngơi một lát thì nhận được điện thoại của Nhiếp Quân, mời cô cùng nhau ăn bữa tối.

Có nên nói cho anh biết chuyện Chu Nhân Hạo tỏ tình với mình không?

Nhưng hai người bọn họ hình như là bạn bè, như vậy có thể khó xử không?

Cao Mỹ Hà trái lo phải nghĩ, sau khi lên xe Nhiếp Quân cũng không yên lòng, cho đến khi anh hỏi chuyện buổi chiều, cô mới đột nhiên lấy lại tinh thần.

"Làm sao anh biết?!"

Cô kinh ngạc đến thiếu chút nữa trật khớp, chỉ ngây ngốc hỏi.

"Có người nói tức có người nghe, người nghe được nói lại với anh, đại khái là như vậy." Anh tự tại lái xa, nói chuyện nhẹ nhàng thanh thản như nói về thời tiết vậy.

Cái thế giới này chính là như vậy, không cần tốn sức đi hỏi thăm, tự nhiên sẽ có người báo cho, đây chính là nguyên nhân vì sao tin đồn lan truyền đặc biệt nhanh.

Khiến anh bất ngờ chính là Nhân Hạo cũng có ý với Mỹ Hà, điều này làm anh có chút khó chịu, trong lòng bất giác ghen tuông. . . . .

Ghen tuông?!

Nhiếp Quân vì thế khiếp sợ không thôi, bởi vì anh chưa bao giờ có ham muốn chiếm hữu đặc biệt với bất kỳ cô gái nào, chỉ là người đàn ông khác có ý với cô, anh đã cảm thấy trong lòng rất không vui, cực kỳ khó chịu.

Trên căn bản anh là người không tin tình yêu, đối với thứ tình cảm chết đi sống lại, không có đối phương sẽ chết luôn coi thường, bây giờ mình có phản ứng này, anh chỉ có thể thừa nhận chắc là áp lực thời gian bà ngoại cho khiến anh để ý cô nhiều hơn thôi.

"Sao vậy? Em không muốn anh biết sao?"

Thấy cô vẫn không nói chuyện, Nhiếp Quân nhìn cô.

"Không có, chỉ là em cảm thấy chuyện đó không quan trọng lắm cho nên không nói."

Cô lắc đầu, không dám nói mình thật ra đã suy nghĩ rất lâu, không biết có nên nói với anh hay không.

"Vậy à, em cảm thấy như thế nào?"

Anh không đầu không đuôi ném ra một câu hỏi.

"Cái gì như thế nào?"

Cô không hiểu câu hỏi này của anh là muốn biểu đạt cái gì.

"Chu Nhân Hạo đó, em thấy cậu ta như thế nào?"

Anh muốn thử cô, nhẹ nhàng hỏi.

"Anh ấy không tệ, đối xử với người khác cũng rất lễ độ. . . . . A! Anh hỏi như vậy là có ý gì?"

Cô giờ cúi đầu dựa vào cửa sổ xe, không suy nghĩ nhiều liền trả lời, nhưng mới trả lời đôi câu đột nhiên phát hiện có cái gì không đúng, đôi mày thanh tú nhíu lên.

"Nào có ý gì chứ? Anh chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi." Dừng xe trước cửa lớn khách sạn, anh giả bộ không hiểu nói.

"Làm trò, anh cho rằng em và anh Chu có tình cảm gì đúng không?" Cô mới không tin anh viện cớ, ép hỏi anh.

"Em nghĩ nhiều quá rồi."

Xe dừng trước cửa lớn khách sạn, nhân viên bãi đậu xe ngay sau đó đi đến, anh mở cửa kính xe xuống, giao chìa khóa xe cho nhân viên. "Nào, xuống xe thôi!"

Thấy có người ngoài ở đây, Cao Mỹ Hà cũng không tiện nói thêm cái gì, đợi hai người đi vào khách sạn tìm được chỗ ngồi xuống, cô mới tiếp tục nói: "Anh nói rõ ràng đi! Rốt cuộc anh đang nghi ngờ cái gì?" Cô nhíu mày lại, không chịu nổi việc mình bị nghi oan.

"Đã nói không có mà, sao còn nhắc lại nữa? Không đề cập nữa." Ô ô, cô gái này xem ra không vui rồi, da của anh cũng căng cứng lại.

"Nhưng mà. . . . ."

Cao Mỹ Hà vừa mới mở miệng, còn muốn nói thêm gì đó, vừa vận phục vụ đưa tới bữa ăn cùng rượu, cô chỉ có thể nuốt lại lời bên khóe miệng về, chờ sau khi phục vụ rồi đi mới thận trọng nói: "Mặc kệ anh nghĩ như thế nào, em chỉ có thể nói nếu như em đang hẹn hò với anh thì sẽ không cấu kết làm bậy với người khác."

Cô tức giận nói, cầm ly rượu trước mặt lên, khí phách một ngụm uống sạch, muốn giải sầu, nhưng một giây sau lập tức hối hận ...

Ách, rượu này không phải quá cay chứ!

Rượu đi vào cổ họng đốt cháy thực quản cô, cô vội vàng cầm khăn ăn lên che miệng lại giả bộ lau, nhưng hốc mắt lại rõ ràng bị rượu làm cho đỏ lên, hai con ngươi còn chứa hơi nước.

"Sao em phải làm vậy chứ?"

Thấy cô bướng bỉnh như thế, không hiểu sao anh lại bật cười. "Anh thật sự không có nghi ngờ gì cả, nếu không sẽ không hẹn em ra ăn cơm, cho nên em cũng đừng suy nghĩ lung tung."

Trước kia có cô gái nào tính tình ngang ngược như vậy, anh tuyệt đối không nói hai lời đã quay đầu đi, nhưng bất ngờ chính là thấy đáng về cô tức giận, anh không có chút tức giận nào, ngược lại chỉ muốn trấn an cảm xúc cô bị mình làm bực bội.

"Không phải là. . . . ."

Cao Mỹ Hà còn muốn nói thêm, nhưng phục vụ lại đúng lúc này đưa đồ ăn lên, cô chỉ có thể im lặng, chờ phục vụ đi thì đã sớm không còn xúc động mở miệng giải thích, chỉ thản nhiên quăng cho anh một câu. "Thôi, tùy anh nghĩ thế nào cũng được."

"Anh không có nghĩ như thế nào hết!"

Thấy Mỹ Hà không còn hứng thú cầm dao nữa, chậm chạp khuấy thức ăn trong đĩa, anh vì muốn cô vui vẻ, cố ý trêu nói: "Ngược lại anh cảm thấy rất vui vẻ, bởi vì bạn gái anh có giá trị trường rất tốt, ngoại trừ anh ra, còn có người đàn ông khác bị hấp dẫn."

". . . . . Đây là cái tâm trạng gì?" Lời nói này quá khéo léo, Cao Mỹ Hà liếc nhìn anh, tâm trạng không vui nhất thời tiêu giảm rất nhiều.

"Đàn ông không được kiêu ngạo!"

Anh giả bộ vẻ mặt bất đắc dĩ, thành công chọc cười Cao Mỹ Hà.

"Thần kinh!"

Cô khẽ cười, tất cả khó chịu trong lòng đều tan thành mây khói.

Sau đó hai người coi như vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện, Cao Mỹ Hà rất ít khi thưởng thức đồ ăn ngon cũng khen ngợi tài nấu nướng khéo tay của đầu bếp khách sạn, cũng nói với Nhiếp Quân hai ngày nữa cô sẽ đến công ty anh đi làm, muốn biết trước nội dung công việc.

"Tiểu thư, lúc ăn cơm đừng đem công việc vào được không? Sẽ tiêu hóa không tốt?!" Anh than vãn cô không hiểu hẹn hò lãng mạn.

"À, được rồi!"

Cô cảm thấy đối với công việc mới hình như căng thẳng thái quá, thông minh nói sang chuyện khác. "Vậy nói chuyện ba mẹ anh được không?"

Phần 2

"Bọn họ có chuyện gì đáng nói sao?" Không ngờ cô giẫm lên vết thương của mình, khoe miệng của anh rõ ràng cứng lại, hình như rất không muốn thảo luận đến vấn đề này.

"Em cảm thấy tình cảm bọn họ rất tốt, kết hôn ba mươi năm còn có thể kỷ niệm ngày kết hôn, thật làm cho người ta hâm mộ." Cao Mỹ Hà say mê hỏi tương lại bữa tiệc hoa mỹ ngày đó, trong khoảng thời gian ngắn không có chú ý tới cảm xúc dao động của anh.

"Chặc!"

Khoe miệng Nhiếp Quân co giật, khẽ gắt ra tiếng. "Trên đời này có rất nhiều việc không có tốt đẹp như em nghĩ, em đừng quá ngây thơ vậy."

Cao Mỹ Hà mở lớn mắt, cuối cùng nhận thấy anh không vui. "Nhiếp Quân?"

"Không nói nữa! Nói đến họ thì mất khẩu vị!"

Nhiếp Quân cầm khăn ăn lên lau khoe miệng, còn không kịp để khăn ăn xuống bàn thì điện thoại di động của anh vang lên. "Anh nghe điện thoại trước."

"Ừ."

Cao Mỹ Hà gạt đầu, cúi đầu yên lặng ăn thức ăn còn sót trong đĩa.

Vừa rồi không phải là nói sai cái gì rồi chứ? Nếu không vì sao anh lại nói chuyện không có tốt đẹp như cô tưởng tượng?

Cảm giác Nhiếp Quân không thích nhắc tới cha mẹ mình, vì sao lại như vậy chứ?

Đầu của cô quay vòng quay vòng, khi nghĩ đến một khả năng thì nĩa trên tay dừng lại.

Chẳng lẽ ba mẹ anh ân ái là có ý biểu hiện ra cho người khác nhìn sao? Nhưng mà . . . . .

"Chết tiệt! Em lập tức về!"

Tiếng Nhiếp Quân nguyên rùa khiến cô đột nhiên lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh.

"Sao vậy anh?"

Bữa tối này ăn thật ngon, nửa đoạn sau không khí vẫn tốt, nhưng sao cảm giác hình như không bình thường?

"Bà ngoại anh ngã bất tỉnh, anh phải chạy tới chỗ bà."

Nhiếp Quân cầm hóa đơn và áo khoác lên, nhìn vào đôi mắt đầy nghi vấn của cô thì đồng cứng mấy giây, sau đó cầm lấy cánh tay cô. "Đi, đi với anh!"

Cao Mỹ Hà ngồi ngay ngắn trong xe, trong lòng khó hiểu.

Cô không biết bà ngoại Nhiếp Quân, không hiểu sao anh phải dẫn cô cùng tới chỗ bà?

Hay là vì không muốn để mình cô ở khách sạn, hoặc là không yên lòng để cô tự về nhà, cho nên phải gắng mang cô theo?

Mặc kệ là lý do gì, anh đều mang cô tới, điều này làm cô cảm thấy có chút vui vẻ nho nhỏ.

Thân là bạn gái người ta, thân thể người nhà anh có việc gì, cô đi thăm cũng là việc nên làm, hơn nữa người đàn ông này coi như chu đáo, sẽ không ghen lung tung, mặc dù cô còn chưa hiểu rõ anh, cũng không biết anh sáng suốt hay giả vờ, nhưng ít ra, trước mắt, cô cảm giác mình được tôn trọng.

Cô nhìn gò má anh, khẽ mỉm cười.

Xe chạy băng băng trên đường, không tới 20', trước mắt xuất hiện một khu nhà cao cấp không giống với nhà họ Nhiếp, khiến Cao Mỹ Hà khiếp sợ không thể tin vào mắt mình

Nơi này. . . . . Là chỗ ở của bà ngoại anh sao?

Xem ra bà ngoại anh so với ba mẹ càng giàu có, thật sự dọa người!

Đem xe đỗ trước sân, Nhiếp Quân lật đặt kéo cô đi vào trong nhà, Mỹ Hà lặng lẽ nhìn anh, không nói một câu.

Bà ngoại anh như thế nào? Còn nữa, khu nhà cao cấp mặc dù rất đẹp, nhưng lại mơ hồ chứa bầu không khí nghiêm trang khiến thần kinh cô không tự chủ mà căng thẳng theo.

Đi lên cầu thang được trang hoàng lộng lẫy, Nhiếp Quân bước nhanh tới trước cửa phòng nằm giữa hành lang mở cửa ra, kéo Cao Mỹ Hà đi vào bên trong phòng.

"Bà ngoại!"

Nhiếp Quân vọt tới bên giường, nhìn thấy bà ngoại nhắm chặt mắt, không có lên tiếng, anh xoay người nắm lấy áo một người đàn ông trông khá lịch sự. "Đường Nguyên Hạo! Bà ngoại tôi rất cuộc thế nào?"

Anh kéo lấy người đàn ông kia, Nghiêm Hâm vốn đứng bên cạnh cửa sổ và Mục Phong đứng trước cửa phòng tắm lập tức tiến lên kéo anh ra.

"Quân, em bình tĩnh một chút."

Nghiêm Hâm có quan hệ cá nhân với bác sĩ Đường không ngừng giải thích. "Không liên quan đến chuyện bác sĩ Đường."

Cao Mỹ Hà hoàn toàn có thể hiểu kích động của Nhiếp Quân, cũng chú ý tới hai người đàn ông giờ phút này đang cùng anh lôi kéo.

Ngoại hình hai người kia đều là cao lớn, đẹp trai, mỗi người đều có nét riêng, hơn nữa Nhiếp Quân đứng bên cạnh hoàn toàn không hề thua kém, cảm giác giống như các anh đẹp trai tụ hội lại vậy.

Cô trẻ môi, không để ý tới mấy người đàn ông cao lớn kia, ngược lại thừa dịp đi tới chỗ bà cụ nằm bên giường, khi cô thấy khuôn mặt của bà thì không thể tin vào mắt mình.

Bà bà Trịnh Tố Linh?!

Sẽ không khéo như vậy chứ, bà đúng là bà ngoại Nhiếp Quân sao?

Như vậy điện thoại Nhiếp Quân nhận được là thông báo tìm bà anh lại không thoải mái sao?

Cô đã gặp qua tình trạng lúc bà phát bệnh, bộ dạng khó chịu này khiến người khác cũng cảm giác bận tâm, khó trách Nhiếp Quân lại căng thẳng như vậy.

Lúc Cao Mỹ Hà đang cảm thán sự sắp đặt của duyên phận thì không biết có phải trong phòng quá ồn hay không, Trịnh Tố Linh chậm rãi mở hai mắt ra ...

"Bà bà!"

Bởi vì Cao Mỹ Hà đứng gần giường nhất, cũng không còn bị mấy chuyện vặt vãnh làm bận tâm cho nên cô là người đầu tiên phát hiện Trịnh Tố Linh mở mắt ra, hưng phấn hô lên tiếng.

Khi cô vừa lên tiếng, mấy tên đàn ông vốn còn đang tranh chấp như nghe được mệnh lệnh, rồi rít dừng động tác lại, chạy như bay tới giường.

"Bà nội, bà thấy sao rồi? Có không thoải mái ở đâu không?"

Trưởng tôn của Trịnh Tố Linh - Nghiêm Hàm tiến lên trước, dùng bàn tay vuốt ve trán, mặt bà nội, động tác đầy dịu dàng.

"Không có việc gì, bà đỡ hơn rồi."

Trịnh Tố Linh mệt mỏi, chuyển động đỉnh đầu thấy Cao Mỹ Hà, bất giác nở nụ cười. "Mỹ Hà đó, bà còn tưởng rằng mắt mình kém, thì ra là thật sự là con."

"Bà ngoại biết Mỹ Hà?" Cao Mỹ Hà còn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào thì Nhiếp Quân đã kinh ngạc nhìn Trịnh Tố Linh hỏi.

"Biết, đứa nhỏ này là bạn bà mà."

~~~~ HẾT CHƯƠNG 7 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Phần 1

Nụ cười của Trịnh Tố Linh chứa một tia thần bí, phát tay với Cao Mỹ Hà. "Đứa nhỏ, nói cho bà biết, sao con lại đến đây?"

"Con."

Cô lo lắng nhìn Nhiếp Quân, thấy anh gật đầu đồng ý, rụt rè nói: "Con đến cùng Nhiếp Quân."

Lời vừa ra khỏi miệng, con mắt tất cả mọi người trong phòng đều càn quét lên người Nhiếp Quân, bao gồm bệnh nhân nằm trên giường - Trịnh Tố Linh.

"Như vậy à, tốt lắm, tốt lắm."

Thì ra động tác Quân Nhi là nhanh nhất, Trịnh Tố Linh hài lòng gật đầu. "Đã đến đây rồi thì tâm sự với bà một chút được không?"

"Dạ được!"

Cô không hề nghĩ ngợi mà đồng ý.

"Vậy các con đi ra ngoài đi, để bà và Mỹ Hà trò chuyện." Trịnh Tố Linh phát tay, ý bảo "Những người không phận sự trong phòng".

"Phu nhân, tôi đề nghị bà nên mời y tá chuyện nghiệp đến chăm sóc." Bác sĩ Đường vừa mới bị Nhiếp Quân kéo cổ áo đi trước bỏ sung.

"Tôi không già đến mức đó, để sau hẵng nói."

Trịnh Tố Linh hiển nhiên không đồng ý đề nghị của anh.

"Bà nội, chuyện nhỏ đó để con giúp bà quyết định là được rồi, bà yên tâm nghỉ ngơi đi."

Nghiêm Hàm nói thêm một câu, sau đó đẩy bác sĩ Đường ra khỏi phòng.

"Mỹ Hà, anh ở bên ngoài chờ em." Nhiếp Quân đi sau cùng, lúc đi tới cửa không quên quay đầu lại nhìn cô.

"Ừ."

Cao Mỹ Hà đồng ý, nhìn bóng lưng anh rồi đi khẽ mỉm cười.

Đội trong phòng không còn ai nữa, Trịnh Tổ Linh không thể chờ đợi mà nhắm thẳng vào trọng tâm. "Con và Quân Nhi đang quen nhau sao?"

"Vâng."

Cô ngồi xuống bên giường Trịnh Tổ Linh, thân mật nắm tay bà. "Bà à, con thấy bác sĩ kia nói rất đúng, bà quả thật cần y tá chuyên nghiệp chăm sóc."

Tìm bà giống như quả bom không hẹn giờ, không có việc gì sẽ phát bệnh, lần trước ở công viên, lần này ở nhà, không biết lần sau sẽ là lúc nào, có người ở bên thì yên tâm hơn.

"Không nói chuyện bà nữa ... chúng ta nói chuyện con và Quân Nhi, hai đứa quen nhau bao lâu rồi?"

So sánh chuyện trái tim không ổn định quanh năm của mình, Trịnh Tổ Linh hiển nhiên cảm thấy hứng thú với tình cảm mấy đứa nhỏ hơn. "Sao nó biết con? Nó có đối xử tốt với con không?"

Vấn đề nhanh chóng được ném ra, Cao Mỹ Hà nghiêm túc trả lời câu hỏi của bà.

"Tụi con mới quen nhau thôi, nhưng mà anh ấy tốt với con lắm."

* Diễn đàn Lê Quý Đôn *

Bốn đại người đàn ông vừa đến phòng khách, nói xong chuyện tìm người chuyên nghiệp tới chăm sóc Trịnh Tổ Linh, bác sĩ gia đình Nghiêm gia – Đường Nguyên Hạo về trước trước, mà ba người nói nghiệp, cứ như vậy ở trong phòng khách trình diễn giải đấu "Vật lộn".

"Tiểu tử này lợi hại thật, thậm chí ngay cả bạn gái cũng dẫn tới!" Mục Phong tiến lên ghì chặt cổ Nhiếp Quân, tức giận nói.

"Lúc nhận được điện thoại thì em đang ăn cơm với cô ấy, vậy nên dẫn tới thôi."

Nhiếp Quân kéo tay anh đang nắm chặt cổ mình, lớn tiếng kêu oan. "Ai bảo các anh không dẫn bạn gái tới!"

"Còn dám nói nữa hả!"

Mục Phong giả bộ phát điện thương anh một cái gõ đầu.

"Phong, đừng như vậy, “giao nộp” bạn gái là chuyện của Quân, chúng ta không có quyền trách nó." Nghiêm Hâm nhỏ giọng hù dọa nói.

"Làm gì nghiêm túc vậy chứ? Đùa một chút không được sao?" Mục Phong lầu bầu, xấu hổ buông tay đang níu lấy Nhiếp Quân.

"Bà nội bây giờ còn nằm bên trong, nếu không sợ quấy rầy đến bà, em còn có thể tiếp tục."

Nghiêm Hâm liếc Mục Phong, chuyển lực chú ý tới trên người Nhiếp Quân. "Còn em nữa, cô gái này là bạn gái em thật sao? Hay là làm cho qua loa với bà nội?"

Bọn họ đều biết Nhiếp Quân luôn không có lòng tin gì với phụ nữ, có lẽ là chịu ảnh hưởng từ tính tình kiêu căng của mẹ mình – Nghiêm Ngọc San, cho nên đối với mỗi đoạn tình cảm luôn dùng thái độ chơi đùa, tuyệt không thật lòng.

Thật không nghĩ đến hôm nay Nhiếp Quân dẫn một cô gái tới, thiếu chút nữa hù bọn họ ngạc nhiên đến rớt mắt.

"Mẹ nó! Anh có ý gì?"

Nghe vậy, Nhiếp Quân trở nên nóng tính: "Em giống người dối trá lắm sao?"

Nghiêm Hâm và Mục Phong nhìn nhau, ánh mắt khiêu khích giống như đang nói "Giống! Em chính là vậy!", anh nhìn thấy càng thêm phát điên.

"Cô ấy thật sự là bạn gái em! Hơn nữa em vất vả lắm mới theo đuổi được, các anh không cần nói bậy!" Giống như sợ Mỹ Hà nghe được, Nhiếp Quân nhanh chóng sửa cho đúng lại.

"Cha cha cha ~ vậy là em nghiêm túc sao?" Mục Phong chế nhạo nói, không xem trọng từ “theo đuổi” mà Nhiếp Quân dùng.

"Nói nhảm! Nếu không em dẫn cô ấy tới chỗ bà ngoại làm gì?"

Nhiếp Quân mặt đỏ ửng tai kêu gào.

"Nếu nghiêm túc là tốt rồi, nếu không nhìn vào việc bà và cô ấy quen biết nhau, chỉ sợ em muốn bội tình bạc nghĩa cũng rất khó." Nghiêm Hâm phân tích nói.

"Ồ trên người em, không có chuyện “bội tình bạc nghĩa”!" Anh không vui nhìn chằm chằm Nghiêm Hâm.

"Được, vậy nếu cô ấy muốn, em cho cô ấy danh phận gì? Em làm được không?"

Nghiêm Hâm sắc bén ném ra vấn đề, thấy sắc mặt Nhiếp Quân trở nên xanh mét, cả nụ cười quen thuộc bên môi Mục Phong cũng nhanh chóng biến mất.

Đây thực sự là vấn đề nghiêm túc lại chính xác!

Tất cả mọi người đều biết tử huyệt của Nhiếp Quân chính là kết hôn, Nghiêm Hâm không sợ phá hư tình cảm anh em mà nói rõ, không thể nghi ngờ chính là rắc rối lên vết thương Nhiếp Quân, nhất định đau đớn khó nhịn.

Nhưng vấn đề này lại không thể không hỏi.

Có cô gái nào không muốn mặc váy cưới? Yêu tới một mức nào đó, kết hôn nhất định phải đối mặt với thực tế, nhưng nếu Nhiếp Quân không cách nào cho đối phương một hôn lễ, vậy thử hỏi, có cô gái nào đồng ý cả đời không danh không phận đi theo hắn?

Cho dù yêu chết đi sống lại, một khi không có chung nhận thức với Nhiếp Quân, chỉ sợ nhiệt tình hừng hực như lửa lớn, cũng sẽ nhanh chóng bị hai chữ "Không cưới" làm dập tắt.

". Em nói rồi đời này em sẽ không kết hôn." Nhiếp Quân cắn răng, ánh mắt tức giận như muốn đốt cháy Nghiêm Hâm.

"Bọn anh biết em là người theo chủ nghĩa “không cưới”, nhưng cô gái đang nói chuyện với bà ngoại bây giờ, em nói chuyện này với cô ấy chưa?"

Mục Phong mở to mắt, sao lại hại não thế nhỉ, nghe mãi cũng không ra trọng tâm vấn đề Nghiêm Hâm? Anh tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

"Em có suy nghĩ và cách làm của mình, không cần nói nhiều với cô ấy như vậy!" Nhiếp Quân giận, biết rõ các anh nói đều là sự thật, nhưng chỉ là không cách nào kìm nén sự bức bối trong giọng nói.

Anh vừa nghĩ tới nếu Mỹ Hà biết được quyết định không cưới của anh, không biết có lựa chọn buông tay cho tình cảm vừa nảy nở này không, nói hay không nói đang đấu tranh, mâu thuẫn trong đầu anh.

"Quan trọng là, yêu hay kết hôn không phải là chuyện của một mình em."

Nghiêm Hâm nói ra trọng tâm một lần nữa, muốn anh thấy rõ tình huống bây giờ. "Một tiền đồng sẽ không vang, em là tổng giám đốc ngân hàng Nhiếp Thị, không thể nào không hiểu đạo lý này."

"." Nhiếp Quân cắn răng, quay đầu không nói.

"Dù sao đây là chuyện của em và cô ấy, em tốt nhất nên suy nghĩ một chút. Nhớ, suy nghĩ cũng như kết quả, em muốn kết quả như thế nào, vậy suy nghĩ như thế ấy."

Phần 2

Nghiêm Hâm uống cạn ly nước, vừa mới gợn tay lên nhìn đồng hồ thì đột nhiên một nữ giúp việc đi tới, nhìn ba người trong phòng khách rồi nói: "Thiếu gia, phu nhân nói giờ đã khuya lắm rồi, hôm nay mọi người nên ở lại đây."

"Tôi biết rồi."

Nghiêm Hâm trả lời, thoải mái vắt chéo hai chân. "Anh có thể ngủ lại, hai em thì sao?"

Trong đại trạch của bà nội đã chuẩn bị phòng của bọn anh, quần áo tắm rửa bên trong, đồ dùng cá nhân đều có đủ, trên căn bản chuyện ở lại không thành vấn đề.

"Em không được, em còn phải xử lý công văn." Mục Phong lắc đầu, cảm thán bản thân mệnh khổ, bảy tám giờ tối còn phải chạy về nhà xử lý công việc.

"Ừ, Quân thì sao?" Anh ngược lại hỏi thăm Nhiếp Quân.

"Em còn phải đưa Mỹ Hà về." Nhiếp Quân cúi đầu nói.

"Cô, đi rửa sang lại phòng của tôi và Quân thiếu gia, ngoài ra chuẩn bị thêm một phòng khách nữa." Nghiêm Hâm giống như không nghe thấy câu trả lời của anh, ra lệnh với nữ giúp việc.

"Này! Em nói em phải đưa Mỹ Hà về!"

Nhiếp Quân sững sờ, đợi nữ giúp việc rời đi, anh lập tức nổ súng.

"Anh nghĩ ý Nghiêm Hâm là, nếu bà ngoại muốn chúng ta ở lại, chắc hẳn Mỹ Hà của em cũng bị bà yêu cầu vậy."

Mục Phong nhếch môi cười, cầm áo khoác lên mặc vào, anh tuần đi ra cửa chính. "Đi thôi, không nhanh làm xong việc, sẽ không có thời gian tán gái, không đem bạn gái về sau 3 tháng thì có chuyện lớn thật rồi!"

Nghiêm Hâm cười khê lác đầu, mà Nhiếp Quân mặt không thay đổi nghiêng người sang, nhìn phòng bà ngoại, trong lòng đủ loại mùi vị.

Nghiêm Hâm quả thật hiểu rõ Trịnh Tô Linh, Cao Mỹ Hà cũng giống như anh, bị Trịnh Tô Linh yêu cầu ngủ lại một đêm, cho nên Nghiêm Hâm muốn người giúp việc đi dọn dẹp lại phòng khách đúng là đã có tính toán từ trước.

Nói chuyện với Trịnh Tô Linh tới gần nửa đêm, Cao Mỹ Hà dưới sự hướng dẫn của nữ giúp việc đi vào phòng khách.

Cả người cô mệt mỏi không còn sức đi thường thức căn phòng xinh đẹp trang hoàng theo kiểu Victoria, đi vào phòng lập tức gọi điện thoại cho Gia Gia nói hôm nay không về nhà, sau đó vọt tới phòng tắm tắm nước nóng cho đến khi thơm phức, cảm thấy toàn thân thoải mái, một ngày mệt mỏi cứ như vậy mà biến mất.

Cao Mỹ Hà ngồi trước bàn trang điểm lau tóc ướt, mấy phút sau truyền tới tiếng gõ cửa, cô để khăn lông xuống, soi gương chỉnh lại tóc rồi mới đứng dậy đi mở cửa.

"Nhiếp Quân? Em tưởng là anh ngủ rồi."

Thấy Nhiếp Quân đứng ngoài cửa, tim cô đập thình lình lỡ một nhịp lớn.

Bây giờ đã khuya lắm rồi ư! Lúc này tới gõ cửa phòng cô gái độc thân, anh muốn làm cái gì?

Mặc dù nghi ngờ nhưng cô cũng không có bất kỳ cảm giác sợ hãi hoặc không thoải mái, ngược lại cảm thấy có chút. mong đợi?

Trời ạ! Lúc nào thì cô biến thành Tiểu Sắc Nữ rồi?

"Anh có thể vào không?"

Anh không trả lời vấn đề của cô, chỉ là mở miệng hỏi thăm. "Anh muốn nói chuyện với em một chút."

"Hả?"

Cô sững sờ, có chút xấu hổ đồng ý: "Vâng."

Nhiếp Quân đi sau đóng cửa phòng, đứng bên cạnh cửa một lúc lâu.

Lời Nghiêm Hâm và Nhiếp Quân nói tới nay còn quanh quẩn trong đầu anh, hại anh hoàn toàn không ngủ được, suy nghĩ kỹ một lát vẫn nhảy xuống giường, vô tình đi đến trước phòng cô ngủ.

Nên nói với cô cái gì mới được?

Có lẽ anh có thể thử dò xét xem quan điểm của Mỹ Hà về hôn nhân, nói không chừng cô và anh có đồng tư tưởng, nhưng không nói làm sao biết trong lòng cô nghĩ như thế nào, cho nên cũng chỉ có thể cười lừa xem nhạc, vừa đi vừa nhìn.

"Nhiếp Quân, lại đây ngồi đi!"

Nếu đã để anh vào phòng rồi, Cao Mỹ Hà cũng không muốn mất tự nhiên để làm không khí căng thẳng, cô vỗ vỗ nệm, lên tiếng gọi anh. "Đang suy nghĩ gì à? Chăm chú như vậy."

"Không có."

Anh lác đầu, chậm rãi đi về phía cô, bước chân có chút nặng nề. "Anh đang suy nghĩ, em và bà ngoại quen nhau như thế nào? Cả đêm nói những chuyện gì?" Anh phát hiện niềm tin của mình còn chưa đủ, hít sâu để lấy can đảm nói những đề tài tương đối an toàn.

"Em và bà ngoại biết nhau trong công viên, lúc ấy bệnh tim bà tái phát, đứng bên ghế đá công viên, thoạt nhìn rất đau đớn."

Cô kể lại đơn giản chuyện mình và Trịnh Tô Linh gặp mặt. "Mới vừa rồi bà hỏi chuyện về hai chúng ta, hơn nữa."

"Hơn nữa cái gì?"

Bộ dạng muốn nói lại thôi của cô khơi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt trong anh.

"Hon nữa bà còn nói với em chút chuyện liên quan tới anh."

Cô trộm nhìn anh, không biết có nên nói thẳng hay không.

"Có liên quan đến chuyện của anh? Em nói thẳng đi, không sao." Lòng anh sôi sục hỏi.

"Bà nói anh là một đứa nhỏ khổ cực, bị hoàn cảnh ép phải lớn trước tuổi, còn nói chuyện có liên quan đến ba mẹ anh."

Cô càng nói càng nhỏ tiếng, cẩn thận chú ý sắc mặt anh, chỉ sợ chạm vào vết thương lòng của anh.

Những điều bà ngoại nói là về một Nhiếp Quân mà cô không hề biết, hon nữa giống như cô suy đoán lúc trước, tình cảm tốt đẹp của ba mẹ anh quả nhiên là giả bộ.

"Cho nên, em biết tình cảm bọn họ tất cả đều là đóng giả?"

Trong lòng Nhiếp Quân đủ loại mùi vị, nói ra bối cảnh gia đình khó xử này của mình, anh không biết nên khóc hay nên cười.

Có lẽ anh nên cảm tạ bà ngoại giúp anh tóm tắt trình tự khó chịu này, nhưng có lẽ anh căn bản không muốn cho cô biết được gia đình mình còn có một mặt u ám này . . .

"Xin lỗi anh, em cũng không biết vì sao bà ngoại lại nói với em những thứ này. . . ."

Nhìn vẻ mặt căng thẳng kia, cô đột nhiên rất muốn khóc.

Mặc dù cô không có gia thế hiển hách, nhưng đối với tình cảm thấm thiết của cha mẹ, không giống song thân Nhiếp thị cố ý xây dựng nên sự lãng mạn giả dối, mà là tình cảm chân thật và hai bên đều yêu thương nhau, cô đã lớn lên trong cuộc sống tràn ngập tình yêu đó, vì vậy hoàn toàn không thể hiểu được rốt cuộc Nhiếp Quân đã trải qua tuổi thơ như thế nào? Nhìn người trước người sau đều là cha mẹ, trong lòng anh có cảm tưởng gì?

~~~~ HẾT CHƯƠNG 8 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Phần 1

Chỉ mới nghĩ tới quá trình kia lại khiến cô cực kỳ đau lòng, khó trách trong tiệc kỷ niệm ngày cưới ba mẹ, anh lại một mình ở trong căn phòng nghỉ tối tăm ở lầu hai, chắc hẳn lúc ấy nhất định rất cô đơn và đau lòng.

"Không sao, dù sao sớm muộn em cũng biết."

Anh nói mà không có biểu cảm gì, giống như chuyện đang nói chẳng hề liên quan gì tới mình. "Từ khi anh hiểu chuyện cho tới bây giờ, luôn nhìn thấy bọn họ ở trước mặt anh cãi nhau, anh không hiểu vì sao ba mẹ mình lại khác với ba mẹ bạn bè. Mỗi lần gặp mặt gia đình, thường nghe được các trưởng bối ở sau lưng bàn luận xôn xao, chuyện như thế cho tới bây giờ cũng không có gì thay đổi, chuyện bọn họ ở Nghiêm gia đã sớm không còn là bí mật, mà anh cũng quen rồi."

Mặc dù anh nói giống như nói chuyện người ta, nhưng Cao Mỹ Hà biết được trong giọng điệu cứng nhắc của anh có chút thất vọng.

Người ta không phải đã nói sao? Càng để ý thì càng đau, nước mắt lại càng không chảy ra được, càng quan tâm càng thất vọng, chuyện càng đau lòng thì nói chuyện càng bình tĩnh vô tư, hon nữa với kiểu người nội tâm như anh, lại càng thêm khó chịu!

"Khó trách bà nội sẽ nói, rất sợ anh sẽ chọn cô độc cả đời."

Cao Mỹ Hà đau lòng không dứt, cô kéo tay Nhiếp Quân, nhìn kỹ những ngón tay được chăm sóc kỹ lưỡng, có chút ngượng ngùng nói tiếp: "Bà còn nói rất vui vì anh quen bạn gái."

Nhìn khuôn mặt từ một bên của cô, tim Nhiếp Quân trở nên kích động, lời Nghiêm Hâm và Mục Phong nói không ngừng đánh thẳng vào ngực anh, đầu óc anh trở nên hỗn loạn, cuối cùng anh vẫn không nhịn được bật thốt lên:

"Nhưng đời này anh sẽ không kết hôn."

Không khí trong phòng nhất thời đông cứng lại, anh quên mất phải hô hấp, trong nháy mắt động tác Cao Mỹ Hà cũng dừng lại, cúi đầu nhìn ngón tay

anh.

Cô sẽ phản ứng như thế nào đây? Bỏ anh chạy lấy người ngay tại trận, hay là. . . . .

Anh không biết, cả đầu nóng bừng, đột nhiên hồi hận bản thân quá kích động.

Đúng, anh không muốn kết hôn, nhưng cũng không bảo đảm về sau vĩnh viễn sẽ không muốn kết hôn, hơn nữa khi cô gái anh yêu liên tục bị những thằng khác mơ tưởng, theo đuổi thì anh khó đảm bảo sẽ không dùng hôn nhân bắt nhốt đối phương, cần gì phải nói chuyện chắc chắn như vậy vào lúc này chứ?

Thật là ngu xuẩn!

"Ừ, em có thể hiểu suy nghĩ của anh."

Mới vừa rồi, trong nháy mắt đó, cô nhanh chóng xâu chuỗi lại những chuyện gia đình anh và bây giờ, nếu hôm nay cô gặp phải chuyện như vậy, có lẽ cũng sẽ quyết định như anh. "Dù sao xã hội bây giờ cũng thoáng rồi, không kết hôn cũng không phải là chuyện gì quá lớn, anh cứ làm theo suy nghĩ của anh đi!"

Nụ cười bên môi cô, sự nghiêm túc trong mắt cô, ngược lại làm cho Nhiếp Quân co rúm lại.

Sao cô có thể dễ dàng chấp nhận ý nghĩ của anh như vậy? Sao cô còn cười được, chẳng lẽ căn bản cô không muốn cùng anh bước vào lễ đường, thậm chí trở thành vợ của anh?

Cái suy nghĩ này đốt cháy lòng anh, anh không tự chủ được bật thốt lên hỏi: "Chẳng lẽ em cũng không muốn kết hôn? Vậy em muốn chia tay với anh sao?"

Cao Mỹ Hà mở to mắt nhìn chăm chăm anh, một lúc sau, cô cười khẽ một tiếng.

"Cười cái gì?"

Anh nhú chặt mày lại, không cho là mình nói chuyện gì vui mà cười.

"Em cười anh nghĩ nhiều quá cũng nghĩ xa quá!"

Cô cười thương anh một cái xem thường. "Em cảm thấy mãi mãi yêu nhau cũng không tồi, không nhất định phải dùng giấy tờ để ràng buộc nhau!"

Tình cảm bọn họ mới bắt đầu không lâu, cô căn bản còn chưa có nghĩ đến chuyện có kết hôn hay không, huống chi chuyện tình cảm không ai nói chính xác, bọn họ bây giờ có cảm giác với nhau, nhưng ai biết một năm sau, ba năm sau hay là năm năm sau, tình cảm có trở nên nhạt nhẽo, biến chất thậm chí là kết thúc? Tin tưởng không ai trong bọn họ dám chắc chắn.

Cô tin tình yêu cần thời gian, cũng tin tình yêu chân thành có thể vĩnh viễn hiểu nhau gần nhau, mặc dù không có giấy hôn thú, cũng có thể lâu dài bên nhau, có lẽ ba mẹ cô sẽ đề ý, nhưng cô lại không quan tâm như vậy.

"Nhưng mà. . . . ." Nếu không có hôn nhân ràng buộc, sau khi chia tay không phải cô cái gì cũng không có, như vậy cũng không sao?

"Không có nhưng nhị gì hết."

Cô đuổi chân ra, cảm thấy có chút mệt. "Chuyện này dừng ở đây đi, em muốn ngủ, không phải anh cũng nên về phòng sao?"

Nhiếp Quân nhìn cô một lúc lâu, bề ngoài nhìn như bình tĩnh, thực ra nội tâm anh rất bồn chồn.

Anh sớm nên biết Mỹ Hà là một cô gái khéo hiểu lòng người, khi anh muốn mời cô đến công ty đi làm thì nếu cô có lòng mượn thân phận anh bò lên trên, không thể nghi ngờ đây chính là cơ hội tốt nhất, nhưng cô không có, ngược lại không ngừng từ chối, thậm chí anh không ngừng yêu cầu mới gặt đầu đồng ý.

Nếu không phải cô quá biết diễn trò, vậy cũng chỉ có một đáp án, cô gái này chính là người Thượng Đế tạo riêng cho anh bầu bạn, là người có tất cả các điều kiện anh mong muốn.

"Anh muốn ở lại."

Không suy nghĩ nhiều, anh quyết định không bao giờ buông cô ra nữa, bàn tay xoa gương mặt cô, giọng nói có chút căng thẳng, khàn khàn. "Có được không?"

"Không phải bà nội có phòng cho anh sao? Anh ở lại làm gì?"

Cao Mỹ Hà hoàn toàn không ngờ tới anh sẽ bất ngờ nói như vậy, hai gò má ửng hồng, hai mắt xấu hổ tránh ánh nhìn nóng rực của anh.

"Anh muốn em."

Nhiếp Quân nâng cao cằm cô lên, đôi mắt nóng rực khóa chặt dung nhan vừa xấu hổ vừa sợ của cô, không để cô trốn tránh. "Đề anh ở lại đi."

Cao Mỹ Hà không chớp mắt nhìn chăm chăm vào anh, không biết được là đáng đáp anh quá tuấn đẹp trai, hay là ánh đèn trong phòng làm cho không khí quá đẹp đẽ, cô chỉ suy nghĩ trong ba giây đồng hồ, rồi thẹn thùng nhắm mắt lại.

Nhiếp Quân trừng lớn mắt, bỗng nhiên hiểu ám hiệu của cô, trong lòng vui sướng như nở hoa, anh thiếu chút nữa hưng phấn tới mức gào thét ra tiếng, mang theo chút sợ hãi và khấn trương, thấp thỏm, cúi người hôn lên môi cô. Phần 2

Sau khi giải quyết xong toàn bộ công việc, cuối cùng Cao Mỹ Hà cũng chính thức đi làm ở "Nhiếp thị Kim không".

Lúc đầu Nhiếp Quân định sắp xếp cô ở bên mình, mượn cơ hội làm việc cùng nhau để tăng cường tình cảm, nhưng không ngờ suy nghĩ của Cao Mỹ Hà lại hoàn toàn khác biệt với anh.

Cô kiên trì không công khai quan hệ của hai người, tránh cho đồng nghiệp dùng ánh mắt khác thường nhìn cô, vì vậy cô từ chối làm chung phòng với anh.

Không thay đổi được kiên trì của cô, anh chỉ có thể nhịn đau sắp xếp cô vào phòng thư ký, trong lòng không khỏi thổn thức.

Nhưng hai người thật vất vả mới làm việc chung tòa nhà, chung phòng, tình yêu cuồng nhiệt trong người đàn ông sao kiềm chế được xúc động muốn gặp bạn gái?

Vì vậy ví dụ chuyện nhỏ như in danh thiếp, truyền tài liệu đến công ty con chờ nhiều vô số kể, cũng trực tiếp vút xuống phòng thư ký, chỉ đích danh Cao Mỹ Hà tự mình xử lý, việc làm này rất nhanh làm nội bộ công ty xôn xao, trong hai tháng ngắn ngủn, lời đồn đại vô căn cứ đã bay đầy trời . . . . .

Có người nói Cao Mỹ Hà là tình nhân Nhiếp Quân bao dưỡng, cho nên tổng giám đốc mượn danh công việc, ở trong phòng làm việc vụng trộm yêu đương, mới có thể động một tí là chỉ Cao Mỹ Hà lên phòng Tổng Giám đốc; cũng có người nói Tổng Giám đốc là không theo đuổi được Cao Mỹ Hà mới có thể lợi dụng chức vụ quấy rầy cô; còn có người nhận ra Cao Mỹ Hà chính là nữ chính từng lên mặt báo với Giám đốc, nói cô đã sớm tính toán rồi, tất cả đều là vì tiền của Tổng Giám đốc . . . . .

Tóm lại đoàn người truyền đến truyền đi, nội dung nói khó nghe bao nhiêu thì khó nghe bấy nhiêu.

Có điều những chuyện châm biếm này, người trong cuộc bao giờ cũng nghe cuối cùng, ngày nào đó Cao Mỹ Hà ở trong phòng rửa tay vô tình biết được mình là nữ chính của scandal, không nhịn được vào giờ nghỉ trưa chạy thẳng tới phòng làm việc Tổng Giám đốc, trực tiếp nói rõ ràng với Nhiếp Quân.

"Về sau những chuyện vớ vẩn kia, nếu anh hoặc trợ lý của anh có thể xử lý được, phiền anh đừng chỉ đích danh em nữa được không?" Cô có chút cảm giận mà nói.

"Tại sao?"

Nhiếp Quân không hiểu tức giận của cô từ đâu mà đến.

"Bởi vì tất cả mọi người đều nói em là tình nhân anh bao dưỡng, nói anh mượn danh công việc vụng trộm yêu đương!" Cô lấy hai tay chống lên bàn làm việc của anh, xúc động gằn nhẹ nói: "Đừng nói anh một chút cũng không biết!"

"Anh thật sự không biết."

Nếu mà biết, anh còn có thể ngồi nhìn mặc kệ sao? Nhưng mà bây giờ tâm trạng cũng không tồi, cô hơi cúi người vừa đứng để anh có thể nhìn xuyên thấu qua cô áo hơi thấp của cô, thấy rõ vòng một đầy đặn, nhìn một lần cho thỏa.

"Bây giờ anh biết rồi chứ? Về sau làm phiền anh mời thư ký giúp anh xử lý." Cô cắn răng nghiêng lợi cảnh cáo.

"Không muốn." Anh từ chối. "Ai bảo em không tới phòng làm việc của anh giúp anh? Chỉ cần em chịu, không phải sẽ không xảy ra những chuyện này sao?"

Cao Mỹ Hà nghe vậy, thiếu chút nữa cảm rơi xuống bàn làm việc của anh.

". . . . . Bây giờ ý anh là, ngàn sai vạn sai đều là bởi vì em tới công ty anh đi làm sao?" Trong nháy mắt cơn tức giận của cô đã biến thành bão, chỉ kém không đập bàn cho hả giận.

Mọi việc cô nghĩ cho anh cũng sai lầm rồi sao?

Kinh nghiệm bị truyền thông theo dõi lần trước, cô luôn đặt việc bảo vệ danh tiếng của anh lên hàng đầu, mới có thể kiên trì không để cho nhân viên công ty biết chuyện hai người đang qua lại, thật không nghĩ đến bọn họ lại vì chuyện này mà tranh chấp, quả thật không có thiên lý!

"Anh không có ý đó."

Nhiếp Quân thờ dài, có lẽ trong tiềm thức của anh là muốn cho mọi người biết được chuyện tình cảm bọn họ, muốn dùng sự ảnh hưởng của mọi người trói cô bên mình, nhưng không ngờ lại biến thành lời đồn đại khắp nơi, tiếp theo lại làm tổn thương cô, anh cảm thấy rất bất đắc dĩ.

"Nếu không thì sao?"

Cô chau mày, vòng tay trước ngực hỏi.

Đáng chết! Tư thế này của cô cũng rất mê người, hai cánh tay bắt chéo vừa vặn nâng lên bộ ngực tròn của cô, cổ áo hơi thấp lại làm người ta muốn tưởng tượng ...

Anh khò sở nhắm mắt lại, cố gắng thờ bình thường, “đẹp loạn” xúc động ở bụng dưới.

"Mỹ Hà, em không phát hiện kể từ khi em tới đây đi làm, thời gian chúng ta ở bên nhau ít lại sao?" Anh hắng giọng người nghiêng tới trước, che lấp dục vọng làm việc dưới bàn. "Trước kia anh còn có thể trong giờ làm việc đi tìm em, tan ca cũng có thể gặp em."

"Nhưng kể từ chúng ta cùng nhau làm việc đến bây giờ, chỉ còn lại mấy tiếng sau khi tan ca, một khi anh phải đi xã giao, hoặc là bà ngoại bảo em đến chỗ bà trò chuyện, vậy sẽ không còn thời gian hẹn hò. . . . ." Anh nhỏ giọng kể khổ nói.

Nếu anh chỉ là viên chức nhỏ trong công ty, nếu cô kiên trì không công khai tình cảm bọn họ, hai người bọn họ cũng không cần ngày ngày giống như Nguru Lang Chức Nữ chỉ có mấy tiếng bên nhau như vậy, haiz!

Cao Mỹ Hà im lặng, không thể không nhìn thẳng mặt thực tế.

Mặc dù Nghiêm Hâm mời y tá chuyện nghiệp cho Trịnh Tố Linh, nhưng có lẽ bà vẫn chưa quen cho nên cứ hai ba ngày thì Mỹ Hà phải đến dinh thự để trò chuyện với bà.

Mà Nhiếp Quân trừ là quản lý "Ngân hàng Nhiếp thị", còn là Tổng Giám đốc "Nhiếp thị Kim không", lượng công việc rất lớn, chuyện xã giao không thể không có.

Như vậy trừ qua trừ lại, nghiêm túc mà nói, thời gian bọn họ có thể bồi dưỡng tình cảm ít đến đau lòng.

"Vậy không thể làm gì để cho lời đồn dừng được sao?"

Giọng nói cô nhẹ nhàng, cảm giác hai người đều có uất ức của riêng mình. "Anh cảm thấy nên làm như thế nào mới được?"

"Công khai quan hệ của chúng ta."

Anh cũng chẳng thèm nghĩ đã đưa ra đáp án, cũng âm thầm mong đợi cô có thể lập tức gạt đầu đồng ý.

"Không có công khai đã bị nói thành ra như vậy rồi, công khai được sao?"

Cao Mỹ Hà không muốn cái gì mà dựa vào quyền quý, đem cái mác “chim sẻ biến thành phượng hoàng” vút lên đầu cô, như vậy sẽ khiến cô cảm giác mình rất rẻ tiền. "Suy nghĩ thêm còn cách gì để chúng ta tăng thời gian ở bên nhau, được không?"

Nhiếp Quân nhìn cô thật kỹ, nhìn thấu chờ mong trong mắt cô, anh mềm lòng thỏa hiệp.

"Đến chỗ anh đi, chúng ta ở chung thôi."

Không tốn quá nhiều thời gian suy nghĩ, Cao Mỹ Hà liền quyết định dọn đến ở chung với Nhiếp Quân, chỉ vì tranh thủ nhiều thời gian bên nhau hơn, không để tình cảm thật vất vả mới nảy sinh chết non, mà quyết định của cô khiến bạn cùng phòng kiêm bạn tốt Ngô Gia Gia rất là khiếp sợ.

"Ồ ~ Mỹ Hà nhà chúng ta thay đổi rồi, đến cả mình cũng không nhận ra."

Ngô Gia Gia ngồi ở trên giường Mỹ Hà nói mát. "Trước kia lúc còn đi học, Mỹ Hà được các bạn nam liên tiếp gửi thư tình thì sợ đến chết khiếp, bây giờ lại muốn dọn đến ở chung với bạn trai, sao lại thay đổi đến thế này chứ?"

"Cậu đang ở đây lên con gì vậy?"

Cao Mỹ Hà liếc cô một cái, đem số lượng quần áo trong tủ treo không nhiều lắm ném hết lên giường, chuẩn bị xong nói. "Nếu cậu thật tâm muốn giúp đỡ, vậy giúp mình vứt những đồ không cần thiết đi, những đồ cần dùng thì bỏ vào thùng, ok?"

Vốn là Nhiếp Quân muốn tìm người đến giúp cô dọn nhà, nhưng cô sợ sẽ có một số thứ bị vứt nhầm, cho nên từ chối ý tốt của Nhiếp Quân, kiên trì tự mình dọn dẹp, chuẩn bị xong thì gọi cho anh.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 9 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phần 1

"Nên chuẩn bị cái gì đây? Đồ của cậu ít như vậy, nếu đem củ đồ vứt đi, vậy cũng chỉ đem đi được vài món."

Mỹ Hà rất là hiếu thảo, phần lớn tiền lương kiếm được đều gửi về nhà hiếu kính cha mẹ, còn bản thân thì hết sức tiết kiệm. "Cậu lấy cái gì cần thôi, còn dư lại thì nói chủ nhà tìm người tới thanh lý, không còn nhiều thời gian đâu."

Mỹ Hà sau khi nghe, động tác dọn dẹp đột nhiên ngừng lại, ưỡn thẳng lưng, quay đầu nhìn về Gia Gia. "Xin lỗi Gia Gia, mình sắp chuyển đi rồi, để lại mình cậu ở đây, mình thấy rất xấu hổ."

"Cậu đang nói vớ vẩn gì vậy?"

Ngô Gia Gia chau mày, cầm con búp bê trên giường ném về phía cô. "Đó là vừa bắt đầu hai chúng ta đúng lúc không tìm được công việc tốt mới có thể bắt đầu ở chung với nhau, hôm nay nếu là mình tìm được công việc, may mắn được công ty cho ở ký túc xá gì đó, mình cũng sẽ bỏ cậu lại mà đi, có cái gì phải nói xin lỗi!"

"Gia Gia."

Mỹ Hà buông đồ trên tay, ngồi xuống một chỗ trống trên giường, vô cùng nghiêm túc nhìn Gia Gia. "Có cần mình gọi Nhiếp."

"Stop!"

Tay cô giơ lên, che trước miệng Mỹ Hà 3 cm, ngăn cản cô tiếp tục nói "Cậu đừng bảo bạn trai tìm việc cho mình, con người mình không có gì cả, nhưng có khí phách." Học chung bốn năm, lại thêm tình cảm ở chung ba năm cũng không uống phí, Cao Mỹ Hà vừa mở miệng, cô đã biết Mỹ Hà muốn nói cái gì.

Cao Mỹ Hà kéo tay cô xuống, không nhịn được cười ra tiếng. "Vậy ý của cậu là mình không có khí phách sao?"

Mặc dù Nhiếp Quân ngoài miệng không nói, nhưng trong nội tâm cô hiểu rõ ràng, mình quả thật là "đi cửa sau", hoàn toàn dựa vào quan hệ với Nhiếp Quân mới có công việc này.

"Cậu không tính! Anh ta là bạn trai cậu, về sau nói không chừng sẽ thành chồng, cần bản không cần phân biệt rõ ràng như vậy."

Ngô Gia Gia lập tức nói ra sự khác nhau giữa cô và Mỹ Hà.

Không ngờ lời của cô khiến Mỹ Hà mất hồn, cúi đầu không nói chuyện nữa.

"Mỹ Hà? Sao không nói?"

Ngô Gia Gia nhạy cảm phát hiện cô rất lạ, không nhịn được hỏi.

"Không có gì đâu!"

Mỹ Hà cười với cô, nhưng nụ cười kia xem ra rất không tự nhiên.

"Cậu cho là mình mới quen cậu ngày một ngày hai sao?"

Ngô Gia Gia lạnh lùng nheo mắt nhìn cô, không tin sự thoái thác của cô. "Nói! Anh ta ức hiếp cậu hả?" Trời sinh tính nhiều chuyện, cô vén tay áo lên, bày ra bộ dạng muốn dạy dỗ Nhiếp Quân.

"Không có, anh ấy không có ức hiếp mình." Mỹ Hà lắc đầu, không muốn lừa gạt bạn tốt. "Anh ấy chỉ là Không có ý định kết hôn mà thôi."

"Kết hôn? Mình nghe hai chữ “kết hôn” sao?"

Ngô Gia Gia khoa trương quát: "Không phải cậu chứ, còn trẻ như vậy đã muốn gả cho anh ta? Đó không phải là quá lợi cho tên kia sao?"

Mỹ Hà cũng như cô, vừa tốt nghiệp đã làm việc, tiền kiếm được không nhiều lắm nhưng vẫn tạm, có thể nói không đủ để vui chơi.

Bây giờ có cô gái trẻ nào không điên cuồng chơi đùa khắp nơi, đợi đến khi trưởng thành hơn rồi tìm người gả cho mình? Tuy nói Nhiếp Quân đúng là đối tượng tốt hiếm có, nhưng mà không cần cái gì cũng còn chưa kịp chơi đã lập gia đình chứ?

"Gia Gia, cậu hiểu lầm ý mình rồi."

Nhét bảy quần áo trên giường, cô giả bộ sửa sang lại, thực ra là không dám nhìn mắt Ngô Gia Gia. "Minh là nói đời này anh ấy không thể kết hôn."

Ngô Gia Gia ngẩn người, giống như cô nói ngôn ngữ ngoài hành tinh, cả người sững ra ở đó.

"Không kết hôn? Bất kì ai cũng không cưới?"

Một hồi lâu sau, Gia Gia tỉnh táo lại.

"Ừ." Mỹ Hà gật đầu.

"Bao gồm cả cậu?" Gia Gia lại hỏi.

"Bao gồm mình."

Mỹ Hà vẫn như cũ cho cô câu trả lời khẳng định.

"Chắc! Vậy cậu còn gặp gỡ anh ta làm gì!"

Đừng xem bộ dáng dũng cảm dám yêu dám hận của Ngô Gia Gia, tính cách của cô ấy thật ra so với Mỹ Hà còn rất bảo thủ, nghe Mỹ Hà nói như thế, cả người phát điên lên. "Chỉ muốn ở chung, không muốn kết hôn là như thế nào? Hà? Anh ta muốn có quyền lợi lên giường, nhưng không nghĩ đến nghĩa vụ thanh toán sao? Trên đời này nào có chuyện dễ dàng như vậy, anh đến cùng có phải đàn ông hay không?!"

"Không phải như vậy, Gia Gia, anh ấy không có gạt mình, ngay từ lúc bắt đầu anh ấy đã nói thẳng với mình rồi, là mình cam tâm tình nguyện ở chung với anh ấy!"

Cao Mỹ Hà vội vàng kéo cô, cố gắng trấn an cảm xúc của cô.

Lời của cô thần kỳ đã làm xoa dịu cơn nóng nảy của Ngô Gia Gia, Ngô Gia Gia yên lặng nhìn cô, đột nhiên cảm thấy mình không hiểu rõ lắm cô gái trước mắt này.

Cô có thật là bạn tốt Cao Mỹ Hà mà mình luôn hiểu không? Trong chốc lát Ngô Gia Gia không xác định được.

"Bởi vì mình yêu anh ấy, cho nên mình nguyện ý sống chung với anh ấy; bởi vì mình yêu anh ấy, chỉ cần có thể ở bên anh ấy, coi như không có giấy chứng nhận kia cũng không sao."

Cao Mỹ Hà đỏ mặt, không xấu hổ mà giải thích tình cảm của mình với Nhiếp Quân.

Nghe vậy, đầu Ngô Gia Gia thật là đau.

Cô cho là đây chẳng qua là tình tiết trong phim truyền hình để chiếm được tỉ lệ người xem TV mà diễn xuất khoa trương lại giả tạo như vậy, không ngờ ở trong cuộc sống hiện thực lại có đứm ngốc đến thế, hơn nữa còn là bạn thân nhất của mình.

"Cậu. yêu anh ta?" Cô ngập ngừng hỏi lại.

"Đúng, mình yêu anh ấy."

Càng ở chung với anh, sự lệ thuộc vào anh cũng không khỏi tăng thêm, quay đầu nhìn lại tình cảm này thì cô mới phát hiện ra mình đã sớm sa chân vào vùng bùn, không thể tự kiểm chế.

"Bởi vì yêu, cho nên cái gì cũng không để ý?"

Cái luận điểm này hình như rất cảm động lòng người, nhưng hiển nhiên không thích hợp với người có tính cách mạnh mẽ như cô.

"Ừ." Mỹ Hà khẳng định gật đầu.

"Vậy thì không có gì đáng nói."

Ngô Gia Gia chậm rãi bò xuống giường, quyết định không hỏi tới chuyện tình cảm của bạn tốt nữa. "Mặc kệ cậu quyết định cái gì, tớ vẫn là câu nói kia, 'hì vọng cậu hạnh phúc'! Vậy mình về phòng nghỉ ngơi trước đó, bye."

Tình yêu của Mỹ Hà là vấn đề nan giải, không phải người có đầu óc đơn giản, không chịu thua như cô có thể giải đáp, tất cả giao cho ông trời an bài đi, cô chỉ hi vọng Mỹ Hà chọn đúng đường, đừng để bị tình yêu đẩy đến kết cục đau lòng.

Cao Mỹ Hà nhìn bóng lưng bạn tốt dần dần biến mất khỏi tầm mắt mới tiếp tục dọn dẹp, đem hành lý bỏ vào thùng giấy đóng lại.

Thật vất vả Nhiếp Quân với Cao Mỹ Hà mới bắt đầu ở chung, thời gian ở bên nhau tăng thêm, nhưng vô cùng kỳ lạ chính là, lời của bọn họ hình như ít đi.

Có lẽ bởi vì Nhiếp Quân vội vàng phát triển công việc kinh doanh ra ngoài lãnh thổ Đài Loan, cũng có lẽ là bởi vì Cao Mỹ Hà đã bắt đầu quen với đồng nghiệp, bên cạnh có bạn mới có thể chia sẻ những chuyện mới mẻ, vì vậy hai người ở chung một chỗ trừ làm tình, đề tài càng ngày càng trở nên ít.

Là tình cảm hai bên trở nên nhạt nhẽo rồi sao? Thật ra thì không phải vậy.

Cao Mỹ Hà biết Nhiếp Quân rất bận, tất nhiên không muốn anh tốn quá nhiều thời gian quý giá để chăm sóc cô, cho nên gặp vấn đề cá nhân đều cố gắng tự giải quyết, hơn nữa cố gắng ít tiếp xúc với đồng nghiệp nam có thiện cảm với cô để không ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, luôn trực tiếp từ chối những lời mời hẹn đó.

Chỉ cần là chuyện cô cho là mình có thể xử lý thì đều gánh trách nhiệm, chỉ cần Nhiếp Quân yêu cô, thương cô, cô liền cam nguyện chấp nhận ở bên cạnh anh làm một người phụ nữ không nói nhiều.

Vậy Nhiếp Quân không phát hiện cô càng ngày càng trở nên im lặng sao?

Trên thực tế anh phát hiện rồi, chỉ là cái gì cũng không nói.

Lượng công việc của anh bây giờ quá lớn, gần như chiếm hết tất cả thời gian, Nhiếp Quân bị thăm phát hiện mình lại không dư được thời gian để trò chuyện với cô, không thể làm gì khác hơn là buồn phiền giải quyết xong công việc trên tay rồi lại nói.

Dù sao bên kia bà ngoại đã thông báo, cô phần Nghiêm thị vẫn nắm vững vàng trong tay anh, anh sơ suất lo là sự trảm mạc của cô, chỉ vì cô vẫn luôn đi bên cạnh anh, mà bản thân anh thì không ngừng dùng hết sức lực làm cho sự nghiệp mở rộng.

Tình yêu hai người ở đây đang trong trạng thái thần không biết quỷ không hay, lén lút đã nhiều ngày rồi, mà trong lúc này, nhà họ Nghiêm cũng xảy ra rất nhiều chuyện vui.

Thân thể Trịnh Tổ Linh từ từ khỏe mạnh không nói, các hạng mục kinh doanh của nhà họ Nghiêm không ngừng phát triển, và lại trưởng tôn nhà họ Nghiêm – Nghiêm Hâm và cháu ngoại trai – Mục Phong bất ngờ kết hôn, ngay cả gia đình bác sĩ cũng truyền ra tin vui, cảm giác khí thế toàn gia tộc thịnh vượng đến không gì có thể ngăn cản.

Nhưng người nổi tiếng thì nhiều thị phi, khi tất cả mọi người hâm mộ sự suôn sẻ của gia tộc Nghiêm thị thì tự nhiên sẽ có người muốn phá hư, vì vậy người duy nhất không có truyền ra tin vui - Nhiếp Quân trở thành mục tiêu cho mọi người công kích, không may trở thành nam chính tốt nhất được truyền thông săn đón và bị mọi người bàn tán.

May mắn Cao Mỹ Hà rất khiêm tốn che giấu tình cảm hai người, vì vậy chuyện cô và Nhiếp Quân ở chung một chỗ cũng không bị truyền thông phát hiện, chỉ là Nhiếp Quân lại không may mắn như thế, cứ hai ba ngày thì có trang đầu trên báo, không phải là cùng một người mẫu đại diện công ty ăn com thì là hẹn hò với nữ nghệ sĩ nổi tiếng kia, làm cho Trịnh Tổ Linh tức giận, gọi điện thoại gấp đòi Nhiếp Quân về đại trách hỏi.

"Đây đa số là xã giao kinh doanh thôi, không có gì đáng ngại đâu bà ngoại." Nhiếp Quân bình tĩnh trả lời.

"Con nói không có gì đáng ngại thì người khác cũng sẽ tin tưởng con không có gì sao?"

Trịnh Tổ Linh tức giận ở trong đại sảnh đi tới đi lui, tức giận nói: "Còn nữa, con định ăn nói như thế nào với Mỹ Hà?"

"Tình cảm của chúng ta vẫn rất ổn định, cô ấy rất tin tưởng con." Nhiếp Quân nhún nhún vai, không đặt nhắc nhở của bà ngoại trong lòng.

Những ngày gần đây, anh bận đến không có thời gian ở bên Mỹ Hà, nhưng cũng chưa từng nghe cô nói bất kỳ một câu câu oán hận nào, mà tin tức trên báo nhìn mãi cũng quen mắt, không chỉ anh, có lúc Nghiêm Hâm và Mục Phong cũng sẽ lên báo, Mỹ Hà cũng quen rồi.

"Quân Nhi, quá mức tự phụ cũng không phải chuyện tốt."

Trịnh Tổ Linh nhíu mày, đối với sự tự phụ của cháu trai có chút bất mãn: "Con có để ý Mỹ Hà gần đây càng ngày càng im lặng, càng không thích cười sao? Có không?"

"Bà ngoại, rốt cuộc bà muốn nói cái gì?"

Nhiếp Quân lo lắng ở trên ghế sofa đối tư thế, nhìn chăm chăm ánh mắt lộ ra phòng bị của bà ngoại.

"Bà chỉ hỏi con một câu."

Đứa ngốc Mỹ Hà này, ngay thơ trả giá cũng không biết tranh thủ, thân là bạn bè của nó cũng có thể là bà ngoại chồng tương lai, Trịnh Tổ Linh nói gì cũng phải vì cô mà tranh thủ bảo đảm. "Các con qua lại cũng được một thời gian rồi, khi nào thì con cưới Mỹ Hà vào cửa?"

"Bà ngoại, bà hẳn là biết con sẽ không kết hôn."

Yết hầu của anh như bị nghẹn lại, như có cái gì đó vô hình đang bắm chặt cổ anh khiến hô hấp trở nên khó khăn.

"Cho nên tình yêu Mỹ Hà dành cho con không đủ để thay đổi con, mà con cũng không đủ yêu nó, cho nên không chịu vì nó mà thay đổi."

Trịnh Tố Linh sáng tỏ rồi, trong bụng vì đứa nhỏ thiện lương Cao Mỹ Hà mà cảm thấy cực kỳ đau lòng.

"Bà ngoại, là Mỹ Hà oán than gì với bà đúng không?"

Tầm mắt Nhiếp Quân nhìn chăm chăm bà ngoại, anh không hiểu tại sao bà ngoại lại đột nhiên nói với anh những chuyện này, cũng không rõ trong lòng bà ngoại đang tính cái gì, nhưng anh thề, anh thật sự nghĩ thấy mùi âm mưu.

"Mỹ Hà không nói gì, mỗi lần bà hỏi nó, nó đều chỉ có một đáp án, chính là con rất tốt với nó, rất quan tâm cũng rất thương nó."

Bà cảm ly trà trên bàn lên uống một ngụm, hạ lệnh đuổi cháu. "Bà biết bà nên làm gì rồi, con có thể đi về."

"Bà ngoại!"

Bà ngoại phản ứng càng lạnh nhạt, mí mắt anh càng thấy bất an. "Bà tính làm gì Mỹ Hà?"

"Con cho rằng bà sẽ làm gì với Mỹ Hà?"

Trịnh Tố Linh trừng mắt nhìn anh, chậm rãi đem ly trà đặt xuống bàn. "Bà chỉ muốn tìm lại Cao Mỹ Hà vui vẻ trước kia thôi."

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Cao Mỹ Hà cảm giác có người vuốt ve gò má mình, bàn tay kia có chút lạnh lẽo, làm cô từ trong mộng tỉnh lại.

"Nhiếp Quân?"

Đứng bên giường là bóng dáng cao lớn mà quen thuộc, cô vô cùng tự nhiên nở nụ cười với anh. "Anh đã về rồi? Xin lỗi, em vốn là muốn chờ anh nhưng lại không cẩn thận ngủ thiếp đi."

"Em mệt thì cứ ngủ trước, không cần chờ anh, không sao đâu."

Anh cởi áo khoác xuống, treo ở giá áo bên cạnh cửa.

Cô luôn khéo hiểu lòng người như thế, luôn không cần người khác mọi lúc mọi nơi luôn bên cạnh mình khiến anh cảm thấy rất an tâm, bà ngoại nhất định là quá lo lắng, mới có thể nói có nói không.

"Em" Chỉ là muốn nói chuyện với anh.

Còn chưa kịp kể xong, môi của cô đã bị anh ngăn chặn. "Nhiếp Quân."

"Xuyết, để cho anh yêu em."

Không biết được là gần đây áp lực công việc lớn, hay là lời nói xúc động của bà ngoại làm lòng anh không yên tâm, bây giờ anh không muốn nói gì cả, chỉ muốn ôm cô, yêu cô, giống như dựa vào cái này để chứng minh cô sẽ luôn ở trong căn nhà này, ở trong vòng bảo vệ của anh.

~~~~ HẾT CHƯƠNG 10 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Phần 1

"Anh. . . . . có gấp không?"

Mặc dù hai người đã yêu nhau một thời gian, nhưng cô không cách nào miễn dịch với nụ hôn của anh, mỗi lần đều bị anh hôn đến đầu óc choáng váng.

"Chúng ta đã lâu lắm không có làm rồi. . . . ."

Lúc đàn ông muốn luôn có rất nhiều lý do, anh cũng thế, thân thể cao to trực tiếp đè lên thân thể mềm mại của cô, bàn tay bắt đầu dao động khắp nơi.

Ở chung mấy ngày nay qua, đã đếm không hết số lần hoan ái, anh rõ ràng biết từng chỗ nhạy cảm trên người cô, mỗi lần luôn có thể khiến cô thỏa thích thỏa mãn, đây là kiểu ngạo lớn nhất khi thân là người đàn ông của cô.

"Chúng ta hôm trước mới làm. . . . ."

Hơi thở của cô bắt đầu dồn dập, thân thể nhạy cảm không tự chủ được sinh ra phản ứng, tình dục nhanh chóng bị anh khơi lên.

"Ba ngày, ba ngày là giới hạn lớn nhất anh có thể chịu đựng."

Nhiếp Quân nói nhỏ, nhẹ nhàng cời nút thắt áo ngực cô ra, bàn tay to lạnh nhanh chóng đặt lên ngực cô.

Anh đã nhớ không nổi mình đã gặp gỡ cô, yêu thương cô như thế nào, bởi vì có cô dịu dàng làm bạn, khiến anh tìm được điều quan trọng của cuộc sống, cũng rất lâu rồi không nhớ đến cuộc hôn nhân giả dối của ba mẹ.

Mỹ Hà đối với anh mà nói rất quan trọng, thật sự thật sự rất quan trọng, anh hoàn toàn không thể tưởng tượng một ngày không có cô sẽ có bao nhiêu đau khổ, khó khăn ...

Vì không để cho chuyện đó xảy ra, anh phải càng thêm ra sức lấy lòng cô, cho dù phải dùng thân thể và dục vọng của bản thân để khiến cô tham hoan mà không để bỏ được anh, anh đều không quan tâm.

. . . . .

"Mỹ Hà, nói cho anh biết sẽ không rời xa anh."

Không biết sao, trái tim anh giống như không cách nào yên ổn đợi ở một chỗ, cho dù giờ phút này hai người hòa làm một, thế nhưng anh lại có cảm giác sẽ mất đi cô.

"Sao vậy? Sao lại đột nhiên nói như vậy. . . . ."

Cô nhú mày lại, hơi thở rối loạn, lo âu nhìn anh - đây là lời ngon tiếng ngọt lúc kích tình mà buột miệng thốt ra sao, hay là đang ám hiệu cô cái gì?

Chẳng lẽ. . . . . Chẳng lẽ gần đây báo chí viết đều là thật, anh quả thật làm quen với những người mẫu, nghệ sĩ nữ nổi tiếng đó sao?

Nghĩ đến khả năng này, lòng của cô nhói lên, hốc mắt bắt ngờ đỏ lên.

Nhưng báo chí viết không phải giả mà là thật, vậy. . . . . Cô nên làm cái gì?

"Không có chuyện gì, anh chỉ muốn em đồng ý với anh, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được rời xa anh."

Anh cúi người, hôn qua loa mặt cô, môi cô, thật giống như sợ hãi cố chỉ một giây sau sẽ biến thành bọt biển biến mất trong ngực mình. "Đồng ý anh, Mỹ Hà!"

"Nhiếp Quân. . . . ."

Giọng nói mắc kẹt ở cổ họng, cô đưa tay kéo cổ anh xuống, vùi mặt mình vào bên trong, không để cho nhìn anh đôi mắt đầy lệ của mình. "Em sẽ không, sẽ không rời xa anh."

"A. . . . . A a. . . . ."

Sự cam đoan của cô kèm theo khoái cảm tê dại từ sống lưng vọt lên, anh gào thét một tiếng, đem nhiệt tình toàn thân phát tiết trong cơ thể cô ...

Kích tình đi qua, thân thể hoàn toàn được phóng thích, cộng thêm thời gian dài làm việc, Nhiếp Quân vừa mới ôm cô vào hõm vai, điều chỉnh tư thế tốt, rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Mỹ Hà dán vào lồng ngực anh, bên tai truyền tới hơi thở đều đều, nhưng cô một chút buồn ngủ cũng không có.

Nghi ngờ một khi này nở sẽ không dễ dàng bị xóa sạch như vậy.

Lúc mới đầu Cao Mỹ Hà quả thật không coi chuyện viết trên báo là quan trọng, dù sao cô cũng từng có kinh nghiệm tương tự, biết rõ chưa chắc là sự thật.

Nhưng phản ứng lạ của anh khiến cô không thể không sinh ra nghi ngờ, nghĩ thầm nói không chừng chuyện trên báo mình không biết có thể đang lạng lẹ diễn ra.

Tục ngữ nói, thà gánh hành bán rau cũng không muốn chia sẻ chồng với người.

Cô có thể không cần kết hôn, cũng có thể không lộ diện, nhưng không thể chia sẻ với người khác người đàn ông mình yêu thương.

Nếu như Nhiếp Quân thật sự gạt cô mà câu kết làm bận với người phụ nữ khác, vậy nghĩa là trái tim anh đã không còn trên người cô, cô sẽ chọn buông tay, sẽ không sống chết dính lấy anh, dù sao phụ nữ tội gì phải làm khó nhau? Cô tình nguyện bỏ đi cũng không muốn làm khó một người phụ nữ khác yêu anh . . . . .

Cô đột nhiên nhớ tới chuyện Trịnh Tố Linh tới nay gọi tới muốn mời cô đến Nghiêm thị đại trạch ở mấy đêm.

Có phải bởi vì cô và Nhiếp Quân quá thân thiết, làm ảnh hưởng đến công việc của anh?

Cao Mỹ Hà ngẩng đầu cái cằm có những sợi râu ngắn, nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Trịnh Tố Linh.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Nhiếp Quân rời giường, phát hiện bóng dáng người yêu bên cạnh đã không còn, anh nhú chân mày lại, theo thói quen đưa tay lên tủ đầu giường lấy điện thoại, phát hiện có một tờ giấy nhắn.

Quân, thấy anh ngủ sâu, không nỡ đánh thức anh, em đi làm trước, chờ anh ngủ đủ sẽ tỉnh lại, bù đủ sức lực rồi đến công ty, tối nay gặp.

Mỹ Hà

Đọc xong tờ giấy nhắn, môi anh tự động mỉm cười, đứng dậy đi tới phòng tắm rửa mặt, sau đó về phòng thay tây trang, thắt cà vạt xong ra cửa đi làm, qua bận rộn một ngày, sau đó buổi tối khoảng 9 giờ về đến nhà, ngoài ý muốn phát hiện trong nhà đen như mực, ngay cả một ngọn đèn nhỏ cũng không bật.

Mỹ Hà đi đâu rồi? Sao không nói cho anh một tiếng đã đi ra ngoài?

Anh đột nhiên cảm giác như bị ai đánh, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, nhanh chóng gọi cho trợ lý Tiểu Vương. "Tiểu Vương, hôm nay cậu có đến phòng thư ký không?"

"Có!" Tiếng Tiểu Vương từ đầu kia điện thoại truyền tới.

"Vậy. . . . . Cao thư ký có tới công ty đi làm hay không?"

Lúc trước Mỹ Hà có kháng nghị với anh, anh liền dừng việc có chuyện gì cũng bảo cô đi làm, thư ký nào rảnh thì phải xử lý công việc anh giao, vì vậy lời đồn đãi cũng biến mất không lâu.

Không trực tiếp tìm cô làm việc cũng có khuyết điểm, có lúc công việc bận rộn, cả ngày, anh ngay cả một cái liếc mắt cũng không nhìn thấy cô, giống như hôm nay. . . . .

Nhiếp Quân ngẩn người, đột nhiên trong đầu có một suy nghĩ . . .

Lần đầu tiên cô không có gọi anh dậy, về đến nhà cũng không thấy bóng dáng cô, làm anh đột nhiên không xác định được hôm nay rốt cuộc Mỹ Hà có đến công ty đi làm hay không?

"Cao thư ký hả. . . . . Không có, lúc em đi phòng thư ký, chỗ ngồi cô ấy trống không, còn được dọn dẹp lại rất sạch sẽ, giống như là không có sử dụng qua vậy."

Tiểu Vương nhớ lại, chuyện to chuyện nhỏ nói hết.

"Cậu có hỏi những đồng nghiệp khác tại sao cô ấy không đi làm không?"

Đáng chết! Chẳng lẽ mình thật quá xem nhẹ cô sao? Xem nhẹ đến nỗi cô có đến công ty đi làm hay không cũng không chú ý! Anh không khỏi ở trong lòng thầm mắng mình mấy trăm lần.

"Không có, hay là anh gọi điện thoại hỏi thư ký trưởng thử đi?"

Nói chuyện với Tiểu Vương xong, anh nhanh chóng gọi cho thư ký trưởng, nghe được tin Mỹ Hà xin nghỉ ba ngày, nhưng không có nói là chuyện gì.

Lúc anh đang mù mịt, không có chút đầu mối nào, không hiểu cô sao lại đột nhiên không chào mà đi, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Nhiếp Quân ngay cả số gọi tới cũng không nhìn liền vội vàng ấn nút nghe, nói: "Alo? Mỹ Hà sao?"

"Mỹ cái đầu em á! Là anh, Mục Phong." Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói tức giận của Mục Phong.

"Làm gì vậy, ăn bom à? Tức giận dữ vậy." Anh dè dặt cảm giác bất an trong lòng mà nói.

"Em cứ tiếp tục về mặt tươi cười đi, nếu biết bà ngoại sắp xếp cô gái của em làm cái gì, anh xem em còn có cười nổi không."

Phần 2

Mục Phong trợn mắt lên, cẩn thận núp sau cột nhà của khách sạn 5 sao, lén chú ý phía trước 500 mét, có một đôi nam nữ đang dùng bữa.

"Có ý gì?"

Lòng anh sợ hãi, đốt ngón tay cầm điện thoại di động trở nên trắng bệch.

Ngày hôm qua bà ngoại nói với anh biết nên làm thế nào, hôm nay Mục Phong bắt ngờ gọi cho anh, chẳng lẽ bà ngoại thật sự làm gì Mỹ Hà sao?

"Ý là cô gái của em sắp bị bà ngoại bán đi rồi!" Mục Phong tức giận trả lời.

Anh vô tình bắt gặp cảnh này, không phải dự tính trước cũng không phải đồng lõa với bà ngoại, tuyệt đối không phải.

Vừa lúc bạn nước ngoài đến Đài Loan nghỉ phép, ở trong khách sạn 5 sao này, anh và bà xã đi thăm bạn, bắt ngờ thấy bà ngoại Trịnh Tổ Linh dẫn theo Cao Mỹ Hà vào trong khách sạn.

Trịnh Tổ Linh không có chú ý tới anh, vẫn lôi kéo Mỹ Hà đi tới phòng ăn, anh trong lúc hiếu kỳ gọi bà xã lên lầu tìm bạn trước, mình thì lên núp sau cột nhà, không ngờ như vậy lại để cho anh nhìn thấy một âm mưu động trời!

Bà ngoại vậy mà giới thiệu con nhà danh môn cho Cao Mỹ Hà biết, ý tác hợp quá rõ ràng. Lòng anh hoảng sợ, vội vàng gọi điện thoại thông báo Nhiếp Quân.

"Bà ngoại sắp xếp cho Mỹ Hà quen con trưởng nhà họ Hạng?!"

"Anh đang ở đâu? Em lập tức chạy tới." Nhiếp Quân cất cao âm lượng, không nói lời gì liền xoay người cầm chìa khóa lên, kéo cửa chính ra, nhanh chóng chạy về phía bãi đỗ xe.

Anh biết người đàn ông họ Hạng kia, nghe nói cuộc sống cẩn thận, biết tự kiềm chế mình, là một thanh niên tiêu chuẩn, và lại gần đây còn có tin đồn nói nhà họ Hạng đang tìm con dâu cả. . . . .

Chẳng lẽ bà ngoại muốn Mỹ Hà rời xa anh, gả cho người nhà họ Hạng?

Một cảm giác bị phản bội nhanh chóng tràn ra toàn thân, anh mở cửa xe ngồi vào ghế lái, đeo tai nghe, tiếp tục nói với Mục Phong – xin – đừng – gác – máy, nhưng trong đầu lại rối một nùi.

Tại sao? Tại sao bà ngoại muốn làm như vậy?

Nội tâm anh đang cuồng liệt gào thét, nhưng trên mặt lại không có vẻ kích động.

"Anh nghĩ bà ngoại không muốn để Mỹ Hà chịu uất ức?"

Nói xong tên khách sạn, từ xa xa Mục Phong nhìn thấy bóng lưng Cao Mỹ Hà, mơ hồ đoán trúng tâm tư bà ngoại. "Nếu trí nhớ của em đủ tốt sẽ nhớ được lời anh và Hâm đã nói với em."

Trên đời không có bất kỳ một cô gái bình thường nào không ước mơ về một hôn lễ, ước mơ về chiếc áo cưới lụa trắng.

Mặc áo cưới đi qua thảm đỏ, đầu dựa vào ngực người đàn ông mình yêu nhất, là mơ ước lãng mạn nhất trong lòng mỗi cô gái.

Hướng chỉ trong quan niệm thế hệ trước, chỉ có hôn nhân mới đảm bảo cho phụ nữ, giống như Nhiếp Quân níu kéo thanh xuân Mỹ Hà, lại trĩu trĩu cho cô một danh phận, khiến người yêu thương Mỹ Hà như cháu gái - Trịnh Tổ Linh không thể nào chấp nhận được, không khỏi thay cô bất bình, sắp xếp mai mối.

"Bà ngoại là muốn buộc em cưới Mỹ Hà." Nhiếp Quân dùng âm thanh khàn khàn nói.

"Vậy cũng chưa chắc, có lẽ bà ngoại chỉ là muốn giúp cô ấy tìm nhà chồng tốt thôi."

Mặc dù nhà họ Hạng lấy nghề dệt vải lập nghiệp, tài lực không hùng hậu như nhà họ Nghiêm, nhưng dù sao cũng là danh môn, cộng thêm con trai trưởng nhà họ danh tiếng bên ngoài không tệ, bà ngoại tám phần là muốn giới thiệu Mỹ Hà cho cậu ta, xem thử có ghép thành một đôi được không.

"Em sẽ không để Mỹ Hà gả cho người khác!" Anh nghiêng răng, trong tròng mắt hiện lên ý muốn giết người.

"Em dựa vào cái gì? Nếu như em không thể cho cô ấy một danh phận, tại sao không để cô ấy gả cho người khác?" Mục Phong cười châm biếm, cười vì thấy anh không thấy rõ vấn đề.

"Em bảo đảm tuyệt đối sẽ không ——" ầm!

Nhiếp Quân chưa nói xong, đột nhiên một âm thanh lớn truyền vào tai Mục Phong, sau đó không ai trả lời, làm anh thấy vô cùng lo lắng

"Quân? Nhiếp Quân? Đây ~ em đừng đùa nữa. . . . . Nhiếp Quân trời đánh! Trả lời anh đi!"

Đầu kia điện thoại di động truyền tới, chỉ có tiếng sột soạt .....

Không đề ý có phá hư buổi xem mắt này hay không, Mục Phong sau khi nghe trợ lý báo cáo, xác nhận tình hình Nhiếp Quân và tên bệnh viện, liền vội vã chạy thẳng tới hiện trường xem mắt, không nói hai lời kéo Trịnh Tổ Linh cùng Cao Mỹ Hà đi.

Hai người phụ nữ chỉ biết nhìn anh, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Mục Phong chờ họ chạy thẳng tới bệnh viện, lo lắng nói rõ chuyện anh và Nhiếp Quân đang nói chuyện điện thoại thì ngoài ý muốn xảy ra tai nạn xe cộ.

Vừa nghe thấy người đàn ông mình yêu xảy ra tai nạn phải vào bệnh viện, Cao Mỹ Hà nước mắt giọt ngắn giọt dài thi nhau chảy, mà vẻ mặt Trịnh Tổ Linh cao tuổi trông rất nặng nề, nhìn không ra bà đang suy nghĩ gì.

"Bà ngoại, lần này bà ra tay quá nặng, có chút quá tay." Xuyên qua kính chiếu hậu nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt của Cao Mỹ Hà, Mục Phong không nhìn được, giọng mang oán trách.

Anh và Nghiêm Hâm đều rất rõ ràng, bà ngoại đều ở "Thời khắc mấu chốt" ra tay đẩy bọn họ, vì vậy bọn họ mới có thể phát triển tình cảm với nửa kia, nhưng lúc này thật có chút quá mức, hại Nhiếp Quân bây giờ gặp phải nguy hiểm như thế.

"Bà có làm sai sao?"

Trịnh Tổ Linh ngang ngược cãi lại, hai tay nắm chặt, toàn thân không cách nào không chế run rẩy. "Là Quân Nhi vẫn chưa nói rõ ràng với Mỹ Hà, bà mới có thể giới thiệu đối tượng ưu tú cho Mỹ Hà, như vậy bà sai chỗ nào?"

"Động cơ của bà không sai, nhưng bà đoán sai sự quan tâm Quân dành cho Mỹ Hà."

Mục Phong nhìn Cao Mỹ Hà, thấy cô khóc đến gần như ngất xỉu, lòng anh có cảm giác xúc động, thờ dãi. "Không kết hôn không có nghĩa là không yêu Mỹ Hà, nó chỉ là không cách nào vượt qua được nỗi đau mà đi với dượng đem lại thôi."

~~~~ HẾT CHƯƠNG 11 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Phần 1

Trịnh Tổ Linh không lên tiếng nữa, đôi mắt nhìn về phía quang cảnh thành phố vụt qua nhanh ngoài cửa sổ, trong xe chỉ còn tiếng nức nở của Mỹ Hà, vang vọng vang vọng.

Khi xe giảm tốc độ, chậm rãi chạy cửa bệnh viện thì Cao Mỹ Hà không kịp đợi Mục Phong dừng hẳn xe đã mở cửa xe nhảy xuống xe, chạy thẳng tới phòng cứu cấp, thiếu chút nữa dọa chết khiếp hai người trong xe.

Một người vừa mới đưa vào phòng cứu cấp, một người lại làm ra hành động nguy hiểm như thế, Mục Phong âm thầm cầu nguyện trái tim bà ngoại đủ mạnh khỏe, nếu không anh sẽ rất thê thảm!

Anh dừng xe xong, đỡ bà ngoại lớn tuổi đi vào bệnh viện, tìm được Cao Mỹ Hà đang xúc động nín khóc hỏi y tá, còn có Nghiêm Hâm và trợ lý sớm biết tin đã đến bệnh viện chờ trước.

"Cô à, anh Nhiếp đang ở trong phòng phẫu thuật, lúc nào ra ngoài chúng tôi cũng không biết." Cô y tá trầm giọng nói.

"Nhưng mà." Mặt Mỹ Hà đầy nước mắt làm người ta đau lòng.

"Mỹ Hà."

Thấy Mục Phong đỡ bà nội ngồi xuống ghế dựa, Nghiêm Hâm bắt đầu đi tiến lên vỗ vỗ vai Cao Mỹ Hà. "Gãy xương thôi mà, không có gì đáng ngại, em cũng đừng làm khó y tá."

Không nhanh không chậm luôn luôn là nguyên tắc xử sự của Nghiêm Hâm, vì vậy trên người anh luôn có cảm giác yên bình không nói nên lời, Cao Mỹ Hà đột nhiên chấn động, quay đầu lại nhìn mắt anh, nội tâm lại thần kỳ bình tĩnh lại.

Mục Phong vốn muốn gọi trợ lý đưa bà ngoại về đại trạch nghỉ ngơi, nhưng Trịnh Tổ Linh kiên quyết phải đợi Nhiếp Quân ra khỏi phòng giải phẫu, xác nhận không sao rồi mới đi, Nghiêm Hàm và Mục Phong không thắng được bà, cũng đành phải thỏa hiệp.

Thời gian chờ đợi là khó khăn, nhất là đối mặt với phòng giải phẫu, kim giây trong phòng cấp cứu giống như quay rất chậm, ước chừng một tiếng sau, đèn phòng phẫu thuật tắt, Nhiếp Quân nằm trên giường bệnh được đẩy ra ngoài, tứ chi đều bó bột, trông rất kì lạ.

Khỏe miệng Nghiêm Hàm và Mục Phong không hên mà cùng co giật, quay sang báo cáo phẫu thuật thành công với Trịnh Tổ Linh, sau đó vỗ vai Cao Mỹ Hà, muốn cô yên tâm, mặt hai người như cô hết sức kiềm nén cảm xúc, trông rất không tự nhiên.

"Anh Nghiêm, anh Mục, làm phiền các anh đưa bà về nghỉ ngơi, Nhiếp Quân để em chăm sóc được rồi."

Khi giường bệnh được y tá đẩy vào phòng hồi sức thì Cao Mỹ Hà quay đầu nói với Nghiêm Hàm và Mục Phong.

"Bà nghĩ vẫn nên mời y tá chuyên nghiệp đến chăm sóc đi." Trịnh Tổ Linh không nỡ để cô vất vả, nhỏ giọng đề nghị.

"Không cần đâu bà, con làm được mà!"

Cao Mỹ Hà nắm tay Trịnh Tổ Linh, trong mắt lộ ra vẻ kiên định.

Nghiêm Hàm cùng Mục Phong nhìn nhau, giống như nói với nhau điều gì, khỏe miệng đều nhếch lên rất nhẹ.

"Em có số điện thoại của anh và Mục Phong, có chuyện gì cứ gọi bọn anh."

Nghiêm Hàm ôm vai Trịnh Tổ Linh, bà nội hôm nay nhất định mệt muốn chết rồi, nên về sớm nghỉ ngơi thôi.

"Vâng."

Cô gật đầu, không quên dặn dò Trịnh Tổ Linh. "Bà ngoại, có con ở đây chăm sóc, bà không cần lo lắng Nhiếp Quân đâu, nên nghỉ ngơi nhiều vào!"

Trịnh Tổ Linh đáp nhẹ một tiếng, được Nghiêm Hàm đỡ mà từ từ đi về.

Không đến nửa tiếng, Nhiếp Quân từ phòng hồi sức được chuyển tới phòng bệnh bình thường, y tá chạy tới nói cho cô biết số phòng bệnh.

Cô cảm ơn cô y tá xong, bước chân nhanh chóng chạy về phía phòng bệnh Nhiếp Quân ...

Tiếng khóc như có như không làm Nhiếp Quân hôn mê tỉnh lại, anh khẽ mở mắt ra, khi ánh mắt tiếp xúc với ánh đèn thì nhắm ngay lại, vài giây sau mới từ từ mở hai mắt ra.

"Ai ai đang khóc?"

Tầm mắt của anh giăng co ở giữa trần nhà màu trắng, nhẹ nhíu mày.

Kì quái! Bây giờ là tình huống gì?

Đã xảy ra chuyện gì?

Đây là nơi nào? Anh đã tới sao?

Trong óc nhanh chóng hiện lên nhiều dấu chấm hỏi, mà tiếng khóc truyền tới bên tai cũng ngừng.

"Nhiếp Quân? Anh đã tỉnh!"

Bỗng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn, thanh tú của Cao Mỹ Hà xuất hiện trong tầm mắt anh, mắt cô đỏ ửng, mũi cũng hồng hồng, giống như thuần lộc con vậy, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn giống vịt kêu, hiển nhiên là đã khóc rất nhiều rồi. "Anh có không thoải mái ở đâu không, có muốn em gọi bác sĩ tới không?"

"Em khóc, tại sao?"

Anh không có hưởng ứng vấn đề cấp bách của cô, ngược lại thuận theo mong muốn trong lòng, trực tiếp đi vào trọng điểm.

"Em không có khóc!"

Nghe vậy, Nhiếp Quân chu môi, tốt nhất là không có khóc cả mi mắt có thể sưng thành như vậy!

Mỹ Hà hít hít mũi, khỏe miệng gắng nở một nụ cười tươi. "Chẳng lẽ thị lực của anh cũng bị hư rồi, em thật sự không có khóc mà."

Khi cô được Mục Phong báo tin Nhiếp Quân xảy ra tai nạn giao thông thì cả người như bị hút hết sức lực, trong đầu chỉ có một suy nghĩ – nếu Nhiếp Quân xảy ra chuyện gì thì cô phải làm sao?

Mặc dù cô và Nhiếp Quân không phải vợ chồng, nhưng đã quan hệ như vợ chồng, hơn nữa cô đã sớm cho rằng mình là vợ của anh, trừ khi anh không cần cô, bằng không cô đã chuẩn bị tốt việc nắm tay anh đi đến cuối đời, cho dù không có danh phận cũng không quan trọng.

Lúc này anh đột nhiên xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, càng làm cho cô xác nhận mình đã yêu anh sâu đậm đến nỗi không còn đường lui.

Mà bây giờ anh ấy khó khăn lắm mới tỉnh, cô không thể để anh lo lắng, cho nên nói dối.

"Ồ đây là. Bệnh viện?! Tại sao anh lại ở đây?"

Anh trợn mắt, đôi mắt, cũng thừa di động thân thể. "Còn nữa, tại sao tứ chi anh lại bị bó lại thành ra như vậy?"

"Anh đừng cử động!"

Thấy anh không an phận giãy dụa thân thể, cô không ngừng trấn an nói: "Anh xảy ra tai nạn, trên người có nhiều chỗ gãy xương, vừa phẫu thuật xong, ngộ nhờ vết thương nứt ra thì anh? Dù sao cũng đừng cử động!"

Xảy ra tai nạn xe cộ?

Ai? Anh sao?

Nhiếp Quân nháy mắt mấy cái, nhắm mắt lại cảm giác toàn thân, nhưng không có bất kỳ cảm giác đau đớn gì.

Không đúng lắm!

Đừng nói là gãy xương, anh ngay cả một chút cảm giác không thoải mái cũng không có, cả người đều vô cùng khỏe!

Đáng chết! Là cái tên nào không muốn sống dám chơi anh, đem anh biến thành hình dạng giống quỷ thế này?

Nhiếp Quân tức giận suy nghĩ mình cuối cùng đã đắc tội với ai, một lúc sau, anh nhớ lại đoạn trò chuyện với Mục Phong trước khi hôn mê . . .

Là Phong sao?

Không có chuyện gì sao Phong lại chơi anh ác vậy chứ?

Mới nghĩ như vậy, đột nhiên, chuyện Mỹ Hà với con trưởng nhà họ Hạng ăn cơm vọt vào đầu anh, nhất thời làm anh dựng tóc gáy, kết hợp tất cả mọi chuyện và nghĩ ngơ, đúng vậy, mọi rắc rối đều không – bình – thường.

"Mỹ Hà!" Anh đột nhiên gọi to tên cô.

"Dạ? Anh không thoải mái ở đâu, em lập tức gọi bác sĩ đến."

Cô bị anh dọa đến nhảy dựng lên, thiếu chút nữa chân nhuyển cả ra.

"Anh không cần bác sĩ, anh chỉ muốn hỏi em, rốt cuộc bà ngoại nói với em cái gì, tại sao em phải ăn cơm với con trưởng nhà họ Hạng?" Giọng của anh có chút lo lắng.

"Làm sao anh biết em cùng anh Hạng ăn cơm?" Cao Mỹ Hà ngẩn người, không hiểu anh như thế nào biết lộ trình của mình và bà ngoại.

"Làm sao biết không quan trọng, anh chỉ muốn biết bà ngoại có phải muốn giới thiệu cho em con trưởng họ Hạng không?" Anh gần như cắn răng mới có thể nói hết lời.

"À, cũng có thể nói như vậy, em."

Cô suy nghĩ một chút, không có phủ nhận. "Bà ngoại nói."

"Không cần nói nữa!"

Câu trả lời này khiến Nhiếp Quân không thể nào chấp nhận được, anh cảm giác máu trong người chạy thẳng lên đầu, thiếu chút nữa trúng gió. "Giúp anh gọi bác sĩ, anh muốn xuất viện!"

『Chương 12』Phần 2

"Xuất viện? Anh điên rồi sao?!"

Toàn thân bị bó bột thành như vậy còn muốn xuất viện? Cho dù anh có lòng tin với năng lực phục hồi như cũ của mình, cũng không thể làm loạn như vậy được.

"Tôi hôm qua anh mới phẫu thuật xong, ít nhất phải nằm trong bệnh viện mười ngày nữa mới có thể về nhà nghỉ ngơi, bác sĩ sẽ không cho anh xuất viện đâu." Vì tốt cho anh, cũng vì để cho mình an tâm, cô tuyệt đối không cho anh cố tình làm bậy như vậy!

"Mặc kệ! Anh chính là muốn xuất viện!"

Anh cúi kinh như đứa trẻ, gầy dựa thân thể lung tung. "Gọi bác sĩ, anh muốn xuất viện!"

"Anh đừng náo loạn có được không?"

Cao Mỹ Hà sao có thể nào mặc anh làm liều như vậy? Cô mở miệng hết lên, ngay sau đó mắt đỏ lên nói: "Em biết anh có thể sẽ lo lắng tiến độ công việc cho nên đã nhờ anh Nghiêm và anh Mục giúp anh coi chừng ‘Nhiếp thị Kim không’ rồi, anh yên tâm dưỡng thương, được không?"

Đôi mắt ửng hồng của cô làm anh yên lặng lại, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cô.

"Được không?"

Chậm chạp đợi không được anh đồng ý, cô lo lắng anh lại nóng nảy lên, vết thương nứt ra thì phiền phức, vì vậy liên tục tìm kiếm câu trả lời của anh.

"Không được."

Nước mắt của cô như sợi dây vô hình, kéo thật chặt trái tim anh, anh nhìn khuôn mặt đầy lệ của Mỹ Hà, từng chữ từng câu nói: "Trừ khi em đồng ý gả cho anh ... anh vừa ra viện chúng ta liền kết hôn."

Anh biết tình hình hiện nay quá buồn cười, nhất định có người nào đó chơi anh, thế nhưng không quan trọng, quan trọng là anh muốn “kết hôn” rồi!

Nếu như trí nhớ của anh không có bị tổn thương, trước khi anh mất đi ý thức, trong ấn tượng của anh, hình như nghe thấy được trong buồng xe tỏa ra một mùi vừa thơm vừa cay, mùi này khiến tứ chi anh trở nên mềm nhũn, ý thức cũng dần dần mờ hồ.

Anh trơ mắt nhìn chiếc xe lái trên đường cao tốc lao thẳng vào phía anh nhưng lại không cách nào chạy trốn, một cảm giác căng thẳng khó diễn tả bằng lời trong nháy mắt chiếm lấy tất cả suy nghĩ anh, ngay sau đó anh không còn ý thức.

Nhưng cảm giác căng thẳng này, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, tất cả những gì anh nghĩ đến là cô, Cao Mỹ Hà.

Rung động khi mới quen cô, bóng hình xinh đẹp khi cô ngoái đầu lại mà cười, khi cùng cô nắm tay anh đi dạo, từng cảnh từng cảnh vụt qua chớp nhoáng trong đầu anh, trong thời khắc sống chết đang giao chiến với nhau, vậy mà anh lại muốn kết hôn ...

Hối tiếc mình không thể nắm chặt hạnh phúc, hối tiếc không thể để cô trở thành vợ của anh, hối tiếc hơn nữa chính là cô có thể vì vậy mà thành dâu trưởng nhà họ Hạng, vĩnh viễn chia lìa anh!

Trước khi mất đi ý thức, Nhiếp Quân nhớ lại rõ ràng cảm giác vô lực đó, thế với trời không bao giờ trải nghiệm lần nữa.

Hiện nay, anh muốn kịp thời nắm chặt cơ hội, trước khi con trưởng họ Hạng cướp đi cô, văng vẳng bắt nhốt cô!

"Hả?!"

Tiêu rồi, anh thật sự đụng hù đầu óc rồi, nếu không sao lại nói ra yêu cầu này? Cao Mỹ Hà không nói lời gì, đưa ra tay ra đặt lên trán anh kiểm tra nhiệt độ.

"Em làm gì vậy?" Anh tức giận trừng cô.

"Đầu anh có phải bị đụng hù rồi không?"

Trên mặt của cô rõ ràng viết lo lắng ưu sầu, vì suy nghĩ của anh chỉ trong mấy tiếng đồng hồ đã xoay đến 180 độ.

Anh muốn kết hôn, đi vào phần mộ tình yêu? Thật sự làm cho người rất không thể tưởng tượng nổi. "Trước tai nạn, anh không hề muốn kết hôn!"

"Không cần nhắc nhở anh, trước kia anh rất ngu xuẩn."

Anh hít một hơi, chân thành nhìn vào đôi mắt ướt của cô, chỉ muốn nhận được một câu trả lời khẳng định. "Anh muốn kết hôn với em, muốn em làm vợ anh, sinh một đồng tiền quý thông minh dễ thương gọi anh là ba, em có bằng lòng không?"

Cao Mỹ Hà không nhin được mà khóc, nước mắt giống như đê vỡ tràn ra ngoài. "Anh không phải miễn cưỡng mình kết hôn với em, em nói rồi không có tờ giấy kia cũng không sao, em thật sự không để ý."

Cô không biết là lý do gì thay đổi quyết định của anh, có lẽ chuyện ngoài ý muốn khiến anh cảm thấy đời người vô thường như thế nào, nhưng nếu như Nhiếp Quân cầu hôn chỉ là bởi vì sợ mất đi cô, như vậy căn bản quá lo lắng, cô chưa từng nghĩ tới phải rời khỏi anh, cho dù anh bởi vì công việc bận rộn mà xem nhẹ cô, cô cũng chưa từng nghĩ như vậy.

"Nhưng anh đề ý."

Trời đánh! Anh thật muốn đưa tay ôm cô, nhưng kẻ ản mình hãm hại anh lại dám băng bó anh thành ra không thể hành động gì được, chờ gỡ hết cái đồng băng chết tiệt này, anh nhất định phải bẻ gãy xương cốt của cái tên đã chơi anh. "Anh vô cùng đề ý cũng vô cùng quan tâm chế độ hôn nhân hợp pháp, xin em nhất định phải đồng ý lấy anh."

Gật đầu đi đũa ngọc! Nếu không gật đầu, anh sẽ hận chết mình đó.

Vì sự kiên trì không giải thích được lúc ban đầu của mình, anh khờ dại ôm khư khư chủ nghĩa độc thân, làm một người không - kết - hôn vui vẻ, nhưng lúc con trưởng nhà họ Hạng đây uy hiếp kia xuất hiện thì anh mới rút cuộc hiểu rõ mình mới là không có cảm giác an toàn.

Anh vô cùng vô cùng cần luật pháp khẳng định địa vị người chồng của anh, cho nên bất kể như thế nào, anh – nhất – định – muốn – cưới, cô không được, cũng tuyệt đối – không – hỏi – hận!

"Có thật không? Anh thật sự muốn kết hôn với em?"

Cô mở to hai mắt, khoe miệng mỉm cười, không dám tin hỏi lại.

"Ừ, anh thề."

Đáng chết! Tay của anh anh không giơ lên được, thân thể cũng không rời khỏi giường được, nếu không anh sẽ ba quỳ chín lạy trời đất! "Nếu như Nhiếp Quân anh có nửa câu giả dối, bảo đảm Uính!"

"Tại sao?" Anh còn chưa nói hết, cô liền đưa tay ra che môi anh lại, không để anh nói ra lời thề độc có thể tổn thương chính mình. "Tại sao anh lại đột nhiên muốn kết hôn với em?"

~~~~ HẾT CHƯƠNG 12 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Phần 1

Cô rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần cho cô một lý do, cô sẽ không chút do dự đồng ý anh.

"Bởi vì anh sợ em bị người khác cướp đi." Anh kéo tay cô xuống, thừa nhận mình căn bản không thể tưởng tượng được hình ảnh cô và con trưởng nhà họ Hạng xem mặt; nếu lúc đó anh ở đó, nhất định sẽ xông lên phía trước đánh tên kia như từ. "Trước kia không muốn kết hôn không có nghĩa là anh không quan tâm em, anh yêu em."

À, trên đời không còn lý do nào có thể làm người ta động lòng hơn thế, hai mắt cô đầy lệ, cắn môi dưới không để cho mình vì cảm động mà rơi lệ.

"Em không tin tưởng anh?" Thấy cô không trả lời, lòng anh luống cuống, hốt hoảng nhìn chằm chằm vào cô. "Nếu như em không tin anh, anh có thể mở tim ra . . . . ."

"Đừng nói, em tin anh là được mà." Lần nữa đưa tay che miệng anh, cô vui mừng mà khóc.

"Có thật không?" Anh không dám buông lỏng, xác nhận lần nữa.

"Thật." Cô gật đầu, u sấu trên khuôn mặt hoàn toàn biến mất.

"Vậy em . . . . . đồng ý lấy anh không?" Trời ạ! Tim anh sắp nhảy khỏi lồng ngực rồi!

"Em đồng ý." Cô không chút nghĩ ngợi đồng ý. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Yeah!" Anh hoan hô, không yên lòng dặn dò một câu nữa: "Không thể đổi ý đó!"

Thật chết người, cho tới bây giờ anh mới thấy rõ mình có bao nhiêu cảm giác không an toàn.

"Ừ, không đổi ý."

Cô cười gật đầu một cái, hạnh phúc tràn ngập trên mặt.

"Ngoài ra, anh còn nợ em một lời xin lỗi, hi vọng em có thể tha thứ cho anh." Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Anh thả lỏng lỏng mày, câu chuyện bỗng chốc chuyển đề tài, không đầu không đuôi nói xin lỗi. "Xin lỗi em."

"Tại sao nói xin lỗi?" Vẻ mặt cô vô cùng khó hiểu.

"Vì anh bận làm việc, hoàn toàn không để ý đến chuyện của em."

Anh nhìn cô, trong đôi mắt đầy vẻ áy náy, hứa hẹn. "Về sau mặc kệ anh bận rộn thế nào, chỉ cần em muốn anh giúp em hoặc ở bên em, hô to một tiếng, anh lập tức sẽ xuất hiện trước mặt em, thay em giải quyết tất cả mọi chuyện."

"Ừ."

Có cam đoan của anh, cô vui vẻ cười rộ lên. "Vậy em chờ biểu hiện của anh!"

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì? Đầu tiên là anh cầu hôn, bây giờ còn bởi vì lúc trước bề bộn công việc mà nói xin lỗi, khiến cô hoàn toàn cảm nhận được sự quan tâm anh dành cho mình, những buồn bực không vui thời gian trước cũng đều tan thành mây khói.

"Không thành vấn đề."

Xác định xong chuyện đại sự đời người, phiền muộn trong lòng cũng tiêu tan, nhưng anh còn có một chuyện phải làm. "Như vậy bây giờ có thể phiền em giúp anh gọi điện thoại cho Hâm hoặc Phong, gọi bọn họ một người tới cũng được."

"Làm gì?"

"Anh, muốn, xuất, viện. . . . ." Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Thuận lợi mở đồng băng vải hơn 180 cm trên người ra, Cao Mỹ Hà hoàn toàn không thể hiểu vết thương trên người Nhiếp Quân như thế nào thần kỳ hư không biến mất, giống như chưa bao giờ từng bị thương vậy.

Anh cùng Mỹ Hà theo y tá làm thủ tục xuất viện, sau đó cầm giận trùng mắt nhìn hai người phía trước ...

Diễn đàn ★ Lê ★ Quý Đôn

Bị gọi đến khẩn cấp mà trên mặt Nghiêm Hâm và Mục Phong không có chút hối hận, hùng hồn nhìn Nhiếp Quân đứng bên cạnh đang sửa sang lại quần áo.

"Các anh ai có thể nói cho em biết, là ai bày ra những chuyện ngu xuẩn liên tiếp này?" Anh cài khuy tay áo, động tác bình thường lưu loát giống như chưa từng xảy ra tai nạn xe cộ trước đó vậy.

"Làm ơn, vì chút việc nhỏ này mà sáng sớm lại đánh thức anh sao? Hại anh không thể thức dậy cùng bà xã." Mục Phong ngáp, không hề áy náy.

". . . . . Phong, em càng ngày càng buồn nôn đó."

Nghiêm Hâm mặt không chịu nổi, nhắm mắt lại.

"Làm trò, em cũng không tin anh với bà xã anh không như vậy!" Mục Phong khinh miệt liếc anh.

"Đủ rồi, gọi các anh tới đây không phải phải nghe hai người gây gổ đâu."

Nhiếp Quân giận tái mặt, đôi mắt nhìn qua nhìn lại hai anh em xuất sắc trước mặt. "Hâm, hay là Phong? Hay là cả hai đều có phần?"

Nghiêm Hâm cùng Mục Phong đồng thời nhếch môi cười, lộ ra hàm răng trắng bóng.

"Chết tiệt! Em nên sớm biết mới phải!"

Nhiếp Quân khề nguyên rửa, đột nhiên nhớ tới cái gì bỗng nhiên dừng lại, run lấy bầy cái tay áo, tầm mắt nhìn chăm chăm hai người. "Đừng nói với em, bà ngoại và Mỹ Hà cũng có phần."

"Thế giới không có gian ác như em nghĩ đâu, em trai."

Mục Phong thương hại vỗ vỗ vai anh, không giấu giếm, nói hết toàn bộ: "Trên thực tế là Hâm và bà ngoại cùng bày kế sách, anh thì sao, là không cần thận trên đường bắt gặp nên không thể không tham dự, về phần tiêu bảo bối của em, từ đầu tới đuôi nó đều không biết chuyện gì."

Khi anh lấy điện thoại gọi cho Nhiếp Quân, bà ngoại dẫn theo Cao Mỹ Hà gặp con trai nhà họ Hạng thì vẫn còn ở bên ngoài, mãi cho đến khi chờ trước phòng phẫu thuật cấp ở bệnh viện, trong thời gian chờ đợi làm người ta phát điên kia, Hâm mới lên nói cả kế hoạch cho anh biết, làm anh chia sẻ khoái cảm “chơi” anh em nhà mình.

Dù sao thì anh cũng là đồng phạm, không phải chủ mưu!

"È hèm, vậy các anh cảm thấy làm như vậy sẽ có lợi gì?"

Nhiếp Quân chau mày, nếu như ánh mắt có thể giết người, giờ phút này Nghiêm Hâm và Mục Phong sợ rằng đã sớm bị ánh mắt anh róc xương lóc thịt, thương tích đầy mình rồi.

"Không có lợi, chỉ có thể sinh ra hai kết quả." Nghiêm Hâm đưa ra hai đầu ngón tay, nhàn nhả suy diễn.

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Hai kết quả nào?"

Nhiếp Quân neho mắt lại, thiếu chút nữa xông lên trước bẻ gãy hai ngón tay của Nghiêm Hâm.

"Thật ra thì bất kể xảy ra kết quả nào, anh và bà nội đều vui vẻ đón nhận."

Nghiêm Hâm nhếch miệng, chậm rãi nói ra hiệu ứng của kế sách này. "Một là để cho em cảm được sợ hãi có thể mất đi Mỹ Hà, tiếp theo bức em nhận ra trái tim mình, có lẽ em sẽ cho Mỹ Hà một danh phận cũng không chừng."

"Thứ hai, nếu như em vẫn khăng khăng một mực kiên trì không cưới, vậy bà nội sẽ kiên nhẫn giới thiệu đối tượng cho Mỹ Hà, cho đến khi nó có được hạnh phúc mới thôi."

Nhiếp Quân và Mỹ Hà mến nhau bao lâu, bọn họ cũng biết Mỹ Hà bấy lâu, khi cô không hề có lòng riêng mà đối xử tốt, quan tâm bà nội, nói chuyện trời đất với bà, trêu chọc cho bà vui vẻ, từng thành viên nhà họ Nghiêm đều không khỏi tự chủ nhận định cô là người trong nhà, tự nhiên mong đợi cô có thể có được hạnh phúc.

Dĩ nhiên, có thể phá vỡ khúc mắc trong lòng Nhiếp Quân để bọn họ ở bên nhau là lý tưởng nhất, nhưng nếu kế hoạch thất bại, bọn họ nói gì đều muốn vì Mỹ Hà tìm một người đàn ông tốt có thể phó thác cả đời, như vậy mới không phụ những gì Mỹ Hà đã làm vì Trịnh Tố Linh.

Nhiếp Quân hít sâu, không thể không bội phục hai lão hồ ly này —— không, một con già, một con nhỏ, hai con đều xảo trá như nhau.

"Thế nào? Sự lựa chọn của em là gì?" Mục Phong cảm thấy hứng thú hỏi.

"Không có lựa chọn nào khác rồi sao?"

Nhiếp Quân trầm mặt, nghiêm túc biện luận với Nghiêm Hâm "Anh sao có thể chắc chắn sẽ không có khả năng thứ ba, thậm chí thứ tư?"

"Bởi vì cá tính của em bọn anh rất rõ ràng, biết chắc chỉ có hai kết quả."

Hôm nay nếu đổi thành một người đàn ông khác không quen biết, Nghiêm Hâm tuyệt đối không dám khẳng định như vậy, nhưng nhân vật chính là Nhiếp Quân, anh có mười phần nắm chắc.

"Anh chắc chắn?" Mặt Nhiếp Quân méo mó. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

"Chẳng những chắn chắn, hơn nữa còn cực kỳ khẳng định."

Nghiêm Hâm đút hai tay vào túi quần, trên mặt cười như đứa bé bướng bỉnh. "Hai chọn một, em chọn cái nào?"

"Được rồi!"

Anh giả bộ bất đắc dĩ thờ dài, sau đó khước miệng nở nụ cười thật to, kích động tiến lên ôm anh em trong nhà. "Như các anh mong muốn, Mỹ Hà đồng ý lấy em! Yes Yes Yes!"

Anh vui vẻ nói 3 lần “yes”, Nghiêm Hâm và Mục Phong sững sờ nhìn nhau, giờ phút này suy nghĩ trong đầu họ là ...

Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Phần 2

Cái tên kiên trì chủ nghĩa không cưới lại muốn kết hôn, hơn nữa còn vui vẻ như thế? Cũng coi là tin lạ trên đời rồi. Diễn đàn ♀ Lê ♀ Quý Đôn

Nhận được tin chiến thắng từ bệnh viện do cháu đích tôn Nghiêm Hâm gọi tới, Trịnh Tố Linh mặt không đổi sắc cúp máy, khước miệng chậm rãi cười.

Cũng may, cũng may đứa nhỏ Quân Nhi này không để bà thất vọng, càng không có phụ tấm lòng Mỹ Hà, đúng là vẫn Mỹ Hà là tốt nhất, lại giải quyết xong một tâm nguyện của bà rồi.

Lần này bày trò cháu mình, vận dụng tất cả quan hệ, thông đồng với bệnh viện, còn tìm tới mấy diễn viên tạm thời làm bác sĩ y tá, mặc dù như vậy hình như có chút quá đáng, nhưng vì kéo dài hương khói, bà không tiếc đánh cuộc tôn nghiêm của mình, chơi một lần với ba đứa cháu trai. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

May mắn ông trời ưu ái, mỗi đứa cháu đều như bà tính, tìm được cô gái mình yêu, tạo nên gia đình hạnh phúc viên mãn, bà cũng vì vậy bảo vệ được tôn nghiêm người đứng đầu Nghiêm thị.

Bước chân không còn nhẹ nhàng khi còn trẻ, bà không giấu được nụ cười bên môi, chậm rãi đi về phía sân sau đại trạch.

Đã lâu rồi không đến từ đường không tâm sự với bạn già, bà phải nói tin vui này với bạn già mới được .....

Mấy năm sau.

"Ông xã, em cần hai cái điều thủ công, lập tức, lập tức."

Một ngày trước khi kỳ nghỉ đông của bọn nhỏ sắp kết thúc, ánh nắng giữa trưa chiếu vào bàn, bài tập nghỉ đông vẫn chưa xong, nữ chủ nhân hiểu rõ mình không hề khéo tay, hướng về phía phòng ngủ lớn giọng gọi.

Sau khi giọng nói phát ra không tới ba mươi giây, trong phòng ngủ truyền đến tiếng đồ đạc va chạm lách cạch cách, sau đó một nam chủ nhân bộ mặt buồn ngủ lão đạo xuất hiện trước cửa phòng ngủ, một môi lấy tay chống khung cửa. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Bà xã, tối hôm qua anh đọc công văn cả đêm không ngủ, điều thủ công không thể tối nay hoặc ngày khác làm sao?" Nam chủ nhân trả lời giọng cầu khẩn.

"Nhưng đó là bài tập nghỉ đông của Dương Dương và Tinh Tinh, ngày mai khai giảng sẽ phải nộp, bây giờ không làm sẽ không kịp nộp đâu!"

Nữ chủ nhân vô tội nháy mắt mấy cái, giẫm chân làm nũng. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Thiệt là, bài tập của mình thì tự làm, Dương Dương đâu rồi?" Nam chủ nhân vừa nghe xong đã phát cáu, hỏi ngược lại bà xã hành tung của con trai.

"Bà nội dẫn đi nướng thịt rồi, nói ngày nghỉ đông cuối phải đi chơi cho đã."

Bà nội cũng không nói đi chơi đến mấy giờ, nói không chừng con trai về thì trời đã tối rồi. "Hơn nữa trừ Dương Dương phải nộp điều, Tinh Tinh cũng phải nộp một con." Nữ chủ nhân đem con gái lôi xuống nước.

"Tinh Tinh cũng có?" Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Nam chủ nhân vừa nghe đến tên con gái thì mềm lòng, cam chịu số phận đi về phía bà xã, cầm lên tài liệu trang trí trên bàn, tốc độ vô cùng chậm rãi bắt đầu làm điều, mồ hôi như ông già nhắc đi nhắc lại. "Sao lại bảo con gái làm thủ công khó như vậy chứ? Chẳng hiểu trường học này ra sao cả!"

"Ông xã, anh thiên vị nha!"

Nữ chủ nhân liếc xéo người đàn ông, mặc dù hành động anh nhắc đi nhắc lại giống như ông già, nhưng bề ngoài vẫn tuấn tú như năm đó, còn có phần trưởng thành theo thời gian, thêm sức hấp dẫn của người đàn ông thành đạt. "Con trai con gái không phải là đều là con sao, nào có chuyện con trai có thể làm, con gái không thể làm chứ?" Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

Trong quan niệm của cô, nam nữ ngang hàng như nhau, không có phân biệt giới tính, nhưng rất dễ nhận thấy ông xã cô hoàn toàn không tán thành giọng điệu này.

"Ai bảo con gái lớn lên giống em, anh chính là không nữ mà ~~~" Người đàn ông thở dài, anh đời này nhất định thần phục dưới váy hai người phụ nữ một lớn một nhỏ này rồi. ....

"Mặc kệ, tóm lại anh cũng phải làm phần của Dương Dương cho xong đó!"

Nữ chủ nhân cắn xuống môi, hung dữ nói. Diễn đàn ♣ Lê ♣ Quý Đôn

"Không nha! Con trai thì phải huấn luyện mới có thể thành người có năng lực, chờ Dương Dương về thì để con tự làm, anh làm xong của Tinh Tinh thì đi nghỉ có được không?"

Người đàn ông bày ra bộ mặt đau khổ, bắt đầu cò kè mặc cả với bà xã.

"Không được, anh không thể thiên vị như vậy."

"Nhưng bà xã à, ông xã anh thật sự rất mệt."

"Anh mệt em có thể giúp anh xoa bóp mà, bài tập của bọn nhỏ thì rất quan trọng đó!" Cô dịu dàng nói.

"Thương lượng đi, anh làm của Tinh Tinh trước được không? Tối nay anh muốn ở cùng em, sau đó lại làm chung với Dương Dương. . . . ." Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Anh Nhiếp, năm đó là ai lời lẽ hùng hồn, nói nếu như em cần giúp hoặc muốn có người ở bên, chỉ cần hô to một tiếng, mặc kệ người nọ bận rộn thế nào cũng sẽ ngay lập tức xuất hiện trước mặt em, thay em giải quyết tất cả mọi chuyện hay?"

". . . . . Bà xã, trí nhớ của em vẫn tốt như trước kia nha." Anh chồng cứng họng, nhất thời có cảm giác tự lấy đá đập chân mình.

Lời nói có thể rất vẹn toàn, rất đẹp, nhưng làm lại không dễ dàng như vậy.

"Dĩ nhiên!" Nữ chủ nhân tự hào khẽ cười. Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

Anh chồng nhìn cô vợ đã sinh hai đứa nhỏ vẫn duyên dáng, xinh đẹp như trước, thậm chí còn tỏa ra khí chất quyến rũ, cảm thấy rất khoái chí.

"Bà xã."

"Hả?"

"Lại thương lượng được không?" Diễn đàn ♡ Lê ♡ Quý Đôn

"Không được, dù sao anh cũng phải làm hai cái!"

"Không phải, anh sẽ làm xong hai cái, nhưng mà. . . . . ngoài xoa bóp có thể thêm giờ phúc lợi không?"

"Cái gì phúc lợi chứ?"

Nữ chủ nhân má đào ửng hồng, thẹn thùng trốn mắt nhìn ông xã.

"Tắm uyên ương?"

~~~ HẾT CHƯƠNG 13 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sau khi có con, ông xã liền thành “hàng thừa”, bọn họ đã rất lâu rồi chưa “ân ái”, cảm giác có chút ai oán!

"Ừm. Anh làm điều xong trước đi rồi nói." Nữ chủ nhân không có đồng ý cũng không từ chối, xoay người đi về phòng ngủ.

Nam chủ nhân khoe miệng khẽ run, hốc mắt như có như không ẩm ướt, có cảm giác uất ức khi mình bị xem nhẹ.

"Ông xã, em bắt đầu mở nước nóng đó ~~~"

Một lúc sau, trong phòng ngủ đột nhiên truyền ra tiếng nói như trẻ con mềm mại đáng yêu của nữ chủ nhân, cặp mắt nam chủ nhân lập tức như hai cây nến sáng rực, lúc đầu không cam tâm tình nguyện làm điều, giờ phút này đang lấy tốc độ vô cùng nhanh chóng hoàn thành.

Lúc tuổi còn trẻ còn ôm chặt suy nghĩ ‘chỉ cần mình thích, không gì là không thể’, chẳng qua là đến khi tình cảm và trách nhiệm hai bên tích lũy không chỉ như đơn giản như khi ở chung thì người ta mới nhìn xa ra, thận trọng suy tính bước tiếp theo.

Vận mệnh nằm trong tay mình, bất kỳ một quyết định nhỏ nhất nào cũng đủ để thay đổi cuộc sống sau này.

Khi gặp phải thử thách trong tình yêu thì đừng quên mở rộng tầm mắt, suy tư trách nhiệm và nghĩa vụ, chỉ cần hai bên có được nhận thức chung, ở chung thì có làm sao đâu?

Ok!

Hì vọng mọi người trong thiên hạ đều gặp được người có tình, hạnh phúc viên mãn, vui vẻ tràn đầy!

~~~~ HẾT ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Ở Chung Thì Có Làm Sao Đâu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.